

Hartwig Hausdorf

NÁVRAT
Z ONOHO SVĚTA

Záhady reinkarnace

Hartwig Hausdorf, spolupracoval Reiner Tautenhahn

Z německého originálu „**Rückkehr aus dem Jenseits. Das geheimnisvolle Phänomen der Wiedergeburt**“, Mnichov 1998, přeložil Rudolf Řežábek. Podle 1. vydání z roku 1999

Obsah

Úvod	5
1. Nejprve zemřít! Neúprosné hodiny života	7
2. Anatomie duše. Zviditelněno v laboratoři?	14
3. „Šíp – letí přímo na mě...“. V hypnóze do minulého života.....	21
4. Existuje bůh Ghadí? Rozhovory s moudrou duší	30
5. Volání z nitra. Ohlašuje se něco známého	38
6. Déjà vu. Náhoda, nebo znovu prožitá realita?.....	46
7. Když se duše vydá na cestu. Dalajláma se vrací	53
8. Vypálená znamení. Rány z dřívějšího života?	60
9. „Velký starý muž reinkarnačních výzkumů“. Rozhovor s profesorem dr. Ianem Stevensonem	67
10. Hledání původu veškerého bytí. Myšlenkové experimenty v „pokusné laboratoři zvané hlava“	71
Slovníček pojmů.....	79
Poděkování	85
Seznam použité literatury	86

Úvod

„Onoho dne, kdy věda začne zkoumat nefyzikální fenomény, učiní během jediného desetiletí větší pokrok než za všechna předchozí staletí své existence.“

NIKOLA TESLA (1856–1943)

KDO JSI TY A KDO JSEM JÁ?

Kdo z nás už někdy nevyslovil následující větu: „Kdybych se ještě jednou narodil, tak bych...“ Možná že jste ji pronesli jenom bezděčně, ale třeba také vědomě a záměrně.

Hluboko v našem nitru se totiž skrývá temné tušení, jež se dokonce u toho či onoho jedince může spojovat s nezvratným přesvědčením, že sedmdesáti lety jako statisticky zjištěným průměrným věkem lidského života přece nemůže všechno skončit. Rodíme se na tento svět, dospíváme k prvním, většinou bolestným zkušenostem, navštěvujeme školu, připravujeme se na výkon zaměstnání, po celý život shromažďujeme drahocenné vědomosti – a to všechno jenom proto, abychom se nakonec rozpadli v rakvi na prach? To všechno jenom kvůli tomuhle nepříliš přitažlivému konci?

To přece není možné, že by to bylo všechno, brání se cosi v nás – přesněji řečeno, začínají pracovat naše šedé buňky mozkové. Psycholog nazývá tento proces reflektivní myšlení. Vědomí uvažuje o sobě samém, dochází k vědomému uvědomování vlastního vědomí neboli k autoreflexi.

Současná moderní medicína dokázala sídlu myšlení, tedy mozku, vyrvat už nejedno tajemství. Zásadou tragické krvavé daně, kterou si neustále vyžadují války a dopravní nehody, dokázali chirurgové a neurologové důkladně prostudovat rozdělení různých funkcí v našem mozku. V lékařské literatuře jsou přesně popsána nejrozmanitější poranění a jejich vliv na senzorický a motorický aparát lidského těla.

NEPOCHOPITELNÝ MOZEK

Kdo by se však domníval, že v této oblasti už byla odhalena všechna tajemství, strašlivě by se mýlil! Struktura mozku je natolik složitá, že většina

jeho mechanismů je stále zahalena tajemstvím. Na první pohled zanedbatelné šoky a zranění občas způsobují nenapravitelné škody. Na druhé straně známe z literatury popisy velmi těžkých poranění, která pacientovi podle všeho nijak neublížila. Lékařská věda zde stojí – tak jako nezřídka – před zdánlivě nevysvětlitelnými záhadami.

V roce 1879 prožila jedna dělnice hrůznou nehodu. Ze stroje, který právě obsluhovala, se uvolnil šroub a vysokou rychlostí – v podstatě jako náboj – jí prorazil lebku a zavrtal se deset centimetrů do mozku nešťastnice. Rozsáhlé části tohoto citlivého orgánu byly nenapravitelně poškozeny. Když se lékaři snažili vyoperovat šroub, museli ještě odstranit další mozkovou tkáň. A ačkoli nikdo nepokládal ani teoreticky za možné, že by se oběť ještě někdy mohla postavit na nohy, stalo se něco neuvěřitelného: dělnice se bez větších problémů zotavila a žila ještě dvačtyřicet let, aniž by její duševní schopnosti byly jakkoli postiženy. Tu ženu během zmíněné doby nikdy nezabolela hlava!

Ve zprávě, předložené roku 1957 společností American Psychological Association, neurologové popsali drastický zásah, který museli vykonat na tehdy devětatřicetiletém pacientovi. Ačkoli byli nuceni odstranit celou pravou polovinu jeho mozku, muž operaci přežil – v žádném případě však ve stavu duševního zatemnění, protože jak bylo konstatováno v pacientově chorobopisu, zůstaly všechny psychické schopnosti muže i přes neobvykle radikální operační zásah nepoškozené!

Ještě fantastičtějším dojmem působí následující případy. Dítě, které přišlo na svět v newyorské nemocnici St. Vincent, působilo naprosto normálním dojmem. Plakalo, jedlo, pohybovalo se a spalo. Nic, ani sebemenší náznak nenasvědčoval existenci nějakého defektu. Novorozenec však znenadání zemřel. Při pitvě lékaři zjistili, že novorozenec neměl vůbec žádný mozek.

Nesmírně záhadný byl i případ, který ve svých pamětech popsal německý chirurg profesor Christoph Wilhelm Hufeland (1762–1836). Když prováděl pitvu svého zesnulého ochromeného pacienta, jenž se až do nástupu choroby vyznačoval jasným a pronikavým rozumem, rovněž nenašel žádný mozek. V lebce mrtvého muže bylo přesně 312 gramů vody!

Není náš mozek nakonec něco jako „přechodné bydliště“ čehosi mnohem subtilnějšího, co prostě a jednoduše ochraňuje po dobu lidského života? Pak by ovšem nebyla nereálná myšlenka, že toto subtilní „cosi“ by se jednoho krásného dne mohlo vrátit – stejně jako možnost, že „to“ na našem světě už jednou, či dokonce několikrát prodlévalo.

„Kdo jsi ty a kdo jsem já?“ Položíme-li si tuto otázku, dostaneme se do úplně jiných, rozsáhlejších dimenzí. Už jsme někdy existovali, třeba ve vzdálené minulosti, v dřívější vyspělé kultuře?

Na okraj mi dovoďte jednu provokační myšlenku: právě u některých vyspělých kultur stojíme v němém údivu před komplikovanými, technicky nanejvýš exaktně provedenými mumifikacemi. Jeden mimořádně pozoruhodný případ ze staré Říše středu jsem popsal ve své knize Satelity bohů. Nepocházelo medicínské know-how z vědomostní studnice mimozemské inteligence, jejíž představitelé vložili do našich genů základní kámen lidské inteligence? Možná že byli uctíváni jako „bohové“ a v nanejvýš reálné a životné podobě působili mezi našimi pradávnými předky?

„DAR BOHŮ“?

Na tomto místě bych chtěl dokonce položit otázku, není-li fenomén znovuzrození, o který jde v dané knize především, něco jako „dar“ vesmírných návštěvníků našim předkům. Budeme-li nyní na chvíli vycházet z nijak přemrštěné představy, že ony rozvinutější inteligence manipulacemi v našem genovém materiálu položily pouze základní kámen existence druhu homo sapiens, je na daném základě možné dospět ke spektakulárnímu, a zároveň neobyčejně vzrušujícímu závěru: všichni v sobě nosíme schopnost být nesmrtelní přesně tím způsobem, jaký je vlastní kosmickým inteligencím – prostřednictvím reinkarnace. Schopností vysoce vyspělého a skutečně nesmrtelného ducha vracet se na tento svět v novém těle.

Podle nejnovějších výzkumů amerického psychologa profesora Johna E. Macka, jenž přednáší na renomované Harvardské univerzitě a zaměřuje se na oběti domnělých únosů mimozemšťany (abductions), existují vazby mezi únosovými traumaty a reinkarnacemi. Zřejmě mimozemské ovlivňování těchto osob u nich podle všeho jako „vedlejší efekt“ otevírá cosi jako bránu. Bránu k výrazně rozšířené realitě. V podkladech k seancím, při nichž byly prováděny regresivní hypnózy, se neustále objevují taková témata jako narození, smrt a znovuzrození. Na povrch vystupují obrazy, zachycující putování duše časem a znázorňující cykly smrti a znovuzrození a návraty vědomí v inkarnacích, které následují jedna za druhou. Dr. Mack nabyl postupně dojmu, že podle všeho mimozemským protagonistům záhadných setkání 4. druhu záleží hlavně na tom, aby uneseným lidem odhalili paranormální zdroje, a tak jim znovu oživil jejich zasuté zkušenosti z dřívějších existencí.

Nechtěl bych se však na tomto místě odchýlit k problematice mimozemšťanů, ale spíše nastolit k diskuzi možné souvislosti a vazby mezi dvěma vyvíjejícími se fenomény.

Tématem dané knihy je opravdu reinkarnace, kterou se v následujících kapitolách pokusím osvětlit z nejrůznějších aspektů. Budu je ilustrovat někdy až děsivými příklady, jejichž „přirozené“ vysvětlení vyžaduje opravdovou duševní

akrobacii, bráníme-li se uvažovat o možnosti znovuzrození staré duše v novém těle.

Zvu vás na napínavý a vzrušující výlet. Budeme putovat k vlastnímu Já a do neznámých dimenzí, s jejichž pochopením má naše omezené chápání světa nyní ještě obrovské problémy.

Tuto knihu jsem musel – nemohu to prostě vyjádřit jinak – napsat opravdu z duše!

1. Nejprve zemřít! Neúprosné hodiny života

„Všechno spojené je předurčené k tomu, aby se to zase rozpojilo.“

GAUTAMA SIDDHÁRTA (BUDDHA, ZEMŘEL KOLEM R. 477 PŘ. N. L.)

První výkřik, první nadechnutí. Pro všechny viditelný nový život si vybojoval své místo na jevišti života. Už při početí začíná běžet program, který je pro každého z nás naprosto neúprosný. Stejně jako se atomy spojují v molekuly a molekuly v buňky, které se potom dělí a nakonec utvářejí naše tělo, je už v tomto okamžiku naprogramován zánik. Nemilosrdně. Hodiny života se neustále přibližují k hodině „H“, aniž je můžeme jakkoli zpomalit či zastavit.

Člověk se může chránit proti mnoha chorobám, žít „zdravě“ a rozumně a podle daných možností se vyhýbat zbytečným rizikům. Proti smrti je však zdánlivě bezmocný. Smrt nezřídka přichází velmi rychle a nečekaně: tragická nehoda, srdeční infarkt nebo přírodní katastrofa si dennodenně vybírají svou krvavou daň – a naše hodiny se najednou zastaví!

Je šťastné dětství, které se v naší kulturní oblasti tak často vyzývá, ve skutečnosti jen nevědomost o dramatu zvaném smrt? „Ale den ani hodinu neví nikdo...“ – stejně jako kde a nač jednou zemřeme. Tyto velké neznámé povyšují smrt na přímo mystickou úroveň. Všichni přece máme jediný cíl: chceme žít!

Především v našich západoevropských zemích, v nichž převládá střízlivý materialismus, je smrt pro většinu lidí synonymem absolutního konce. Tečka, zánik a zapomnění, jakmile vzpomínka vybledne.

A to je potom život opravdu najednou pryč a dál už nic není? Ne, v žádném případě! Tomu odporuje příliš mnoho faktů!

JE NAŠE TĚLO JENOM SCHRÁNKA?

Od prvních okamžiků své pozemské existence se lidé nepřetržitě ptají, jestli existuje nějaká forma bytí po životě na tomto světě. Jedna předtucha však pravděpodobně o sobě dávala vědět odjakživa: potom to pokračuje. Archeologové ke svému nemalému překvapení zjistili, že už neandertálci před více než padesáti tisíci lety intenzivně přemýšleli o smrti. Dokládají to nálezy, učiněné v jeskyních Šanidaru na severu Iráku. Nebožtíci byli natřeni

načervenalým okrem – červená barva však odjakživa symbolizuje život. Pozůstalí uložili mrtvolu na máry, vyzdobili místo posledního spočinutí květinami a nakupenými kameny chránili své mrtvé před nepřízní počasí a divokou zvěří.

Změnilo se v tomto ohledu vůbec něco? Myslím, že nikoli. Vždyť i my své zesnulé líčíme a pudrujeme a ukládáme je do rakve oblečené do jejich nejlepších šatů, jako by jenom spali. Navíc se jim vytváří klidný a vyrovnaný výraz obličeje a stopy často strašlivé smrti se zakrývají, jak to jenom jde. Nikdo nechce vidět smrtelný boj, protože živé lidi by to jenom zbytečně děsilo a zároveň by jim to připomínalo vlastní pomíjivost. Jsou to jenom pozůstatky pohanského rituálu? Víra v posmrtný život měnila raným kulturám jejich nebožtíky v záhadu. Zavíraly se oči nebožtíkům právě proto, aby už nedokázali poznat cestu, po níž byli nesení k hrobu – a nemohli se tudíž navrátit? Měli naši předkové na mysli návrat zesnulého v jeho hmotné, tedy „pozemské“ formě? Nebo tušili, že je tu ve hře něco víc než jenom maso a krev?

OTVOR PRO DUŠI

Na jedné více než patnáct tisíc let staré jeskynní malbě je vedle nebožtíka zobrazen „pták-duše“. V Peru a Bolívii dodnes uvolňují indiáni v hrobě u hlavy mrtvého něco jako „otvor pro duši“, aby duše zesnulého mohla bez zábran opustit tělo a hrob. I v našich zeměpisných šířkách lze občas najít raně středověké rakve s takovým otvorem.

Starí Egypťané se zaobírali smrtí a možným posmrtným životem více než všechny ostatní vyspělé kultury. Zásluhou jejich nesmírně pečlivých příprav na pohřební rituály máme dnes relativně přesné informace o jejich dokonalém kultu mrtvých. Egypťané byli přesvědčeni, že tělo a zároveň duch, zvaný ka, musí přežít. Na onom světě se pak zesnulému dostalo nového těla. Cesta do říše mrtvých je mystickým způsobem popsána ve staroegyptské Knize mrtvých, jež obsahuje líčení celého pohřebního rituálu. Podle tohoto návodu o více než sto padesáti kapitolách byli zesnulí mumifikováni proto, aby byli chráněni při dlouhé a namáhavé cestě do záhrobí. Je zde precizně popsána pohřební výbava v jednotlivých komorách staroegyptských hrobek včetně jednotlivých částí rakve. Tuto výbavu doplňovaly šperky, proviant a papyrusový svitek, posetý hieroglyfý a ilustracemi.

Před vnitřním zrakem se nám objevuje působivý pohřbivací ceremoniál v podobě, kterou by ani ten nejlepší režisér na světě nedokázal v žádném historickém filmu realizovat. Velekněz se sklání nad mumifikovaným nebožtíkem a tajuplně mumlá magická slova:

„Toto budiž vysloveno nad skarabeem z tvrdého kamene, jenž pozlacený spočívá na srdci člověka. Proměň ho v naolejovaný talisman a prones nad ním tato kouzelná slova: „Mé srdce pochází od mé matky, mé srdce je obsaženo v mých proměnách.““

Hymny na boha slunce Ra zajišťovaly šťastnou a bezpečnou cestu na onen svět.

V některých staroegyptských hrobkách nacházíme i onen otvor pro duši, o němž jsme se zmínili na počátku. Touto šachtou, která vedla z pohřební komory ven, tedy do volného prostoru, mohla vystoupit duše zesnulého. Takhle to vypadalo v celé řadě pyramid starého Egypta, nikoli však v Cheopsově pyramidě. Šachty tohoto záhadami opředeného divu světa končí v nitru pyramidy – před zavřenými dveřmi, které se oficiální archeologie dodnes zdráhá otevřít! Ovšem dodnes nebyl nikde v Cheopsově pyramidě nalezen sarkofág, nemluvě o nápisech, z nichž by vyplývalo, který faraón zde měl být vlastně pohřben.

Jestliže výše popsané rituály platily v prvním období staroegyptských dějin pouze pro vysoce postavené hodnostáře, během následujících staletí se staroegyptská víra v posmrtný život přece jen poněkud „demokratizovala“. Představa o nesmrtelnosti se výrazně rozšířila, takže nyní už zahrnovala i běžné smrtelníky.

ZAHRNUTO V CESTOVNÉM...

Antické Řecko oproti tomu spatřovalo v říši mrtvých spíše ponuré, nehostinné a záhadné místo, odkud už nebylo návratu. Když měly duše zesnulých sestoupit do podsvětí, tedy do Hádů, jehož hlavní vchod se předpokládal v háji černých topolů na břehu věčného proudu zvaného Ókeános, obdržely od zbožných příbuzných minci, takzvaný obolus. Tento peníz byl vkládán nebožtíkům do úst. Tak mohli mrtví zaplatit Cháronovi, jenž je ve svém člunu přepravil přes řeku zapomnění Styx. Duše bez peněžních prostředků musely nekonečně dlouho čekat na příchozím břehu, pokud se jim nepodařilo uprosit svého vůdce Herma, který jim pak umožnil vklouznout do říše mrtvých zadním vchodem. Tříhlavý pes Kerberos střežil záhrobní břeh řeky Styx a byl kdykoli připraven pohltit jakéhokoli živého vetřelce stejně jako prchající duši.

Styx – toto slovo se překládá jako „nenáviděný“ – je malá říčka v Arkádii, nyní poměrně nehostinné oblasti na poloostrově Peloponés. Její voda byla podle legendy pokládána za smrtelný jed. Vládce podsvětí Hádes byl nesmlouvavý a nelitostný. Žárlivě a ješitně střežil svou říši a nahoru směly proniknout jen truchlivé smuteční písně mrtvých. Zemský povrch navštěvoval jen při mimořádných příležitostech. Podle starořecké mytologie sestoupil pěvec Orfeus

k Hadovi do podsvětí, kde ho chtěl přemluvit, aby mu vrátil jeho mrtvou ženu Eurydiku. Celá akce však ztroskotala na Hadově bezcitnosti. Při své cestě na denní světlo nedokázal Orfeus odolat pokušení a otočil se, aby se ujistil, že Eurydika je stále ještě s ním. Následoval tvrdý a nelítostný trest – oba zaplatili svým životem. Kdo však dokázal nepozorovaně překonat podsvětní řeku, mohl se zase vrátit na Zemi, do světa živých lidí. Považujme to však spíše za výjimku.

Oproti Egypťanům, kteří se za života i po smrti vydatně odvolávali na konstelaci souhvězdí, to v antickém Řecku probíhalo velmi „lidsky“ – bohům byly přisouzeny nadmíru pozemské charakterové vlastnosti.

SÁM TAM NEPŮJDU

Když archeologové ve dvacátých letech objevili slavné královské hroby v Uru na území dnešního Iráku, našli kosterní ostatky královny Šubad obklopené osmašedesáti dalšími kostrami. Šlo jak o služebnice z jejího dvora, tak i o bojovníky z osobní gardy v plné výbavě a zbroji. Ať to zní jakkoli neuvěřitelně, tento nález připouští pouze jediný závěr: všichni tito lidé šli se svou královnou dobrovolně na smrt! Nebyly totiž nalezeny žádné indicie, svědčící o boji nebo jiném násilném postupu. Těla nebožtíků ležela vzorně srovnaná do jednotlivých řad a dokládala poslušnost a disciplinu královniných služebnic a služebníků, sahající doslova až za hrob. Služebnictvu i vojákům byl pravděpodobně podán jed nebo droga a potom byly hroby zasypány. Tato hromadná oběť, tragédie, jež se odehrála před více než čtyřmi a půl tisíci lety, spočívala zřejmě na víře, že takto vybraní jedinci budou své královně sloužit i po smrti.

U jihoamerických Inků existoval podobný, i když nikoli zcela dobrovolný způsob oběti pro zesnulého panovníka. V tomto případě byl daný rituál uplatňován ještě před pěti sty lety, až do doby španělské konkvisty. Jakmile zemřel nejvyšší Inka, bylo jeho tělo mumifikováno a zahaleno do skvostného plátna. Inkové byli přesvědčeni o tom, že duše jejich vládce se vydala na pouť do jiného světa. Ještě během zdoluhavého pohřebního ceremonálu podali knězi panovníkovým oblíbeným ženám a vybraným služebníkům drogy, které je uvedly do stavu připomínajícího smrt. Potom byli všichni uškrceni.

Mnoho národů na tomto světě mělo podobné představy. I Keltové poskytovali svým mrtvým vládcům na jejich poslední cestu hojnost služebnictva a ozbrojených jezdců i s koňmi. Převládal názor, že zesnulý je na onom světě pomocí magických rituálů zase ožíví, aby mu tam stejně jako na tomto světě mohli oddaně sloužit. Ojedinělý luxus si dopřál císař Qin Shi Huangdi (259–210 př. n. l.) z čínské dynastie Qin. Nechal vypálit z hlíny obrovské množství koní, vozů a ozbrojených válečníků a velkoryse je vystavil u místa svého posledního spočinutí. Tento hřbitovní areál se nachází v pyramidě i v jejím bezprostředním

okolí, přičemž celá pyramida byla ukryta pod uměle navrstveným pahorkem. V letech 1994/95 jsem v této oblasti, západně od města Xian, objevil značné množství zčásti velmi vysokých pyramid. Dodnes se ovšem nepodařilo vysvětlit, jestli sloužily jako hrobky – Číňané totiž dosud žádné z těchto záhadných stavebních děl neotevřeli!

Teprve v roce 1974 byl při vrtných pracích v rámci zavodňovacího projektu objeven východně od města Xian obrovský pohřební komplex s tisíci hliněnými sochami. Pod názvem „hliněná armáda“ se stal organickou součástí archeologické terminologie a dodnes patří k největším (povoleným a otevřeným) turistickým atrakcím v Čínské lidové republice. Dosud bylo vykopáno už více než osm tisíc soch. Podle názoru tamějších archeologů jde pouze o malou část, možná desetinu pokladů, které se zatím skrývají pod zemí.

Kdo ovšem věří, že tento druh pohřbívání probíhal humánněji než v obou výše popsaných případech, toho budu muset zklamat. Císař Qin Shi Huangdi přikázal, že všichni lidé, kteří tak či onak pracovali na místě jeho posledního odpočinku, musí zemřít. Císařův hrob tak měl navždy zůstat utajený!

JEN NA NÁVŠTĚVĚ

Zdržme se ještě chvíli ve starobylé Říši středu. Počátek a konec a mezi tím lidskou existenci jedna z největších čínských věrouk, taoismus, vůbec nezná. V tomto duchovním směru je svět chápán jako dočasná jevová forma, jako období „existence o sobě“. Tao nelze pochopit rozumem ani popsat slovy. Všechno vystupuje z jediného chaosu a zase v něm mizí. Věčně existující energie je tu nadechnutí, zatímco proměna a tvorba probíhá prostřednictvím výdechu. Řečeno jinými slovy: hmotné tělo se podle taoismu skládá z hrubých částic a obsahuje život zásluhou jemnějšího subtilního dechu. Smrt nastupuje tehdy, je-li zmíněný vyšší dech oddělen od hrubé hmotné substance. Vznikají zde nepřehlédnutelné shody s naší moderní fyzikou, která se už velmi dlouho zabývá teorií chaosu.

Obdobné pojetí je uznáváno i v Tibetu. S hmotným tělem je pevně spojena podstata zvaná namshes. Obě substance však nejsou na sobě zcela závislé. V okamžiku smrti dochází k oddělení a namshes si musí vyhledat nové tělo. I Tibeťané mají ve vztahu k umírání určitý „návod k použití“. Tibetská kniha mrtvých Bardo Thölöl formou jednotlivých kroků ukazuje, co je pro člověka nezbytné, když přijde jeho poslední hodina. Jak vlastně mohla taková díla vzniknout? Byl snad někdo na „druhé straně“ a popsal „pozůstalým“, jak se mají připravit na smrt a co je v záhrobí očekává?

Je tedy načase promluvit si o onom světě.

EXKOMUNIKACE

Všechna náboženství spojuje představa, nezvratný článek věrouky, že život po smrti prostě nekončí. Křesťanský Nový zákon popisuje anděla smrti, jenž se většinou objevuje v noci zahalený do zářícího svitu, zprostředkuje poselství smrti a uvítá duši zesnulého na prahu onoho světa. Tam se duše podrobuje „velkému zúčtování“: všechno se točí kolem „Posledního soudu“, ústředního bodu křesťanské věrouky. Zjevení svatého Jana líčí světový soud, s nímž musí všichni zesnulí počítat, velmi názorným způsobem:

„A viděl jsem veliký bělostný trůn a toho, kdo na něm seděl; před jeho pohledem zmizela země i nebe a už pro ně nebylo místa. Viděl jsem mrtvé, mocné i prosté, jak stojí před trůnem, a byly otevřeny knihy. Ještě jedna kniha byla otevřena, kniha života. A mrtví byli souzeni podle svých činů zapsaných v knihách.

Moře vydalo své mrtvé, i smrt a její říše vydaly své mrtvé, a všichni byli souzeni podle svých činů. Pak smrt i její říše byly uvrženy do hořícího jezera. To je druhá smrt: hořící jezero. A kdo nebyl zapsán v knize života, byl uvržen do hořícího jezera.“ (Zjevení 20,11–15 – zde i dále překládáno podle ekumenického vydání bible z r. 1985 – pozn. překl.)

Ráj si člověk tedy musí nejprve zasloužit! Ale kde se nacházejí nebožtíci, než konečně předstoupí před svého Soudce? Existuje skutečně peklo a očištec? Nedočkáme se přece jen nakonec všichni vykoupení a věčného života? Odpovědi na tyto otázky jsou u křesťanů, muslimů a židů ve stejné míře skoupé. Starý zákon se kupodivu několikrát dotýká otázky znovuzrození. Je skutečností, že pátý ekumenický koncil – konal se roku 553 za vlády byzantského císaře Justiniána – přinesl rozhodující obrat v postoji křesťanství k reinkarnaci. Tehdy bylo vyhlášeno následující dogma: „Kdo hájí vymyšlenou dřívější existenci duší a zasazuje se o odsouzeníhodnou obnovu tohoto zavádějícího učení, bude exkomunikován z církve.“

Jak k tomu došlo? Hlavním tématem tohoto koncilu byl tehdy řecký církevní spisovatel Órigenés (přibl. 185–254 n. L), jehož pravoslavná církev dodnes považuje za největšího odborného vykladače bible. V Konstantinopoli byl sto let po své smrti obviněn, že hájil celou řadu učení, která „jsou neslučitelná s pravou a jedinou církevní doktrínou“. Neboť Órigenovy spisy, alespoň v té podobě, v jaké je v současnosti máme k dispozici, jsou velmi obsáhlé a tematicky neobyčejně široké, a přestože byly odsouzeny, podsouvali mu jeho kritikové posmrtně názory, o nichž Órigenés možná diskutoval, ale zdaleka ne vždy je také schvaloval.

Během následujících staletí byla na mnoha koncilech nastolována otázka znovuzrození. O papeži Piovi XII. (pontifikát v období 1939 až 1958) se traduje,

že se zabíral velmi seriózními úvahami o tom, jak přimět římskokatolickou církev k oficiálnímu povolení a přijetí učení o reinkarnaci. Od jeho doby však v tomto ohledu už nezaznělo ani slovo.

V rozvinutém středověku dosáhl mystický aspekt křesťanské víry svého vrcholu. Jedním z těch, kteří toužili vyrvat biblickým textům jejich tajemství, byl i mistr Eckhart (přibl. 1260–1328). Jeho práce jsou přehlídkou jedinečné prorocké zbožnosti: „Často jsem se zmiňoval o tom, že v duši je síla, jež nepodléhá času ani hmotě, pramení z Ducha a v Duchu setrvává a je beze zbytku duchovní povahy. V této síle se projevuje radost a nádhera Boha. Touto silou se Otec nepřetržitě projevuje skrze svého Syna.“

Oproti křesťanům židé vždy ještě očekávali příchod svého Mesiáše, který vykoupí svět ze všech hříchů. Zřetelnější východiska nabízí skupina židovských mystiků. Od devátého do třináctého století se z prastarých tradic a záznamů vyvinula kabala, jejíž podstata byla sepsána v knize Zohar (Záře). Vyznavači tohoto tajného učení, kabalisté, jsou přesvědčeni o putování duší. Například Izák ben Salomon Luria velmi rozhodně zastával ve svých spisech myšlenku reinkarnace.

TŘÍDNÍ BOJ DUŠÍ

Teoretické kořeny ideje znovuzrození lze najít i ve starém Řecku. Filozof a matematik Pythagoras (přibl. 570–496 př. n. l.) byl přesvědčen o tom, že se duše „zřítíla do tělesné existence“ a musí projít mnoha lidskými i zvířecími těly, než dojde svého vysvobození. Muže, jehož přistihl při tom, jak bije mladého psa, nadmíru rozrušený filozof odrazoval od jeho neblahého konání následujícími slovy: „Nebij ho, protože v něm přebývá duše jednoho z mých přátel. Poznal jsem ji, když jsem ji slyšel úpět.“

Tento učenec, který se stal nesmrtelným díky svým matematickým a geometrickým poučkám, ostatně tvrdil i o sobě, že v minulosti prožil tři životy, kromě jiného i jako voják v trojské válce.

Básník a filozof Platon (427–347 př. n. l.) napsal ve svém dialogu Faidros („Učení o ideách“) o svých reinkarnačních představách: „Která duše jako průvodkyně boha uvidí něco z pravdivých věcí, budiž až do druhého kruhu prosta obtíží, a bude-li moci dělati to stále, budiž stále prosta pohromy; avšak když nemohouc postačiti neuvidí a nějakou shodou okolností se naplní zapomenutím a špatností a tak se zatíží, zatížena pak pozбудe perutí a padne k zemi, tehdy – tak jest zákon – nemá být tato duše vsazena při prvním zrození do žádného zvířecího tvora, nýbrž ta, která uviděla nejvíce, má být vsazena do zárodku budoucího filosofa, milovníka moudrosti, nebo milovníka krásy, nebo některého služebníka Mús a Eróta, druhá do zákonného krále nebo válečníka a

vladaře, třetí do politika nebo nějakého hospodáře a peněžníka, čtvrtá do gymnastika milovného námah nebo do někoho, kdo se bude zabývatí léčením těla, pátá povede nějaký život věštecký nebo zasvěcovatelský; šesté se hodí člověk básnivý nebo někdo jiný z těch, kdo se zabývají napodobováním, sedmé řemeslník nebo rolník, osmé sofista nebo demagog, deváté tyran.“ (Platon: Faidros. Oikuméné, Praha 1993, přel. F. Novotný – pozn. překl.)

Poslední kategorie (třída) duší, tedy devátá, je podle Platona vyhrazena tyranům. Dovolím si na tomto místě prorocký pohled: kdyby tento moudrý filozof žil v současnosti, určitě by některé položky ve výše uvedeném pořadí uvedl na jiném místě!

Platon chápal toto hodnocení jako stadia, v nichž se duše (člověk) určitým způsobem osvědčuje: duše žijící slušně a spravedlivé si svou situaci zlepšují, zatímco duše oddávající se neřestnému a nespravedlivému životu si svou situaci ještě zhoršují. Pokládal za teoreticky možné, že leckterá lidská duše „je schopna vklouznout do zvířecího těla stejně jako duše zvířete se opět může navrátit do lidského těla“.

POŘÁD NA CESTÁCH

Staří Egypťané chápali přírodní úkazy a každodenní dráhu Slunce jako symbolické zobrazení duše v jejím budoucím životě. Tehdy panoval názor, že po smrti duše postupně projde těly všech zvířat suchozemských, vodních i létajících a za tři tisíce let se opět vrátí do lidského těla. Podle této koncepce by se nyní naše planeta musela doslova hemžit Staroegyptěany. Ale teď vážně: uvedené, poměrně jednoduše popsání putování duše se během doby stalo součástí komplexního staroegyptského učení o božském panteonu. Stvořitelem světa byl Ra, bůh Slunce. I různým polohám Slunce během dne byl vždy přiřazen odpovídající bůh. V poledne se Slunce nazývalo Ra, jako zapadající Slunce Osiris. Hodina samotného západu Slunce byla přidělena Isidě – a z manželského svazku mezi Isidou a Osiridem povstal jejich syn Horus, ztělesňující vycházející Slunce. Podle staroegyptské mytologie bůh temnoty Seth zabil svého bratra Osirida. Duše je na tom stejně: nejprve musí zvítězit nad temnotou a teprve potom může sestoupit do hrobu, aby se pak mohla znovuzrodit.

Egypťané věřili, že se každá duše musí podrobit soudu, k němuž dojde po jejím dlouhém a namáhavém putování v podsvětí. Před bohem Osiridem a dvaadvaceti soudci je srdce položeno na misku vah, které drží Horus. Na druhé misce vah spočívá spravedlnost. Osud duše závisí na tom, co bůh moudrosti Thovt zaznamená o údajích na vahách. Spravedlivá duše smí provázet Osirida, avšak ta, jež byla shledána „příliš lehkou“, je potrestána úplným zničením. Předtím musela duše bloudit na Zemi a podstupovat různé zkoušky. Měla přitom

moc zjevovat se v libovolné formě – jako živý člověk stejně jako nabalzamovaná mumie. V podobě živého člověka musela bojovat proti bohu Sethovi a jeho průvodcům stejně jako proti „dvakrát zemřelým“ jedincům.

Zarathuštrovo učení jako náboženství starých národů na území Persie vycházelo rovněž z přesvědčení, že duše se po smrti vydává na pouť a poté se zodpovídá před soudem. Čtvrtého dne po úmrtí duše zesnulého překračuje „most rozloučení“. Střední část tohoto mostu připomíná ostří meče. Obvykle úzká a ostrá stezka zůstává pro spravedlivé duše plochá, takže po ní bez námahy mohou přejít na druhou stranu. Tam je uvítána krásná dívka, symbolizující duchovní ztělesnění dobrých dnů během pozemské existence duše. (Bohužel se mi nepodařilo zjistit, kdo zde čeká na spravedlivé duše žen, případně není-li jim přístup do tohoto záhrobí zapovězen.)

Duše, jež byly shledány spravedlivými, vstoupí do ráje, v němž jsou doslova zasypány přebohatými dary. Jestliže se však „most rozloučení“ pokusí přejít nějaký „hříšník“, změní se střední část mostu na ostrý břit a nehodná duše se zřítí do bezedné propasti zkázy a zhouby.

„DOBŘÁ“ A „NEPŘÍZNIVÁ“ KARMA

Víra v reinkarnaci se zdaleka nejvýrazněji projevuje ve většině asijských kultur, obzvláště potom v hinduismu.

Celý cyklus těchto znovuzrození se označuje jako „kolo sansary“. Jeho otáčení je – podobně jako nekonečný vesmír – bez počátku a bez konce. Hindové věří, že druh své následující reinkarnace mohou ovlivnit, a to pomocí karmy. Tímto pojmem se označuje souhrn činů určité osoby v její současné existenci. Pokud dotyčný člověk jednal spravedlivě a mírně, bude se jeho následující pozemská existence vyznačovat šťastnými konstelacemi. Bude odměněn znovuzrozením v podobě uctívaného zvířete nebo bráhmána jako představitele nejvyšší indické kasty. „Nepříznivá“ karma oproti tomu znamená potrestání znovuzrozením v podobě příslušníka nižší kasty, nebo dokonce nečistého zvířete, jímž všichni pohrdají; rovněž dají v dalším životě o sobě vědět nehody a omezující fyzické choroby. Je to myšlenkový odkaz, s nímž jsme se už setkali u Platona.

Cejlonský chlapec jménem Wijeratne si vzpomíná na předchozí život, který prožil jako svůj strýc Ratran Hami (strýc zemřel ještě před chlapcovým narozením). Strýc probodl roku 1927 během svatebního obřadu svou ženu Podi Menik, protože se zdráhala nastěhovat se do jeho domu. Vrah byl následujícího roku odsouzen k smrti oběšením a popraven. Ve svém nynějším životě je Wijeratne mrzák, což vykládá jako spravedlivý trest – přesahující někdejší

popravu – za nahromaděnou „nepříznivou karmu“ ze své předchozí existence v podobě Ratrana Hamiho.

Také v Indii se při více či méně dlouhých obdobích mezi jednotlivými inkarnacemi setkáváme s velmi lidskými podmínkami pro duše. Pekelné propasti jsou ledově chladné, nebo naopak rozžhavené. Nelítostný osud zatracenců spočívá v tom, že se smaží ve vroucím oleji a jsou připraveni o všechny údy. V drsném protikladu k peklu nebe nabízí četné radosti – hudbu, tanečnice a herny. Ráj prostě působí poněkud „hříšným“ dojmem.

KRONIKA AKAŠA

Na konci této kapitoly bych chtěl vylíčit pravděpodobně nejneobvyklejší variantu cesty na onen svět. V hinduismu, významném indickém náboženství, se lidská duše považuje za zrcadlový odraz světové duše. Na několika místech v Indii dokonce existují takzvané knihovny palmových listů, v nichž se už po bezpočet generací zaznamenávají, respektive opisují osudy vybraných jedinců. Je příznačné, že jde jen o takové lidi, jimž je předurčeno najít jednoho krásného dne cestu do některé z těchto knihoven – a to včetně těch, kteří se dosud nenarodili!

Mudrc jménem Bhrígú údajně před přibližně pěti tisíci lety založil první knihovnu palmových listů. Tento muž byl podle tradičního podání obdařen neuvěřitelnou schopností nahlížet do životních osudů nesčíslného množství lidí, a tak znal jejich životy od okamžiku narození až do poslední hodiny pozemské existence. Všechny své poznatky zapsal ve starotamilštině, jazyku, který v současnosti ovládá jen několik málo kněží a zasvěcenců.

Ve dvanácti stávajících knihovnách palmových listů na indickém subkontinentu jsou údajně zaznamenány osudy přibližně osmdesáti tisíc lidí. Lze si je přečíst na šest centimetrů širokých a padesát centimetrů dlouhých sušených listech. Všechny jsou poseté milimetrovými písemnými znaky, pokrývajícími vždy beze zbytku celou plochu listu.

Fenomenální Bhrígúovo vědění vychází – alespoň podle tradičního podání – z kroniky Akaša. Pod tímto pojmem se skrývá cosi jako světová paměť – zhruba si ji můžeme představit v podobě neviditelného videopásku, obepínajícího celou zeměkouli –, na němž jsou uloženy všechny minulé, současné i budoucí události.

Cíl vlastní existence podle všeho spočívá v dosažení jednoty s bráhmou, vším prostupujícím božským principem. Než se však podaří dosáhnout této jednoty, o níž usilují všechny bytosti, musí duše projít různými lidskými i zvířecími inkarnacemi. Za bránu k nebeskému světu se zde pokládá Měsíc. Kdo správně zodpoví jeho otázky, toho nechá projít. Kdo však neodpoví nebo odpoví mylně,

toho nechá spadnout zpátky na naši planetu v podobě deště. Potom dojde ke znovuzrození – v podobě mouchy, červa, lva, člověka nebo třeba i rostliny, v závislosti na dosaženém stavu poznání a vývoje. I když se ovšem podaří projít Měsícem, musí se odpovídat na další otázky. Při mylné odpovědi se duše musí odebrat na „cestu otců“, která vede do „nebes předků“. Pak je znovu zahájen cyklus inkarnací.

Oproti tomu „cesta bohů“ vede nakonec k nirváně, v níž hinduista – nyní konečně vykoupěný z věčného koloběhu znovuzrozdování – jako jednotlivá duše splyne s absolutnem.

Co je to ale duše, jak vypadá? Můžeme si něco takového vůbec představit?

2. Anatomie duše. Zviditelněno v laboratoři?

„Myšlenka na smrt mě nechává v naprostém klidu, protože jsem pevně přesvědčen o tom, že náš duch je nezničitelná podstata.“

J. W. VON GOETHE (1749–1832)

Shrneme-li dojmy z první kapitoly této knihy, musíme upřímně konstatovat, že jsme sice našli několik indicií, avšak dosud žádný definitivní či pozitivní důkaz toho, že život po naší smrti v té či oné formě pokračuje.

Především se naskytá otázka, co vlastně přežívá. Nebude to nejspíš nic tělesného. Všichni pohřbení žehem či obdobným způsobem by totiž byli automaticky ze znovuzrození vyloučeni. Indie jako země, v níž je myšlenka na reinkarnaci rozšířena nejvíce ze všech zemí světa, by si oprávněně stěžovala. Popel zesnulých hinduistů se tam totiž sype do posvátné řeky Gangy. Těžko také bude odpovídat skutečnosti, že přežívají duchové, vyznačující se vzpomínkami, dojmy a osobnostními charakteristikami zesulého a pokračující v jeho aktivitách v jakémisi obskurním světě duchů. Naše vědomí i podvědomí se orientuje podle životních zkušeností. A podle všeho právě zde se skrývá řešení uvedené záhady.

Na základě toho, co máme dosud k dispozici, se začíná rýsovat jeden cíl, společný všem náboženským věroukám: snaha dosáhnout všeobecných ctností, to znamená lásky, cti, soucitu, a hledání moudrosti a univerzálního vědění – tedy všeho, co vlastně postulují nejvýznamnější náboženství tohoto světa. A přesto záhrobní svět, v němž bychom prožívali stejnou dualitu smyslových choutek a trestu v tomtéž smyslu, v jakém se odehrává v našem každodenním životě, je třeba považovat nejspíš za nepravděpodobný. Malé dítě, které při dopravní nehodě přijde o život, se na „druhé straně“ nemusí nejprve učit mluvit, aby se dokázalo vyjádřit. Stejně by bylo pošetilé předpokládat, že senilní stařec se bude v onom světě pohybovat ve stavu, v němž opustil svou pozemskou existenci. To by prostě bylo příliš „lidské“.

Za takové indicie ostatně vděčíme výzkumu takzvaných zážitků na prahu smrti. Například tělesně postižení jedinci, kteří prožili stav mezi životem a smrtí,

zjistili, že jejich fyzický handicap „na druhé straně“ vůbec neexistuje. Ve „spirituálním“ – nebo jak bychom to jinak ještě mohli označit – světě byly zdravými a skvěle pohyblivými bytostmi.

Existuje tedy nějaká subtilnější forma posmrtného života?

Parapsycholog dr. Milan Rýzl k tomu roku 1981 poznamenal: „Možná že přežívá pouze nějaká esence z komplexní lidské existence. A pravděpodobně individualita zesnulého nebude tak určitá a navlas stejná jako za pozemského života; ve jménu jakéhosi druhu kolektivnější a vzájemnější propojenosti individualita spíše ustoupí do pozadí, vybledne. Lze si velmi dobře představit, že Já, které chápeme jako identické se svým tělem, je pouhou iluzí a že pocit individuální jedinečnosti pomine, jakmile naše tělo zmizí ze scény pozemského života.“

Naše psychika je tedy podřízena jiným zákonům než rychle pomíjející tělo. Z dějin kultury a náboženství známe mnoho příkladů, kdy duševní stránka osobnosti byla zviditelněna a racionálně vysvětlitelná. Je snad právě tohle duše?

ŽIVOTNÍ ENERGIE

Už ve Starém zákoně se v příběhu o stvoření světa hovoří o tom, že prvním lidem byl vdechnut „dech života“. Dechové techniky, jako například čínská tai či („stínové krabice“), podle všeho umožňují přístup k hlubším rovinám vědomí. A tajná učení Dálného východu hovoří o úctyhodném množství energetických těl, center a kanálů, bez nichž by hmotné tělo nemohlo existovat. Za potvrzení lze pokládat poznatek, že energie se v našem vesmíru nikdy neztrácí, nýbrž vždy se pouze proměňuje v jiné formy. Podle tradičního podání dálně východních učení se u energetických těl rozlišují čtyři vzájemně spojené stupně, vyznačující se vlastní frekvencí a sloužící jako nosiče vědomí.

Nejblíže hmotnému tělu je éterické, respektive astrální tělo, které zabírá přibližně stejný prostor. Jeho paprsky zahalují tělo jako ochranný plášť, ale zároveň vyzařují velmi mnoho energie. Jako nositele pocitů, emocí a charakterových vlastností označuje tradice následující stupeň, to jest emocionální tělo. Jeho prostřednictvím údajně jakékoli naše hnutí myslí vyzařuje do vzdálenosti mnoha metrů do volného prostoru. Ještě intenzivnější je mentální tělo, nositel našich idejí a racionálního i intuitivního poznání. Čím více dokáže člověk správně zpracovat tyto zkušenosti a žít podle nich, tím jasněji září i zmíněné třetí energetické tělo. Nejvyšší frekvencí se však vyznačuje spirituální tělo. Tibetští mnichové zaznamenali, že jejich spirituální tělo je schopno vyzařovat do vzdálenosti několika kilometrů.

Dalšími energetickými centry nebo také „orgány lidského nitra“ jsou takzvané čakry, jejichž posláním je starat se prostřednictvím stanovených bodů na trupu

našeho těla o navození blaženého pocitu. V podstatě jde o vyvolání „energetických vírů“. Jsou-li tyto „víry“ rušeny negativními dojmy, zkušenostmi nebo zážitky, vzniká disharmonie mezi naší duševní a tělesnou rovnováhou. Funkce zmíněných energetických vírů mohou být nedostatečné i nadbytečné. Těmto čakrám jsou přiřazené – a tím se nyní dostáváme k nejmenšímu stupni těchto energetických nosičů – nadis („kanály“). Staré sankrtské texty se zmiňují o 350 000 těchto jemných kanálků, jimiž protéká životní energie.

Z popsaného tajuplného vědění o těchto pro nás, „běžné lidi“, neviditelných „nosičích duše“ se v průběhu dlouhých tisíciletí vyvinula akupunktura. Při profesionálním použití patří k nejúčinnějším léčebným metodám; k jejím přednostem se počítá především to, že je prostá jakýchkoli vedlejších účinků. Ale to opravdu jenom na okraj, protože ctižádostí této knihy není být ezoterickým ani přírodně léčitelským rádcem.

Existuje však i zcela jiné vyzařování živých bytostí. Středověký učenec Henricus Cornelius Agrippa z Nettesheimu (1486–1535) k tomu poznamenal: „Lupič, skrytý v domě, o jehož přítomnosti zde nikdo nic netuší, způsobuje obyvatelům pocit neklidu, strachu a mrazení – samozřejmě nikoli všem, nýbrž jenom těm několika mála jedincům, kteří jsou obdařeni takovým přírodním cítem.“

Z oblasti parapsychologických výzkumů známe dnes už nesčetné případy, kdy obzvláště senzitivní osoby na místech, kde došlo k nějakému zločinu, doslova zachvátila panika.

Více či méně podvědomě tedy vnímáme, že v sobě nosíme vyzařovací schopnost, tajuplnou sílu, kterou nejsme s to definovat jenom na základě svých pěti smyslů. Nebo snad přece ano? Existuje tu totiž možnost auru, jež obklopuje všechno živé, možná dokonce i životní sílu, zviditelnit.

JEN PROSÍM LASKAVĚ!

V roce 1939 narazili ruský elektroinženýr Semjon Davidovič Kirlian a jeho žena Valentina na novou, dosud neznámou formu „fotografování“. Kirlian tehdy pracoval v městské nemocnici v Krasnodaru a mohl používat technické zázemí kliniky. Zkonstruoval přístroj na fotografování předmětů, nacházejících se ve vysokofrekvenčním poli. Jako první pokusný předmět použil vlastní ruku. Když později vyvolal fotografickou desku, ohromeně zjistil, že z konečků prstů mu vychází tajuplná záře. Tento neočekávaný výsledek ho fascinoval, a proto se svou ženou pokračoval v dalších experimentech, přičemž manželé neustále zdokonalovali svou technickou výbavu a fotografovali stále početnější vzorky živých i neživých objektů.

Jak vlastně funguje tento efekt, jenž vešel do odborné terminologie pod označením „Kirlianova fotografie“? Oscilátor, produkující 75 000 až 200 000 elektronických kmitočtů za sekundu, může být spojen s různými optickými přístroji. Zkoumaný objekt, fotografický papír a několik svorek připojených na generátor tvoří základní schéma pokusu. Jakmile se zapne oscilátor, vytvoří se mezi svorkami vysokofrekvenční pole. Toto energetické pole podle všeho cosi podnítí ve zkoumané substanci a způsobí zviditelnění paprsků, které nelze běžným okem vidět, ale nakonec jsou na fotografickém papíru viditelné i pro nás. Běžný fotoaparát pro tento – přiznejme, že poněkud neobvyklý – způsob fotografování tedy nepotřebujeme.

Avšak výsledky, jichž Semjon Davidovič nadále dosahoval, byly doslova neslýchané. Na čerstvě utrženém listu ze stromu, položeném do vysokofrekvenčního pole, se ukázaly myriády světelných bodů. Okraje listu byly zbarvené tyrkysově modře a protkané načervenalým plamenným vzorkem, pocházejícím podle všeho ze speciálních kanálek. Prst, umístěný a „vyfotografovaný“ ve vysokofrekvenčním poli, vypadal na fotografii jako složitá topografická mapa s body, liniemi, světelnými krátery a ohňostroji. Některé části prstu připomínaly zevnitř osvětlený lampión.

Tyto snímky jednoznačně dokázaly cosi jako vyzařování objektů v energetickém poli. Zpočátku zůstalo „jenom“ u fotografií, zachycujících stav v okamžiku expozice. Po určité době a nesčetných pokusech Kirlianovi vyvinuli přístroj, umožňující sledovat dané schéma pokusu dokonce v pohybu a nafilmovat ho. Semjon Davidovič držel ruku pod čočkou a zapnul oscilátor: „Ruka nyní vypadala jako Mléčná dráha na nočním hvězdném nebi. Před modrozlatým pozadím probíhalo v ruce něco, co se podobalo ohňostroji. Plály na ní mnohobarevné pochodně a potom se objevily jiskry, blesky a světla. Některá světla žhnula delší dobu jako světelné koule, jiná se jenom krátce zableskla. Další světýlka zase jiskřila v pravidelných intervalech.“

Světelné sršící hrátky u oživené hmoty? Copak jsme svým vlastním ohňostrojem? „Mrtvá“ hmota sice v této aparatuře rovněž září, ale obraz se nemění. Například mince ukazuje stále stejný světelný vzor, slabou „auru“, ale neexistují tu žádné světelné body. Každý objekt má své vlastní vyzařování – lhostejno, je-li z kůže, gummy, kovu nebo papíru. Jakmile však máme co činit se „živými“ pokusnými objekty, mění se vyzařování nepředstavitelně rozmanitým způsobem a nepřetržitě se vytvářejí nové a nové vzory. Rozdíl oproti „mrtvé hmotě“ je jasný „jako facka“!

Zajímavé změny se však projeví i při následujících pokusech: list, který byl právě nyní utržen ze stromu, vykazuje velké vyzařování. Jakmile však časem uvadne, nevydává už žádné „plameny“ a postupně mizí i světelné body.

Kirlian k tomu v pozdějších letech poznamenal: „To, co jsme viděli v mikroskopu a pomocí našich optických přístrojů, nám připomíná kontrolní panel velkého počítače. Zde i tam se rozsvěcují a zhasínají světelné kontrolky. Jsou to signály vnitřních procesů? U živých objektů je vidět, jak se signály vnitřního stavu zrcadlí ve světlosti nebo zakalenosti, případně barevném odstínu ‚plamenů‘. V těchto ‚světelných hieroglyfech‘ je doslova vepsána vnitřní aktivita člověka. Vytvořili jsme přístroj, schopný zaznamenat tyto hieroglyfy. K tomu, abychom je dokázali přečíst, však budeme potřebovat pomoc.“

HOŘÍCÍ RÁNA

Semjon a Valentina Kirlianovi se nevzdávali a začali sami „číst“ – a výsledky byly velice napínavé. Během výzkumů se jim dokonce podařilo u pacientů raněných ve válce zviditelnit aparaturou „auru“ amputovaných končetin.

První průkopnické objevy v tomto ohledu začaly opět zásluhou listů jako pokusných objektů. Nejprve bylo evidováno vyzařování listu v běžném stavu a poté byla část listu odříznuta. Okamžitě po řezu vyrazily z rány plameny, jako by list „krvácel“ nebo křičel bolestí.

Zanedlouho byl list znovu umístěn do vysokofrekvenčního pole a nyní se ukázalo něco vpravdě fenomenálního: nehledě na ztráty hmoty zůstalo energetické schéma celého listu i nadále zachováno. Chybějící část byla vyplněna „přízračným vrcholem“, jenž se dokonale shodoval s původními obrysy listu! I poražený strom byl ještě velmi dlouho „viditelný“ na svém místě, jako by se ho motorová pila nikdy nedotkla.

Kvůli ohledům na důstojnost člověka v jeho poslední hodině života dodnes – alespoň oficiálně – neexistují Kirlianovy fotografie umírající lidské bytosti. Zato máme k dispozici dostatečné množství „přízračných fotografií“ amputovaných končetin.

Na základě moderních výzkumů se zjistilo, že mnohé procesy v našem těle jsou řízeny elektrickými impulzy. Za nejjednodušší příklad můžeme v daném ohledu považovat přenos nervových podráždění v senzické a motorické oblasti. Už dávno není žádné tajemství, že je to slabý, ale přesto měřitelný proud, který vede podráždění do mozku. Záření na „Kirlianových fotografiích“ však není produkováno elektrickým polem, jemuž jsou pokusné objekty vystaveny, nýbrž je pravděpodobně způsobeno svého druhu „bioplazmou“, duší všech živých tvorů. Dosud převládalo mínění, že kromě nám známých čtyř základních stavů hmoty žádný jiný neexistuje. Ale jaké poznatky současné vědy jsou opravdu definitivní a mohou být tedy pokládány za „konečnou moudrost“?

Dokonce i čtvrté skupenství, dříve pokládané za fantasmagorii, bylo objeveno teprve v našem století. K pevnému, tekutému a plynnému skupenství přistoupil

stav zvaný plazma. Vědci už diskutovali i o páté možnosti – totiž o neutronovém stavu hmoty. Kudy je vlastně v subatomární oblasti možné vést hraniční čáru mezi hmotou a energií – a není vlastně hmota něco jako „zmrzlá“ energie?

Dovolme si na tomto místě myšlenkovou hříčku: tak jako se při fyzické námaze potíme, vylučují podle všeho cosi i naše činy, naše podstata, ba dokonce i naše nevědomé a vědomé myšlenky. Je i za to odpovědná duše? Dejme znovu slovo už připomenutému Agrippovi z Nettesheimu:

„Z toho lze vysvětlit, proč mnozí lidé při přecházení místa, kde byl usmrčen člověk nebo kde leží nedávno pohřbený nebožtík, pociťují znenadání strach nebo stísněnost. Na takových místech je totiž vzduch naplněn strašlivými obrazy spáchané vraždy. Jakmile je vdechnut, zneklidňuje těmito obrazy lidského ducha a z toho následně pramení strach a neklid.“

Vyjdeme-li z těchto dojmů, přežívají při smrti dva komponenty pomíjivého těla: vyzařování, oblak nebo vůně – podle všeho jenom na omezenou dobu – a duše, avšak ta navždy. Máme tedy v sobě – v nejvlastnějším smyslu tohoto slova – cosi nepomíjejícího.

PARAPSYCHOLOGICKÉ ROZHOVORY

Nežijeme dnes v příliš střízlivé a „věcné“ době? To je nejspíš jeden aspekt našeho století. Na druhé straně existuje velký zájem o nehmotné věci a mystéria prožívají konjunkturu. Mnoho lidí se účastní mediálních seancí, při nichž se pokoušejí navázat kontakt s oním světem a komunikovat s dušemi zesnulých příbuzných.

Zažíváme dobu spirituálních setkání, terapií na základě regresní hypnózy, „klasického“ zařikávání duchů a seminářů zaměřených na kontakt se strážnými anděli. Je nám předestírána bohatá nabídka, o jejímž pravdivém obsahu lze jistě v nejednom případě úspěšně pochybovat. Tyto aktivity často neposkytují žádné odpovědi na podstatné otázky o životě a smrti. A přesto zažívá tato „branže“ nevídaný rozkvět! Každý člověk by měl k této problematice přistupovat velmi obezřetně a vždy se zdravou dávkou skepse. Zde je možné velmi lehce podlehnout sebeklamu a některé „černé ovce“ mohou získat mnoho bolestných zkušeností a zároveň přijít o neméně peněz. Nemělo by to však v žádném případě zastřít skutečnost, že v této oblasti lze zaznamenat i seriózní výzkumy.

Teplý letní večer na usedlosti Nysund ve Švédsku v roce 1959. Spisovatel, filmař a amatérský badatel Friedrich Jürgenson zapnul magnetofon, aby si poslechl ptačí zpěv, který si nahrál předchozího dne v lese. Uprostřed nahrávka ho znenadání oslovil hlas jeho mrtvé matky: „Friedeli, slyšíš mě?“

To je všechno. Jürgenson s nevýslovným údivem přetočil pásek, aby se ujistil, že si s ním jeho sluch ošklivě nezažertoval. Z magnetofonu znovu zřetelně

zazněl hlas jeho matky. Na tento zážitek navázala dlouhá řada pokusů s jediným cílem: nahrát „hlasy duchů“.

Od té doby se na Jürgensonových magnetofonových páscích záhadným způsobem objevily stovky hlasů. Obvykle pronesly jediné slovo nebo v nejlepším případě krátké jednoduché věty. Poté co Jürgenson zachytil první magnetofonové paranormální fenomény, začaly jeho pokusy metodicky opakovat další experimentátoři. Nejpozoruhodnějších výsledků dosáhl Konstantin Raudive, psycholog lotyšského původu, který od doby Jürgensonovy první paranormální magnetofonové nahrávky žil ve Švédsku a později pracoval až do své smrti v Německu.

Tento fenomén paranormálních magnetofonových hlasů je jedním z nejpodnětnějších úkazů posledních let. To, co znamená fenomén neidentifikovatelných létajících objektů pro diskuzi o mimozemském životě, znamenají magnetofonové hlasy pro otázky o posmrtném životě!

Celých čtrnáct let nechal Jürgenson svět ve víře, že hlas jeho matky na nahrávce ptačího zpěvu byl naprosto nečekaný zážitek. Teprve v sedmdesátých letech přiznal, že už několik měsíce před touto podivuhodnou událostí experimentoval s jednoznačným cílem: zachytit „něco“ na magnetofonových páscích. „Nějakým nepochopitelným způsobem a bez jakéhokoli známého důvodu jsem pocítil doslova strhující přání navázat elektronický kontakt s kýmsi neznámým. Byl to nesmírně zvláštní pocit; bezmála to vypadalo, jako bych otevřel cestu něčemu, co ještě bylo skryté, ale co stůj co stůj chtělo na denní světlo. Zároveň si vzpomínám, že jsem naráz pocíťoval skepsi, pobavenost a zvědavost.“

Po svém úmrtí se stali Jürgenson i jeho kolega Raudive velmi komunikativními „přáteli z onoho světa“, kteří svým následovníkům dávali pokyny, jak by mohl být kontakt se záhrobím z technického hlediska zlepšen.

ZÁHROBÍ V TELEVIZI

Od Jürgensonova průkopnického zážitku nás už odděluje čtyřicet let. V současnosti se stále více lidí snaží „přijímat hlasy“ pomocí mnohem vyspělejších a technicky rafinovanějších prostředků. Na základě všech možných prospěšných i méně přínosných rad lze usuzovat, že záhrobí má zřejmě enormní zájem na pokračujícím dorozumívání s tímto světem.

Zesnulí se mezitím však už přestali spokojovat pouze s hlasovými manifestacemi a snaží se dobýt a ovládnout další komunikační médium – televizi. Na všech kanálech se začíná rýsovat transkomunikace! V listopadu 1994 byl hostem osobnostní show na jedné velké soukromé televizní stanici německý elektroakustik Hans-Otto König. Tento vědec se už od roku 1974

věnoval nahrávání paranormálních hlasů na magnetofonový pásek. Hlásily se mu osoby z jeho blízkého okolí, které však neznal, a s naprostou samozřejmostí ho prosily o to, aby předal zprávy jejich dosud žijícím příbuzným. Jedné rodině v Düsseldorfu vyřídil vzkazy od zesnulého otce, jenž v magnetofonových projevech naléhavě zdůrazňoval, že „na onom světě“ dále žije. Hlas na magnetofonovém pásku udal adresu rodiny – a všechny údaje, kromě otočeného čísla domu (13 místo 31), zcela přesně souhlasily! Vdova dokonce podle přehraného hlasu identifikovala svého mrtvého muže!

Ve zmíněném pořadu König demonstroval schéma pokusu, sestávající z televizoru a videorekordéru. Aby vzal svým kritikům hned od počátku pěkně vítr z plachet, nepřipojuje televizor nikdy k anténě, takže by se dalo očekávat, že na videonahrávkách se objeví jenom zrnící obrazovka. Přebudovaný televizní přijímač nastavil na frekvenci 320 MHz. Během doby se mu podařilo získat úctyhodnou sbírku „videozáběrů z onoho světa“. Na těchto obrazových nahrávkách můžeme například vidět z poloprofilu postavu, která sedí na židli a tvrdí o sobě, že je Antonio, který už prošel mnoha reinkarnacemi a dříve na naší planetě vystupoval jako římský konzul Markus Antonius. Byly zachyceny i záběry našeho vesmíru, a to vždy s jednoznačným poselstvím: „Řekni všem lidem, že žijeme!“

Koho by při takových líčeních nenapadlo, že duše pravděpodobně pokračuje ve své existenci v jakémisi druhu paralelního světa, z něhož za normálních okolností s námi nemůže navázat žádné spojení? Fyzik dr. Ledermann jako první vyslovil otázku, kde by se tato existenční rovina mohla nacházet. Podle jeho hypotézy musí být pod námi, vedle nás, prostě v naší bezprostřední blízkosti. Tento paralelní svět může pronikat naším světem, aniž by přitom vyvolával jakékoli fyzikální reakce.

Čím dále věda proniká do makrokosmu i mikrokosmu, tím fantastičtější možnosti různých vysvětlení se před ní otvírají – ačkoli zárodky podobných poznatků máme k dispozici už celá tisíciletí.

PODNĚT A CÍL

Velký řecký filozof Aristoteles (384–322 př. n. l.) zastával názor, že duše se vyznačuje dvěma rozlišujícími příznaky: dráždivostí a cílevědomým konáním. Rostlinný kořen je – podobně jako smyslový orgán – schopen registrovat vodu z vodovodního kohoutku na značnou vzdálenost jako podnět. I duše by měla být s to překonávat kvůli podnětům, které jsou pro ni relevantní, velké vzdálenosti. Zároveň se tím aktivuje její druhý specifický příznak – cílevědomé konání. Zaznamenaný podnět probouzí v rostlině žádostivost a její hlavní snahou je orientovat co nejvíce kořenů směrem k vodě. Stejně si počíná – alespoň podle

hypotézy největšího řeckého filozofa – naše duše, která se cílevědomě reinkarnuje.

Po Aristotelovi se v této oblasti neobjevila žádná nová, natož pak převratná pojetí. Teprve velký francouzský filozof, matematik a přírodovědec René Descartes vnesl do této diskuze nové aspekty. O duši se zmíněný myslitel vyjádřil takto: „Duše není látka ani síla, nýbrž jde o substanci, jejíž podstata se nachází výhradně ve vědomí, takže ji nelze prostorově změřit ani spočítat její hustotu či hmotnost.“

Od té doby bývá duše s oblibou označována jako jednoduchá, nerozlehlá a nehmotná substance. Ve svém přírodovědecky zaostřeném pohledu měl Descartes podle všeho pravdu, ale jak se máme vyrovnat s tím, že si naše smysly jsou po smrti velice dobře vědomy různých měrných jednotek? Není rozhodující, že je to už v jiných dimenzích.

Řecký spisovatel, dějepisec a filozof Plutarchos (46–125 n. l.) se zmiňuje o jistém Thesposiovi, jenž byl jeho současníkem. Thesposios se zásluhou rodičovského domu dočkal velkého blahobytu, ale celé dědictví zanedlouho prohýřil. Toužil zase zbohatnout, a tak si počínal bez jakýchkoli skrupulí a pustil se do velmi pochybných obchodů. Dosáhl jen toho, že si zcela zničil pověst, takže si nikde nedokázal získat příliš mnoho sympatií.

V tehdejších dobách bylo naprosto běžné hledat radu a pomoc ve věštině. V tomto případě byla informace kněze opravdu lapidární: „Bude se ti dařit lépe, až zemřeš!“

Zanedlouho se toto proroctví nanejvýš tragickým způsobem vyplnilo. Thesposios zažil tragickou nehodu: zřítíl se z vysoké skály. Fyzicky se vůbec nezranil, ale ztratil vědomí a všichni se domnívali, že je mrtvý. Po třech dnech měl být pohřben, ale krátce před pohřebním obřadem se probрал k životu. Vzápětí začal vést úplně nový život – už se neprohřešoval proti dobrým mravům a neuchyloval se k podvodům. Svým udiveným spoluobčanům vysvětlil důvod tohoto zásadního obratu v životě: během svého bezvědomí strávil totiž údajně tři dny na onom světě. A tato „zóna nikoho“ se mu stala zdrojem nového poznání a prozření.

„Když jsem se zřítíl do hlubiny, oddělila se bezprostředně poté duše od mého těla. Připadal jsem si jako potápěč, který klesá do stále větší hloubky. Znenadání se mi moje duše ukázala jako jediné otevřené oko, jež dokázalo hledět zároveň do všech stran. Ve svém předchozím stavu, tedy jako živý člověk, jsem musel být opravdu slepý. Kupodivu jsem už neviděl nic z toho, co jsem dříve – jako ostatní lidé – na světě vnímal. Všude jsem objevoval nové věci, které jsem dosud neznal. To jediné, co mi připadalo známé, byly hvězdy. Byly však strašlivě veliké, oddělovaly je nesmírné vzdálenosti a zároveň zářily nevídaně

silným a barevně sytým třpytivým svitem. Světlo se stalo novým prvkem pro mou duši, která v něm plavala a byla nadnášena podobně jako loď na klidné mořské hladině. Duše ovšem nestála tiše a nehybně v prostoru. Neexistovala pro ni žádná překážka ani rychlost. Stačilo jenom přání být na jiném místě a duše se tam bez nejmenších potíží přesunula.“

„DUŠEVNÍ KOULE“

„Náhle jsem si uvědomil, že na tomto podivuhodném místě nejsem sám. Povšiml jsem si duší jiných zesnulých v podobě zářících koulí. Zdálo se mi, že stoupají zezdola nahoru. Zčásti to probíhalo snadno a rychle, zčásti ve zvláštních spirálovitých drahách. Pokoušel jsem se navázat s těmito dušemi spojení a volal jsem na ně, ale pravděpodobně nebyly schopné vnímat má slova. Já sám jsem však byl dokonale schopen cítit, co tyto duše vnímají a pociťují. Poletovaly prostorem bezcílně sem a tam a často z nich vycházel ustrašený nářek. Ve větší výšce jsem rozeznal jiné duše, jež se přibližovaly radostně a prosty jakýchkoli obav. Přitom se vyhýbaly svým ustrašeně a neklidně těkajícím protějškům.

Nakonec jsem mezi četnými duševními koulemi, které se kolem mě vznášely, rozpoznal jednoho svého dávno zesnulého příbuzného. Byli jsme schopni se dorozumět. Příbuzný mě dokonce oslovil jménem. Od tohoto rodinného příslušníka jsem se dověděl, že jsem ještě nepřekročil definitivně práh smrti. Dle vůle bohů byla pouze ‚myslící část mé duše‘ nakrátko oddělena od těla. Ostatní orgány duše oproti tomu zůstaly v mém neživém těle a plnily v podstatě funkci kotvy.

Nyní jsem si povšiml, že jako jediný ze všech duší, jež se na daném místě vznášely, mám ještě stín. Všechny ostatní duše už byly téměř průhledné, ale v žádném případě nevypadaly stejně. Mnohé z kulovitých duševních fenoménů vyzařovaly jasné a klidné světlo, podobné měsíčnímu svitu, zatímco jiné připomínaly spíše skvrny nebo proužky na kůži hada. Odlišný vzhled duší vyplýval z míry pochybení, jichž se za své pozemské existence zaviněně dopustily.

Od svého příbuzného, který se stále zdržoval v mé blízkosti, jsem se rovněž dověděl, jak se na onom světě odplácejí zlé skutky. Zde už nebylo možné skrývat nebo zapírat žádnou vinu: všechny hříchy jako mocichtivost, nezměrná touha po bohatství, nenávist a nepřejícnost byly označeny odpovídajícími barvami. Bohyně spravedlnosti za vše vyhledávaly strašlivé tresty. Viníci se museli kát tak dlouho, dokud jejich duše nenabývaly opět nádherně dokonalého čistého vzhledu. Potom mě můj průvodce vedl dále zdánlivě nekonečným prostorem, jímž jsem letěl zahalený do světla.

Při tomto putování jsem viděl překrásné krajiny. Náhle se před námi vynořila propast, přes kterou mě světlo přeneslo. Bylo mi vysvětleno, že je to místo zapomnění. Shlédl jsem do zející hloubky. Stěny propasti byly porostlé bujnou květenou a dalším porostem. Zezdola ke mně stoupala oblaka nádherných vůní. Duše, které mě obklopily, vypadaly jako omámené.“

NERO SE KAJE JAKO ZVÍŘE

„Kromě tohoto místa zapomnění jsem na onom světě viděl i jiná místa. Z vysvětlení mého průvodce jsem pomalu začínal chápat, jak zůstaly orgány duše spojené s někdejší tělem. Spatřil jsem, jak rozmanitě se musí odpykávat pochybení v životě. Setkal jsem se ještě s dalšími příbuznými a rodinnými příslušníky, kteří byli nuceni podstoupit strašlivé tresty, a prosili mě, abych se za ně modlil o milost.

Leckteré temné tajemství zde došlo svého vysvětlení. Viděl jsem, jak se můj otec kál za zákeřnou vraždu, kterou vykonal pomocí jedu. Za pozemského života oloupil a zavraždil hosty. S nevýslovným zoufalstvím jsem se odvrátil. Proti své vůli jsem byl nucen prohlédnout si mnoho dalších míst trestu a pokání.

Nakonec jsem se dostal tam, kde probíhá proměna duší, které čeká další pozemský život – tentokrát ovšem ve zvířecí podobě. Zde jsem objevil císaře Nerona, proměněného v mrchožrouta, a mnoho jiných nešťastných reinkarnací.

Znenadání mě uchopil jakýsi bouřlivý vítr a prudce mě zdvihl do výšky. Řítil jsem se do nekonečné hlubiny, pořád dál a dál, až jsem se vrátil do svého neživého těla. To byl okamžik probuzení a návratu do pozemské existence, která mi byla darována podruhé, krátce před mým pohřbem.“

Thesposios byl tedy ještě jednou vrácen do života.

Stejně zážitky popsali i naši nesčetní současníci, jejichž příběhy – jak se alespoň zdá – ze záhrobní roviny existence mezitím naplnily několik knih takzvaných „badatelů prahových zážitků“. Jako první psal o fenoménech z hraniční oblasti mezi životem a smrtí americký lékař dr. Raymond Moody. Za ním následovali další badatelé, jako například švýcarská psycholožka dr. Elisabeth Kübler-Rossová a Kenneth Ring, profesor psychologie na univerzitě v Connecticutu.

Obdobné prahové zážitky mezi životem a smrtí zanechávají zřejmě trvalé dojmy u lidí, kteří byli díky pokročilé lékařské vědě navráceni do své pozemské existence. Jistota, že smrt není definitivní tečkou a žádným absolutním koncem, nýbrž spíše počátkem něčeho zcela nového, umožňuje jedincům, kteří přežili vlastní smrt, prožívat současný život mnohem intenzivněji, otevřeněji a s nesrovnatelně větší sebedůvěrou. Se svým vědomím, zoceleným zážitky z

hraniční oblasti mezi životem a smrtí, jsou dokonce více než ostatní lidé schopni předpovídat budoucí události a vývojové tendence.

Jak to však vypadá s lidmi, kteří si na onen svět vzpomínají jen podmíněně, ale zato se jim vybavuje reálná dřívější existence – a to v jiném životě, v jiném těle, ovšem stále na naší planetě?

3. „Šíp – letí přímo na mě...“. V hypnóze do minulého života

„Je podivuhodnější být zrozen jednou než dvakrát. Všechno v přírodě je totiž zmrtvýchvstání a znovuzrození.“

VOLTAIRE (1694–1778)

Stalo se jednoho květnového dne roku 1994 kolem osmé hodiny večer v malém městečku na jihovýchodě Bavorska. Sešlo se tu asi dvacet lidí k neobvyklému experimentu. „Pokusnými osobami“ bylo šest žen a devět mužů z této skupiny, všichni rozdílného věku i profesního zařazení – od učně až po gymnaziálního profesora. Jeden z těchto dobrovolníků poskytl k dispozici svůj obývací pokoj. Bylo tu s ohledem na počet lidí velmi těsno – a co by asi tak sousedi řekli na následující aktivitu.

Prvním úkolem přítomných bylo co nejpohodlněji se ve středně velké místnosti uvelebit. Při dvaceti lidech to jistě nebyl zrovna nejlehčí úkol. Nakonec si každý přece jen našel nějaké místo – někteří si rovnou lehli na podlahu, jiní se usadili v křeslech a zbytek se vtěsnil na gauč. Zazněla tichá meditační hudba a dobrovolníci čekali na věci, které měly nastat.

„Jsi zcela uvolněný, nic kolem tebe není důležité.“ Učitel meditace Ananda začal jemným, a přesto naléhavým hlasem s hypnózou. Tento Bavor, jenž nabyt v Indii jistých zkušeností mimo jiné i spirituálního druhu a přijal výše uvedené exotické jméno, projevil ochotu realizovat pro reportéra Mika Schmitzera velmi vzrušující a přínosný pokus.

Za necelou půlhodinu Ananda podnikl se shromážděnými lidmi imaginární cestu do hlubin jejich podvědomí. Nyní podle něj nastal ten správný okamžik pro experiment. Šance, že se bude moci podílet na tajemstvích „třináctých komnat“ lidského vědomí, byla velmi dobrá. „Až rozpoznáš jednotlivé obrazy, kývni hlavou,“ vyzval Ananda členy skupiny. Zpočátku se nic nedělo, a tak znovu zopakoval svou výzvu. Konečně se začaly některé hlavy pohybovat. Byl to sice váhavý, ale zřetelný pohyb.

„Až se té dotknu, můžeš mi vyprávět, co vidíš,“ promluvil experimentátor a pomalu přitom povstal ze svého místa. Redaktor pozoroval scénu, která se odehrávala v příšeří místnosti přímo před jeho očima, pozorně, ale s neskrývanou skepsí. Napjatě čekal na první výroky ze skupiny hypnotizovaných osob. Nic se však neozývalo.

Avšak posléze začal jeden z přítomných, mladý muž, zajímavým hlasem vyprávět.

SRUB NA STAROŘÍMSKÝCH HRANICÍCH

„Vidím malého chlapce.“ Ananda se hned zeptal, kdo to je. „Je to můj syn. Je mu právě šest let.“ Mladý muž oznámil, že je mu osmadvacet let a žije v malém srubu u limes, legendárního pohraničního valu, který Římané zbudovali roku 85 n. l. na severu své říše proti germánským národům. Jeho žena, pokračoval, zemřela před šesti lety při porodu jediného syna. Chudé živobytí si obstarává lovem a kladením pastí. Otázka na jeho jméno a konkrétní letopočet zůstala nezodpovězena.

Hypnotizér potom tuto pokusnou osobu vyzval, aby pokročila k následující rozhodující životní události. Mladý muž popsal ozbrojené muže v brnění, kteří přepadli jeho vesnici. On sám – mezitím už jako stařec – při tomto přepadení zemřel: usmrtil ho šíp. Tento obraz pevně utkvěl v paměti dnes dvacetiletého muže, na další podrobnosti si už nevzpomínal.

Velmi působivé jsou zážitky devatenáctiletého Christiana J. z Heldensteinu. Ocitujeme nejnapínavější výňatek z dialogu v hypnotickém stavu:

„Kde se nalézáš?“

„V nějakém městě.“ „Viš, ve kterém století žiješ?“

„Ne.“

„V jaké zemi?“ (Žádná odpověď)

„Co se děje ve městě?“

„Odklízíme mrtvé.“

„Ty ses schoval?“

„Ano, ve vodním příkopu.“

„Už útočníci odešli?“

„Ano.“

„Jaké měli zbraně?“

„Meče – komické meče. Byly dlouhé a zahnuté, velké a ostré.“

„Byl to první útok?“

„Ne, těch už bylo více.“

„Proč jste se tedy lépe nevyzbrojili?“

„Tvrdili, že nás nechají na pokoji.“

„Jak se jmenuje to město?“

„Nevím.“

„Jak se cítíš?“

„Mám strach.“

„Proč se bojíš? Oni se snad mají vrátit?“

„Ne.“

„Co cítíš při odklizení mrtvých?“

„Smutek.“

„Jsou mezi nimi i tví známí?“

„Ne.“

„Byla ušetřena tvoje rodina?“

„Jsem sám.“

„Postup nyní k další důležité události. Co vidíš?“

„Jsem zavřený. Je tu zima.“

V té chvíli se Christian J., jenž ležel na podlaze, začal zimomřivě chvět.

„Proč jsi zavřený?“

„Ukradl jsem jídlo.“

„Kde jsi?“

„V městském vězení.“

„Kolik času mezitím uplynulo?“

„Několik let.“

Meditační učitel a hypnotizér Ananda vyzval svou pokusnou osobu, aby zcela svobodně vyjádřila prožívané pocity. Christian J. začal lehce vzlykat.

„Kde teď jsi?“

„Nevím.“

„Bojíš se?“

„Ano, velmi.“

Christian J., jenž stále ještě ležel na podlaze, přerývaně dýchal. Ruce měl nepřírozeně zkroucené, téměř to vypadalo, jako by byl ochromený. Po celém těle sebou nekontrolovaně škubal. „Necítím ruce, svázali mě,“ koktal. Ananda mladému muži přikázal, aby dýchal zhluboka a pokusil se osvobodit. Mladý muž však zavzlykal: „Nemůžu.“

Po určité době se zase uklidnil. Jasným a srozumitelným hlasem prohlásil, že se nyní cítí svobodný. Kolem něho se údajně rozlévá jasné světlo, vyzařující nevýslovně příjemné paprsky.

„Jsem sám, ale cítím se velmi příjemně.“

Experimentátor ukončil pokus a dovedl mladého muže z hypnózy do stavu „Tady“ a „Nyní“, do kroužku přítomných osob.

Christian J. otevřel oči a mírně omámeně zavrtěl hlavou. „Co se stalo?“ vypytał se ostatních členů skupiny. „Položil jsem se na podlahu a věnoval se relaxačním cvikům. Od té chvíle vůbec nic nevím.“ Podobně jako mladý muž, jenž byl zhyponotizován před ním, neměl ani Christian J. před tímto večerem žádnou zkušenost s hypnózou nebo regresí.

Když redaktor Mike Schmitzer devatenáctiletému mladíkovi reprodukoval, co prožil a vyličil v hypnotickém stavu, hleděl hypnotizovaný muž stále udiveněji. Schmitzer se zajímal, jestli by mu mohl vysvětlit, odkud tyto vzpomínky pocházejí. Christian J. odpověděl záporně, protože až dosud mu podobný obsah vědomí byl naprosto cizí. Jediné vysvětlení, k němuž postupně dospěl, bylo tvrzení, že se pravděpodobně dotýkají nějaké jiné, předchozí pozemské existence.

ZÁŽITKY ZE STŘEDOVĚKU?

Ani Armin H. si není zcela jistý, jak lze vysvětlit jeho zážitky v hypnotickém stavu. Určitou indicií by mohl být jeho intenzivní zájem o všechno, co tak či onak souvisí se středověkem. Jsou to skutečné vzpomínky na dřívější život, které se tu dostávají na povrch, nebo si s ním jenom zahrává podvědomí tím, že svého času náhodně zachycenou informaci vydává za dřívější existenci?

Skeptikové s oblibou odvozují vzpomínky na domnělé dřívější životy od kryptomnézie. Pod tímto odborným pojmem se rozumí hypotéza, že všechny informace byly získány v současném životě, ale potom zase zapomenuty. Jsou však uloženy v podvědomí a kupříkladu hypnózou je lze zase vyvolat.

Vraťme se však k Arminu H., jenž dále vyprávěl: „Vím jenom to, že přímo na mě letěl šíp a zasáhl mě do prsou.“ Na otázku, cítil-li reálnou bolest, odpověděl: „Strašlivě to bolelo, ale nějak jinak než ve skutečnosti.“

Reportér Mike Schmitzer se už pomalu balil, protože ho čekala další schůzka, když tu ho oslovila jednatřicetiletá Christine B. Přicestovala sem ze svého padesát kilometrů vzdáleného domovského města, aby se také zúčastnila regresní hypnózy.

Během hypnózy viděla samu sebe, jak sedí jako malé děvčátko na tržišti. Vybavila si dokonce přesné datum: „Bylo to roku 1819. Kolem mě postávalo mnoho lidí, oblečených do bílých hávů. Před sebou jsem viděla velkou dřevěnou hranici, na níž stála moje matka přivázaná ke kůlu. Měla být upálena jako čarodějnice.“ Než však události postoupily tak daleko, Christine B. se probudila.

Poslední poprava čarodějnice na německé půdě se podle oficiálních historických pramenů konala roku 1793 v Poznani. Pochybnosti o tomto historickém údaji jsou však v daném případě více než na místě.

„NA STOLCI SEDÍ VELKÝ INKVIZITOR“

Pro úspěšný televizní seriál Neuvěřitelné příběhy, moderovaný Rainerem Holbem, popsal mezitím penzionovaný anesteziolog dr. Günter Abel následující epizodu, jež nepostrádá jisté strašidelné napětí.

Ještě v padesátých letech bylo obvyklé, že narkóza se při operaci dávkovala ručně. O její účinnosti rozhodoval chlóretyl, éter a neobyčejný cit a zkušenost anesteziologa. Sám jsem si – naštěstí jenom v náznacích – vzpomněl na operaci slepého střeva, kterou jsem podstoupil v pouhých čtyřech letech. V jejím průběhu byly použity stejné pomůcky a nástroje.

Dnes je to všechno už úplně jinak. Velmi citlivé přístroje neustále kontrolují průběh narkózy a okamžitě hlásí, když není něco v pořádku. Kritikové moderních lékařských postupů s oblibou používají pojem „přístrojová medicína“. V žádném případě bychom však neměli přehlížet skutečnost, že spolehlivost anestezie ve srovnání s minulostí výrazně vzrostla právě díky používání moderní techniky.

Počátkem padesátých let, bylo to jednoho červnového pátku, měla být provedena téměř banální operace: odstranění nezhoubného nádoru. Mladé ženě se zrzavými vlasy měl být vyoperován nádor, diagnostikovaný na zádech. U pacientky už seděl výše zmíněný dr. Abel a začal s odkapáváním éteru, když tu ho operující chirurg naléhavě upozornil na možné riziko:

„Budte opatrný, pane kolego, tahle pacientka je zrzavá, a tudíž má pravděpodobně labilní krevní oběh. I výživa nervů prostřednictvím páteře může mít podle našich zkušeností určitá slabá místa. Udržujte tedy co nejpoверхnější narkózu a pokuste se udržovat s pacientkou verbální kontakt.“

Tím byla jednoznačně stanovena pravidla hry. Pocit bolesti a jasné myšlení bylo třeba vyřadit. Aby se však zabránilo nepříjemným překvapením – každá operace i narkóza dodnes v sobě skrývají nevypočitatelné zbytkové riziko –, musela být zajištěna komunikativnost a v případě potřeby okamžité probuzení z narkózy. Anesteziolog se přesně řídil varováním operujícího chirurga a začal promlouvat k ženě, která ležela na operačním stole jako v tranzu.

„Cítíte bolesti?“ zeptal se anesteziolog.

„Ne přímo,“ zněla odpověď zrzavé mladé ženy, „jenom plameny šlehají stále více a kůl mě na zádech strašně dře.“

Anesteziolog byl nemálo udiven, ale nejprve ho napadlo řešení, jež se v těchto situacích vždy nabízelo: fantazie ve stavu polotranzu. Dochází k nim u celé řady pacientů, když se pozvolna noří do narkotického stavu. Přesto navázal na informace, které právě slyšel, aby nedošlo ke zřetření komunikačního kontaktu.

„Odkud by mohl podle vašeho názoru ten oheň pocházet? A co znamená ten kůl, o němž jste se právě zmínila?“

NA OHNIVÉ HRANICI

„Copak nevidíte, že jsem připoutána ke kůlu uprostřed hranice?“ odpověděla téměř rozzlobeně otázkou napůl omámená pacientka.

„Jak jste se dostala do této situace?“ Dr. Abel se už nyní začal zajímat o podrobnosti.

„Vy se ještě ptáte, když už si to vyprávějí i vrabci na střechách? Velký inkvizitor tvrdil – jenom kvůli mým zrzavým vlasům–, že jsem čarodějnice, která obcuje se Satanem. Odsoudil mě k smrti a zabavil veškerý můj majetek.“

„Jak dospěl ten, eh, Velký inkvizitor k takovým tvrzením?“

„Všechno je to samozřejmě lež. Ale já jsem se odhodlaně zdráhala oddat se jednomu z těch mužů – a to je také skutečný důvod, proč jsem byla odsouzena.“

Operace mezitím plynule pokračovala. Nádor byl však větší, než lékaři původně očekávali, a navíc byl napojen na více cév než obvykle, takže operátor musel zasáhnout hlouběji do tkáně. Požádal proto svého kolegu o trochu silnější narkózu. Pacientka na operačním stole zhluboka vydechla a začala potichu sténat.

„Vidíte támhle naproti na tribuně toho chlípníka, jak mi civí na řadra? Je dokonalým ztělesněním nespoutaného chtíce a krutým způsobem mě pomluvil jenom proto, že jsem nevyhověla jeho hříšnému naléhání.“

Znenadání pacientka zneklidněla. Tkáň jí ochabla, krev ztmavla a projevil se typické příznaky narkotické příhody. Nyní bylo třeba jednat bez váhání. Dr. Abel strhl mladé ženě z obličeje éterovou masku a zajistil volný průchod dýchacích cest. Minuty strachu pominuly a stav pacienty se normalizoval natolik, že bylo možné pokračovat v narkóze i odstraňování nádoru.

„Cítíte se zase lépe?“ zeptal se anesteziolog s viditelným ulehčením, aby se zbytečně nepřerušovala komunikace.

„Děkuji, vítr se trochu otočil a štiplavý dým mi ztěžoval dýchání. Teď už plameny zase vysoko plápolají a moje utrpení snad brzy skončí.“

Pacientka se na chvíli odmlčela. Operace probíhala úspěšně. Potom však pokračovala ve svém neuvěřitelném líčení.

„Jen se podívejte, jak posměšně se šklebí dvorní přísluhovačky, jak usilovně vyšívají oltářní dečky, aby se dočkaly příslušné odměny na nebesích!“

Anesteziologovi to pozvolna začalo být podivné a vytušil, že v daném případě půjde o úplně jinou existenci než současnou. A ačkoli se v tom ještě vůbec nevyznal, zeptal se pacientky na její věk.

„Včera jsem měla teprve osmnácté narozeniny. Na umírání je to příliš brzy. Jedno je však jisté: jsem nevinná a opět se na tento svět vrátím. Táhle naproti vlevo, na velkém piedestalu, sedí Velký inkvizitor. Byl to právě on, kdo svým pochopům přikázal, aby mi prsa a stehna znetvořily žhavým železem, protože tak se prý Satanovi zabrání v tom, aby do mě vstoupil. I na záda, tam, kde mě teď ta rána strašlivě dře a pálí, nechal přiložit žhavé železo, které proniklo až ke kostem,“ postěžovala si s hlasitým sténáním mladá žena. Podle všeho musela strašlivě trpět tím, že celou vyličenou situaci ještě jednou reálně prožívala.

I operující chirurg zaslechl poslední slova a udiveně zavrtěl hlavou. „To je zvláštní, co za hlouposti mnozí pacienti napovídají v narkóze. Ten nádor mimochodem není zhoubný, ale je naprosto atypický a neobyčejně silně protkaný cévami. Proto bych vás poprosil, pane kolego, abyste přece jen ještě trochu přikápl.“

Mladá pacientka v narkóze mluvila stále tišeji a nesrozumitelněji, ale přesto stihla svou bizarní zprávu uzavřít.

„Ani kat není čestný muž. Vzal si ode mě peníze a slíbil mi, že až to bude možné, stiskne mi hrdlo, abych zemřela rychleji a snáze. Své slovo však nedodržel. To je ostatně také důvod, proč mohu odpovídat na vaše otázky. Ale kdo vlastně jste, já váš hlas neznám. Slyším ho jakoby z velké dálky. Pocházíte také z Brabantska?“

ZÁHADNÉ STOPY NA POKOŽCE

Operace skončila. Anesteziolog sejmul mladé ženě éterovou masku z obličeje a sestry uložily pacientku na pojízdná nosítka. Při této příležitosti si lékaři povšimli zvláštních hnědých kožních skvrn na prsou a stehnech ženy, přesně tam, kde zrzavou oběť podle jejího vlastního vyprávění mučili pochopové „ctihodného“ Velkého inkvizitora žhavým železem. Pacientka se pozvolna probírala k vědomí a viděla na tvářích mužů v bílých pláštích neskryvaný údiv.

„To je v pořádku,“ uklidnila je, „to jsou jenom jaterní skvrny, které mám od narození. S nádorem na zádech nemají žádnou souvislost. Odborný lékař tyto kožní změny už důkladně vyšetřil. Skutečně není žádný důvod k obavám!“

Nemocniční personál pak odvezl pacientku zpět na její pokoj a všední život na operačním sále pokračoval svým běžným tempem. Profesní stres se zanedlouho zasloužil o to, že podivuhodný příběh mladé zrzavé ženy upadl v zapomnění.

Plynuly roky. Jako vášnivý sběratel historických artefaktů se anesteziolog jednou prohraboval jedním štrasburským antikvariátem a pátral po starých pokladech. Ochotný majitel sáhl do ledabyle naházené hromady knih a podal lékaři svazek starých mědirytin.

„Podívejte se na tuhle krásnou ženu,“ upozornil na jednu z knižních ilustrací. „Inkvizice ji odsoudila k smrti.“

Dr. Abelovi, anesteziologovi z výše popsané epizody, přivodil pohled na mědirytinu hluboký šok. Kandidátka smrti, zobrazená ve starém foliantu, se totiž navlas podobala oné pacientce z padesátých let, jež jim v narkóze popsala svou tragickou smrt, která ji postihla jako domnělou čarodějnici. Na mědirytině bylo možné zřetelně rozpoznat tmavé popáleniny na prsou a stehnech, způsobené rozžhavenými železy pochopů. Ochotný antikvář přeložil dr. Abelovi průvodní starofrancouzský text:

„Osmnáctiletá žena z bohatého domu obdržela za obcování se Satanem zlato a drahokamy. Přes nejtvrdší mučení a torturu se ke svým hříšným svazkům nikdy nepřiznala. Kdo dokáže tímto způsobem vzdorovat pravdě, dokazuje tak svou vinu. Pouze ohnivá hranice může zase očistit tuto ubohou a ďáblem posedlou duši.“

Existují věci, které prostě nelze jen tak jednoduše vysvětlit „zdravým lidským rozumem“. Byly obě osoby – „čarodějnice“, odsouzená k smrti upálením, a zrzavá pacientka na operačním sále – identické? Poukazem na pouhou náhodu nelze tuto záhadu přesvědčivě vysvětlit. Je opravdu teoreticky možné, že se v nové existenci takhle zřetelně objevují stopy minulosti?

Ve skutečnosti existuje bezpočet takových senzačních případů, které to podle všeho potvrzují. Duše dokáže při reinkarnaci zjevit rány z dřívější existence. Příklady najdeme v mnoha zemích a kulturách, a to nezávisle na náboženských názorech. V jedné z následujících kapitol se budu tomuto zčásti nepochybně záhadnému fenoménu věnovat podrobněji. Níže popsaný případ oproti tomu svědčí spíše o „duševních“ ranách.

STESK PO STARÉ VLASTI

Zdá se, že neméně tragický konec potkal v předchozí existenci i další ženu. Téměř každou noc podnikala jedna žena v domácnosti z Düsseldorfu při svých nočních mřurách cestu do daleké země. Beate C., jež se v druhém manželství provdala za Číňana, prožívá od svého raného dětství podle všeho atomovou zkázu japonského přístavního města Hirošima.

Beate C. byla až do svých šesti let dítětem jako každé jiné – bezstarostným a veselým. Potom však začaly toto nevysvětlitelné a strašlivé noční mřury. Matka se ji pokoušela utěšovat, domácí lékař jí předepsal mnoho uklidňujících prostředků, ale žádná terapie nebyla účinná. Nikdo ze zúčastněných ani náznakem netušil, oč by tu vlastně mohlo jít. Děvče začalo v novinách a ilustrovaných časopisech hledat snímky z Japonska. Když vidělo v televizi

scény z této země, začalo plakat. „Dovolte mi přece, abych se tam zase vrátila,“ zapřísahala své bezradné rodiče.

Tato touha po vzdáleném ostrovním státu ji už neopustila. Stále více ji fascinoval životní styl Japonců. Beate obdivovala formování krajiny i kulinářské umění, obstarala si japonské kuchařky a začala vařit příslušné pokrmy.

Její první muž si nevěděl se zvláštní zálibou své ženy rady, a tak bylo toto manželství už za půl roku rozvedeno. Zanedlouho se Beate seznámila se svým druhým mužem, Číňanem malajského původu, s nímž má syna. Její druhý muž byl sice pokřtěn v katolickém kostele, ale rozumí ženině touze po japonské kultuře a buddhistickém náboženství. Beate C. nakonec k této víře sama přestoupila.

Buddhismus zastává – jak jsme už připomínali – učení o karmě a znovuzrození. Žena se o to začala zajímat, a přitom se dostala do kontaktu i s parapsychologickými aspekty. Fenomén paranormálních magnetofonových hlasů se rozhodla osobně vyzkoušet.

Hned její první pokusy byly korunovány úspěchem. Ozvaly se jí hlasy, které neustále prosily o prominutí. Nahrála naprosto zřetelné věty typu „prosím promiň nám“. Některým zprávám nerozuměla, ale instinktivně okamžitě věděla, že jde nepochybně o japonštinu. V této době se Beate C. v Düsseldorfu seznámila s mladou Japonkou Yuko Sasamoriovou, jež jí pomáhala při překladu poselství na magnetofonovém pásku.

SMRT V HIROŠIMĚ?

Teprve po zpracování magnetofonových hlasů dokázala Beate rekonstruovat, jaké otřesné zážitky se jí přihodily v dřívějším životě. Vyrůstala tehdy jako dcera jednoho rybáře v japonské provincii Kouči a jmenovala se Yumiko Uedaová. Druhá světová válka se chýlila ke konci a už nebylo možné popírat, že japonská císařská říše bude patřit k poraženým mocnostem. Yumičiny tehdejší prarodiče poslali šestnáctiletou dívku společně s jejím mladším bratrem Tošihirou na několik dní k příbuzným do města.

Bylo to přístavní město Hirošima, vzdálené sto dvacet kilometrů od její rodné vesnice. Ráno 6. srpna 1945 slibovalo nádherný letní den. Potom vypuklo peklo. Z bezoblačné oblohy dopadla na město z amerického bombardéru Enola Gay před sebemenšího předchozího varování atomová bomba, pojmenovaná Little Boy. Ranní klid a mír byl smeten dosud nevídaným výbuchem. Několik kilometrů vysoko do atmosféry vystoupil obrovský hřibovitý oblak.

Kdo se přímo na místě nerozpadl na atomy, zemřel v požárech a ohnivém pekle, které pustošilo Hirošimu následující hodiny a dny po explozi. V dalších letech umíralo bezpočet lidí na strašlivé následky atomového záření. Poprvé v

dlouhých dějinách války měli přeživší všechny důvody k tomu, aby záviděli mrtvým.

Dívka Yumiko se pokoušela uprchnout, ale ani ona, ani její menší bratr Tošihiro neměli nejmenší naději. Z tohoto vše pohlcujícího ohnivého pekla nebylo možné uniknout!

Beate C. je dnes pevně přesvědčena o tom, že v nahrávkách paranormálních magnetofonových hlasů se ohlašují její zoufalí prarodiče. Z pásků jí sdělují, že zestárlí, ale nemohli umřít v klidu a míru, protože jejich duše tíží pocit neodčinitelné viny. Jsou si totiž vědomi toho, že Yumiko a její bratr Tošihiro zemřeli vlastně jenom proto, že právě oni je poslali do Hirošimy na jistou smrt.

Tyto výpovědi pozoruhodným způsobem odpovídají pravdě. Budeme-li pokládat za jisté, že prarodiče poslali děti do Hirošimy v dobrém úmyslu, je o to hroznější pomyslet, že pocit viny může být natolik všeobjímající, že způsobuje duším – mohli bychom mluvit i zcela neutrálně o osobnostních jádrech – v jejich záhrobní existenci podobná „pekelná muka“. Je to téměř jako v Dantově Peklu.

Mezitím se i synovi Beaty C. Dennisovi začalo opakovaně zdát o ohni. Žena věří, že se z paranormálních magnetofonových nahrávek dověděla, že Dennis byl ve svém dřívějším životě jejím menším bratrem. Je si jista, že tehdy v Hirošimě – jako Yumiko Uedaová – prchala mořem plamenů a nestarala se o svého bratra, jenž zoufale křičel o pomoc.

Pokud k tomu opravdu došlo, musí oba v tomto životě znovu projít společnou cestu. Odborníci na reinkarnaci jsou beztak přesvědčeni o tom, že blízké osoby jsme znali už v dřívějším životě. Dokonce to vypadá, že jde o vcelku „normální případ“, protože nesmírně mnoho zpráv obsahuje informace o osobních kontaktech, které se zachovaly i přes více inkarnací. V daném ohledu nezřídka dochází i k výměně rolí: ve výše popsaném případě se bratr v dřívější existenci změnil v nynějším životě v syna. Možná že bychom to měli přijímat jako indicii toho, že i v obtížných nebo bezvýhodných situacích každodenního soužití bychom měli projevovat více trpělivosti, pozornosti, lásky a pochopení.

„TADY LEŽÍM POHŘBENÁ“

Je velmi pravděpodobné, že se tragické okolnosti, poznamenané neštěstím a zkáзой, na něž si lidé vzpomínají v souvislosti s dřívějšími pozemskými existencemi, velmi často doslova „vpalují“ do duší těchto jedinců.

Mnichovská parapsycholožka Patricia Bahraniová popsala případ dnes asi třicetileté ženy, která trpěla nevysvětlitelným panickým strachem, když měla jít pod sprchu! Mladá žena se mohla uzoufat a začala sebe samu pokládat bezmála za šílenou. Tato záhada se vyřešila při hypnotické terapii: ve svém předchozím životě byla tato žena jako židovská dívka zavlčena do nacistického

koncentračního tábora a posléze zavražděna v plynové komoře! Nejjasnější vzpomínky na svou předcházející existenci mají nepochybně děti – možná proto, že jejich „vzpomínky“ na dřívější život jsou ještě „čerstvé“ a nová pozemská existence je dosud nestihla potlačit.

Po ukončení vojenské služby v izraelské armádě se vydali dva přátelé na výlet, během něhož jeden z nich tragickým způsobem zahynul. Přeživší přítel asi za dva roky navštívil jednu početnou rodinu s mnoha dětmi. Dvouletý synek, nejmladší rodinná ratolest, si velmi nápadným způsobem vynucoval mužovu blízkost.

Když chlapec později začal mluvit, vysvětlil svým dětským jazykem, že je tragicky zahynuvším přítelem tehdejšího návštěvníka rodiny. Jakmile se muži, litery přežil, tyto zprávy donesly, okamžitě znovu zmíněnou rodinu vyhledal. Chlapec mu vyprávěl podrobnosti tehdejší dopravní nehody, které kromě přeživšího muže nikdo nemohl znát.

Muž se dověděl i detaily, které svého času zamlčel policii, aby se nedostal do konfliktu se zákonem.

Jedna žena v domácnosti ze saarlandského krajského města Merzig se před několika lety procházela se svou malou dcerkou poblíž tamějšího hřbitova. Náhle – bylo to doslova jako blesk z jasného nebe – bez sebemenší souvislosti s tím, o čem obě mluvily, dívka prohlásila: „Tady dole ležím pohřbená v bílé rakvi.“

Matka se na ni ohromeně podívala. V jednom ze hřbitovních hrobů byla totiž skutečně pohřbena malá holčička. Byla to její dcera z prvního manželství, jež zemřela ve dvou letech. Avšak spontánní vyprávění malé dívky, která ji – jinak velmi živá – právě doprovázela a o své mrtvé nevlastní sestře nemohla vůbec nic vědět, bylo ještě záhadnější: „Mám v rakvi medvídka a svou světlovlasou panenku.“

I tato poznámka byla absolutně pravdivá! Zesnulá dcerka byla tehdy pohřbena se svými nejmilejšími hračkami. Rodiče však se svou nynější dcerou o ničem takovém nikdy nepromluvili ani slovo.

Byl to snad „druhý pokus“ neboli nová šance pro malé děvče, jemuž se poprvé nedostalo možnosti projít svou pozemskou cestu až na konec?

Americká poradkyně v oblasti životního stylu Chris Griscomová kdysi napsala: „Přítomnost duše v dětech je nápadně patrná. Zdá se, jako by jejich oči viděly pořád ještě onu dimenzi, z níž jsme my všichni svého času přišli.“

U malých dětí můžeme často pozorovat, že si hrají a rozmlouvají s neviditelnými kamarády nebo přáteli. Žádný dospělý je nebere vážně a všechno to pokládá za projev raných dětských fantazií. Kdo je však schopen říci, jestli

malé děti nevyužívají například spojení s rovinami vědomí, k nimž jsme my, dospělí, už dávno ztratili přístup?

Zahleďme se občas do dětských očí. Možná že to skutečně jsou staré znovuzrozené moudré duše, které na sebe vzaly úděl sdílet s námi tuto klopotnou cestu. Třeba jsou to přátelé nebo odpůrci z nějaké dávno minulé, avšak nezapomenuté a především nedořešené aféry, kteří s námi mají otevřený ještě malý účet.

VZPOMÍNKY NA VESMÍR?

V úvodu k této knize jsem se ve vztahu k problematice reinkarnace zmínil i o „mimozemském momentu“. Na tomto místě bych se chtěl těmto úvahám věnovat trochu podrobněji.

V roce 1988 si X. Y., pracující jako jednatel jedné elektronické firmy v Heidelbergu, stěžoval na neustálé smyslové přeludy a stavy naprosté zmatenosti a ztráty orientace. Nesmírně se obával, že to negativně poznamená jeho výkonnost v zaměstnání.

Zde je třeba hned na úvod uvést, že X. Y. zpočátku velmi intenzivně odmítal vše, co přesahovalo běžný rámec každodenních záležitostí, jako třeba mimosmyslové fenomény, neidentifikovatelné létající objekty nebo třeba myšlenky na znovuzrození. Na radu několika odborníků nakonec souhlasil s tím, že podstoupí terapii na základě regresní hypnózy.

Opravdu trvalo určitou dobu, než byl ochoten přijmout i myšlenky, které ani trochu nezapadaly do jeho chápání světa. Když konečně překonal tuto zábranu, ucítil, že se mu nedostává kyslíku; oblast kolem žaludku mu připadala dobřela rozžhavená. Vypadalo to, že se v něm uvolňuje nesmírná energie. Jakmile překonal počáteční strach, objevily se před jeho vnitřním zrakem nečekaně neobyčejné obrazy. Začal hovořit výrazně změněným hlasem a líčil své vzpomínky:

„Vidím se v čemsi jako ‚potápěčském skafandru‘, bez obličeje. Ne, je to nejspíš skafandr pro astronauty. Nejsem sám. Nacházíme se na Zemi, ale pod vodou, a plaveme k nějaké vchodu do podmořské jeskyně. Nyní se kolem nás rozhostila tma a už je tu zase světlo. Nacházíme se v obrovské jeskyni, v níž lze rozpoznat technické přístroje. Máme tu stanici. Mám přísně zakázáno hovořit o obsahu naší mise. Není to nijak dávná minulost, nanejvýš několik desetiletí.

Teď vidím sebe sama, kvůli defektnímu dechovému filtru jsem byl nakažen a musím zemřít. Kolem mě je tma. Teď zase rozeznávám postavu malého dítěte. Ano, já jsem se tady znovuzrodil. Jeskyně už existuje velmi dlouho a my ji používáme několik tisíciletí. Je důmyslně skrytá před lidskýma očima a z

pevniny do ní nelze vstoupit. Zákaz hovořit o přesné poloze této jeskyně mám v sobě tak hluboko, že stále ještě působí.“

Po této regresní terapii stavy zmatenosti a ztráty orientace zmizely a pan X. Y. začal důkladněji přemýšlet o zjištěných souvislostech. Zničehonic myslel na věci a zkušenosti, jež zasahovaly do světa paranormálních fenoménů, po němž by dříve ani nevzdechl!

Reinkarnační výzkum se stal skutečně zdrojem určitých zpráv, které se snažily vypořádat s mimozemskými vlivy a nezřídka působily nanejvýš dobrodružným dojmem. Následující výňatek z mimořádně jasného líčení sahá podle všeho do nesmírně vzdálené minulosti naší planety.

MIMOZEMSKÉ EXPERIMENTY

„Pacient se zpočátku viděl na moderní a technicky dokonale sterilní vesmírné základně na planetě v souhvězdí Síría. Byla jmenována vědecká posádka výzkumné kosmické lodi, která má zamířit k Zemi. Na palubě se nacházejí čtyři členové posádky, tři muži a jedna žena. Jde o jednu z četných expedic, jejichž úkolem je civilizovat Zemi. Účastníci této výpravy si jsou dokonale vědomi toho, že své rodné souhvězdí už nikdy nespatří. Obdrželi posthypnotické příkazy, aby na Zemi přesně splnili svůj úkol. Jedním z nich je i asimilace s domorodou rasou. Jejich technickým úkolem je vyvolat v jižním Atlantiku, přibližně u pobřeží dnešní Jižní Ameriky, podzemní exploze a následné zemětřesení.

Posádka bez problémů dosáhla Země a přesně podle plánu zřídila základnu. Z tohoto opěrného bodu začala experimentovat s klimatickými změnami a podařilo se jí přivodit zemětřesení.

Podobná regresní vzpomínka je možná teprve tehdy, když pokusná osoba utrpí smrtelný šok, který zanechá v jejích psychických strukturách tak hluboké stopy, že si tato osoba dodnes dokáže vše vybavit. Za několik staletí po přiletu na Zemi se začaly vytvářet předpoklady celoplanetární katastrofy. Cílem uměle vyvolaných zemětřesení a klimatických změn bylo předčasné ukončení epochy dinosaurů, která by jinak trvala snad dodnes. Jedno z mnoha zemětřesení zničilo i vlastní základnu, přičemž dva muži přišli o život.“

Nevím, jestli protagonisté této regresní terapie četli příliš mnoho Dänikena nebo Hausdorfa. Ale žerty stranou: relativně častý výskyt takových vzpomínek na mimozemskou existenci je každopádně fakt, nad nímž bychom se měli konečně důkladně zamyslet! Ve své knize *Když si bohové hrají na Boha* (česky vyšla v nakladatelství Brána, Praha 1998 – pozn. překl.) uvádím četné indicie o působení mimozemských inteligencí na Zemi ještě před výskytem člověka. Vše

nasvědčuje průběhu gigantického experimentu, který byl zahájen před miliony let a probíhá dodnes.

S jistotou lze konstatovat, že se tu otvírá zajímavá oblast výzkumu. Z hlediska hlavního tematického zaměření této knihy se ale nyní vrátíme zase zpět na Zemi.

4. Existuje bůh Ghádí? Rozhovory s moudrou duší

„Budeme se muset shodnout na tom, že naše pozemská existence není jediným jevištěm, na němž se vědomí formuje a potom beze stopy mizí, když opona spadne.“

GOTTFRIED HERBERTS, SPISOVATEL

Během práce na této knize jsem se setkal s mnoha případy domnělých reinkarnací a diskutoval jsem s nesčetnými lidmi – a na tomto základě jsem dospěl k jisté skepsi. Mnozí z těchto „znovuzrozců“ se dokonce pokládají za největší a nejzajímavější lidi v dějinách tohoto světa. Nedokáží si prostě představit, že by tu během jediného desetiletí mohli pobíhat dva až tři Piláti Pontští, tři Marie Stuartovny, čtyři Napoleonové a poctivá setnina Albertů Einsteinů. Mohlo sice klidně dojít k lomu, že například Napoleon byl rozštěpenou osobností, ale že by se zrovna kvůli tomu muselo reinkarnovat hned několik Bonapartů.

Jeden z mých přátel, známý televizní moderátor a spisovatel Rainer Holbe, v tomto ohledu dospěl k neuvěřitelně výstižnému srovnání, které mi vysvětlil během dlouhých večerních rozhovorů na březích bretaňské říčky Vilaine.

„Lidskou duší – nebo řečeno jinak: jádro osobnosti – lze srovnat se sklenicí vody, naplněnou po okraj. Pokud člověk zemře, je to stejné, jako by tato sklenice vody byla vylita do oceánu. Nová existence čerpá svou osobnost z tohoto oceánu, a proto v sobě nese část osobnostního jádra zesnulého jedince.“

Ať už je duše jakkoli strukturována, to jediné, co je jí pravděpodobně vlastní, je směřování, orientace. Někdy o sobě dávají vědět – například z četby nebo doslechu – charakterové vlastnosti velikánů světových dějin a někteří epigoni by si je pro sebe rádi nárokovali. Proto hovoří o „reinkarnacích“ nesmírně mnoho dospělých. Na druhé straně jsem to měl při své rešeršní činnosti i trochu usnadněné, protože jsem narazil na spoustu „normálních minulých životů“, mohu-li to takhle vyjádřit. A tato skutečnost je více než rovnocennou protiváhou vůči námitkám, které jsem uvedl na počátku dané kapitoly.

Oproti tomu děti to popisují úplně jinak. Ale i zde je zapotřebí velké opatrnosti. Musíme neustále zvažovat, co může takové tvrzení znamenat. Nesmíme zapomínat, jak snadno tu člověk podléhá klamu, i když ten či onen případ byl prozkoumán seriózními vědci. Často se totiž až mnohem později zjistí, že se nejedná o znovuzrození, nýbrž o intenzivní volní projev ve vztahu k nezažitým a vnitřně nezpracovaným problémům. Jde o projev volní síly, která zatím nebyla vůbec prozkoumána. Postačuje to však jako vysvětlení pro jeden dramatický případ, který vzbudil koncem devatenáctého století celosvětovou pozornost?

NÁVRAT MRTVÉ DCERY?

Ačkoli psychologové neustále poukazují u dětí a dospívajících na dětské myšlení a jednání, je přece jen nesporné, že nezdědka jde o vyzrálé osobnosti, o mladé lidi, kteří se bez vlastního přičinění mohou dostat do nejrozmanitějších konfliktů. Dnes je pro mnoho mladých lidí podstatně jednodušší ukázat rodičovskému domu záda, jakmile se mají řešit problémy zásadní povahy. Roku 1887 to však bylo jinak.

V městečku Watseka v americkém státě Illinois žila dívka jménem Lurancy Vennumová. Výchově dítěte se věnovala matka, otec se v tomto ohledu nijak přehnaně neunavoval – a pokud ano, docházelo mezi ním a jeho ratolestí vždy ke sporům a hádkám. Lurancy se přitom stále více stahovala do sebe. Časem nabyla pocitu, že ve skutečnosti je jistou Mary Roffovou, a stále naléhavěji a častěji prosila o to, aby směla žít u svých „správných“ rodičů. Zmíněná potřeba byla postupně natolik silná, že bezradní rodiče navázali kontakt s rodinou Roffovou, jež rovněž žila ve Watsece. Během pobytu u rodiny Roffových Lurancy demonstrovala znalosti, jimiž se za svého života vyznačovala zesnulá Mary Roffová: poznávala například Maryiny přítelkyně a šaty, které Mary nosila k nejrůznějším příležitostem. Do nejmenších podrobností se rozpomínala na výlet celé rodiny do Texasu a mnoho dalšího.

Rodina Roffových byla samozřejmě velmi dojata líčením této třináctileté dívky, v níž se podle všeho projevovala jejich zesnulá dcera. Aby byly vyloučeny jakékoli pochybnosti, obrátili se všichni k lékaři s prosbou o pomoc. Skutečné pozadí této záhadné situace mělo být vysvětleno pomocí hypnózy, která tehdy byla opravdu módní záležitostí. Pan Roff byl při hypnotické seanci přítomen. „Nová“ dívčina osobnost ho uvítala jako „svého“ otce a poprosila ho, aby si ji odvedl „domů“. Mary alias Lurancy se tedy nastěhovala k rodině Roffových a po určitou dobu tam žila. Sdělovací prostředky svého času informovaly o této „legendami opředené reinkarnaci“ a jméno Lurancy Vennumové bylo záhy známo po celé Evropě.

V tehdejších zprávách byly – přesně dle očekávání – patřičným způsobem zvýrazněny především senzační aspekty tohoto případu. Například se zdůrazňovalo, že Lurancy se za žádných okolností nemohla předem nic dovědět o událostech, které se odehrály v rodině Roffových. Později vyšlo najevo, že se obě rodiny znaly – i když jenom povrchně. Dramatický aspekt tohoto příběhu spočívá na skutečnosti, že Mary Roffová zemřela už před několika lety a teprve po určité době se začalo věřit, že její duch se projevuje prostřednictvím Lurancy Vennumové. „Normální“ reinkarnační případ to však rozhodně nemohl být, protože Lurancy v době úmrtí Mary Roffové už žila – v kritickém okamžiku jí byl rok.

Lurancy během své „nové identity“ zachovávala kontakt s původními rodiči, kteří ji – při vší skromnosti – počali a přivedli na tento svět. Znenadání se otec začal o svou dceru opět zajímat. Lurancy Vennumová se po třech měsících zase vrátila ke své původní osobnosti. Konfliktní situace v její rodině zmizely. Vrátila se domů a během následujících let ji s jejím původním otcem spojoval naprosto neproblematický vztah. Nikdy se bohužel nepodaří s definitivní jistotou odhalit, jaké informace mohla jako dítě vcelku běžným způsobem zachytit z odposlechu rozhovorů v sousedství a jaké jí byly sděleny paranormálním způsobem. Nesmírně exaktní znalosti zážitků a událostí, jimiž se vyznačovaly převyprávěné historky ze života Mary Roffové, ovšem nelze jen tak snadno „odposlouchat“.

Jsmo schopni s velkými obtížemi pomocí mozku či podvědomí kontaktovat cosi, k čemu naše každodenní vědomí nemá přístup? Nebo je snad možné, že jakási duše z jiné dimenze nás dokáže ovlivňovat?

A pokud jde o okolnost, že Lurancy v době smrti Mary Roffové už žila: známe velmi vzácné případy takzvané výměnné reinkarnace. O ní podrobněji pohovořím v jedné z následujících kapitol.

ZÁHADNÁ PROMĚNA

Newyorský novinář Jess Stearn – kromě jiného napsal knihu Spící prorok, v níž se věnoval životu amerického přírodního léčitele Edgara Cayceho – s velkým zájmem sledoval zprávy o regresních hypnózách a „návratech“ do dřívějších životů. Jeho rešerším vděčíme za to, že ve známost vešel jeden obzvlášť pozoruhodný případ z Kanady.

Společně se známým americkým hypnotizérem Josephem Lamplem, zakladatelem Akademie užitých duchovních věd v New Yorku, se vydal do Orillie v kanadské provincii Ontario za tehdy sedmnáctiletou Joanne McIverovou. Tato dívka údajně tady už jednou žila a Joseph Lampl si to chtěl pomocí hypnózy ověřit.

Joanne McIverová se v hypnóze cítila být přenesena do života Susan Garnierové-Marrovové. V tomto dřívějším životě se narodila roku 1832 jako farmářská dcerka. Hypnotizovaná Joanne popsala svou svatbu s farmářem Thomasem Marrowem, jenž však na farmě velmi brzy zahynul po tragické nehodě. Jako mladá vdova byla potom nucena vést velice skromný život. Joanne se rozpomínala i na jména různých sousedů.

Na Jesse Stearna i Josepha Lampla učinilo realistické líčení ze života Susan Garnierové-Marrovové hluboký dojem. Během jedné hypnotické seance se znenadání stalo něco záhadného a nepochopitelného. Joannino vzezření se náhle dramaticky změnilo. Nápadné byly její nezvykle šikmé oči a obličej, který působil podivně vyzáblým dojmem. Zdálo se, jako by se k jiné duši přidružilo i jiné tělo.

I její hlas a hlasový tembr zněl najednou zcela odlišně a jednoznačně prozrazoval původ z kanadské frankofonní oblasti. Pravdivost mnohého z toho, co Susan/Joanne reprodukovala, bylo možné si snadno ověřit. Uváděla například přesné ceny všech možných potravin a spotřebního zboží, s nímž se před stoletím obchodovalo. Rok 1903 pak udala jako rok úmrtí vdovy Susan Garnierové-Marrovové.

Přesně si vybavila pohřeb a místo jejího posledního spočinutí. Hrob se měl podle ní nacházet za kostelem, ale v současnosti se prý na tomto místě nachází vojenské cvičiště. Všechny její údaje byly naprosto přesné! Místo, které popisovala, bylo ještě před druhou světovou válkou, tedy ještě dříve než se Joanne McIverová narodila, předáno armádě jako tanková základna. Na základě zvláštního povolení bylo dr. Lamplovi, Jessi Stearnovi a Joanne McIverové umožněno vkročit na území, jež bylo za běžných okolností veřejnosti přísně zapovězeno. Doprovázel je jeden major, jehož úkolem bylo zavést tři civilisty k troskám vesnice, zaznamenané na mapě. Joanne však náhle vyrazila úplně jiným směrem. Mezi majorem a dívkou kvůli tomu skoro propukla hádka a major uvažoval, že navrhne ukončení celé akce. Ale potom opravdu narazili pod zeminou, rozrytou tankovými pásy, na zbytky starých hrobů. Obvykle velmi přesné vojenské mapy v daném případě nesouhlasily!

Mají-li se vynořit vzpomínky na dřívější životy v nynější existenci, není k tomu vždy nutně zapotřebí hypnózy. Často mohou být vyvolány jinými podněty. Právě děti si vzpomínají na zážitky a ohromující podrobnosti, které velmi často sahají do neuvěřitelně vzdálené minulosti. Na tomto místě jsem si ještě nedokázal představit, jak daleko do minulosti se děti dokáží rozpomenout – neboli jak staré mohou podle všeho být duše.

PO STOPÁCH ZAPOMENUTÉ SENZACE

Při listování starými novinami jsem narazil na jméno Charlotte Goltzová. Počátkem tohoto století se dcera mnichovského antikváře Hanse Goltze postarala o obrovskou senzaci a zaplnila stránky všech významných novin. Ve věku jedenácti let se otce zčistajasna zeptala, jestli existuje bůh „Ghádí“. Navíc používala vlastní jazyk, předvedla taneční rituály a vykázala tak hluboké znalosti neznámého náboženského systému, že to rozhodně nebylo možné vysvětlit dětským fantazírováním – a to tím spíše, když jeden historik umění později zjistil, že před několika tisíciletími, ještě v předsemitské epoše, byl v Mezopotámii skutečně uctíván bůh Ghádí.

Z dívky se později stala sochařka. Ve svých uměleckých výtvorech zásadně ztvárňovala lidi s negroidními rysy, nikdy však Evropany. Je to konečně případ, který umlčí všechny pochybovače? Mě osobně fascinovalo v těchto zprávách slovo předsemitský a skutečně existující bůh Chádí. Pokud v daném případě šlo o skutečnou reinkarnaci, pak je naše duše v pravém slova smyslu nezávislá na jakémkoli pojetí prostoru a času. O tom jsem se rozhodně chtěl dovědět více!

Lidé, kteří jednou ve svém životě žili v Mnichově, nebo se tam dokonce narodili, se vyznačují jednou společnou vlastností: většinou tam navždy zůstanou. Tuto zvláštní zkušenost jsem učinil už častěji a i tentokrát jsem měl mít pravdu. Netrvalo dlouho a měl jsem se svými rešeršemi štěstí. Ano, v Mnichově skutečně žije sochařka jménem Charlotte Goltzová, zněla ona kýženě očekávaná informace. Kolik by jí asi mohlo být let? Propočítal jsem, že ony zprávy, které jsem četl, pocházely z roku 1924. Ale byly tyto údaje pravdivé?

Vyvinutý smysl a sklon k bulvárně senzační publicistice existoval, jak známo, vždy, a tak jsem získané telefonní číslo vytočil se smíšenými pocity. Na druhém konci se ozval hlas: „Goltzová.“ Slyšel jsem však nezvyklý akcent, hlas rozhodně nepocházel z Německa. Potom jsem uvedl důvod, proč vlastně volám, ale vzápětí jsem byl přerušen: „Ach, vy určitě myslíte mou matku. Okamžik, prosím.“

Krátce nato se pevným hlasem ohlásila matka. Ano, ona je skutečně tou osobou, jejíž příběh jsem vydoloval z bezmála beznadějného zapomnění. Souhlasila i s rozhovorem, ovšem za podmínky, že bude probíhat u ní: „Víte, i v jedenaosmdesáti letech mi hlava funguje ještě báječně, ale tělesná schránka jí už nestačí.“

Malé sídliště ve východní části Mnichova, spíše prostší řadový domek. Zazvonil jsem. Otevřela mi žena, jež se představila jako dcera. Byla barevná. Charlotte Goltzová se mezitím pohodlně uvelebila na pohovce. Seděl jsem tu s člověkem, jehož duše byla stará několik tisíciletí? To odpoledne bylo

každopádně velmi vzrušující a podnětné a já nyní předám slovo oné staré dámě, aby nám svůj příběh vylíčila vlastním, naprosto jedinečným způsobem. Hned od samého počátku bylo jednoznačně zřejmé, že fantazírování nebo vymyšlené historiky jsou této duševně neobyčejně svěží dámě zcela cizí.

ČERNOCH V ASCONĚ

„Už od tří let jsem byla nesmírně melancholická. Vztah k jiným dětem jsem navazovala velmi obtížně. Měla jsem se s nimi věnovat hrám, které právě hrály. To mi však připadalo nepřekonatelně cizí a vzdálené. Ostatní děti se prostě chovaly jinak a projevovaly jiné sklony – například se vždycky smály tomu, když Kašpárek uhodil krokodýla holí. A vyděšeně křičely, když mezi ně vlétla včela. Já jsem věděla, že je to přece milý tvoreček! Jedno si z té doby pamatuji dodnes přesně. Když mi bylo tři a půl roku, seděla jsem jednou u stolu a spontánně mě napadlo: ‚Odkud přicházím, čím jsem a kam kráčím?‘

Pocítila jsem strašlivou tíhu. Najednou jsem měla hlavu jako vymetenou. Pro toto myšlenkové prázdno jsem samozřejmě nenalézala žádná slova. Později jsem viděla Gauguinův obraz ‚Odkud přicházím, čím jsem, kam kráčím?‘ a okamžitě jsem si řekla: ‚Ano, to bylo ono!‘

Když mi bylo pět nebo šest let, poznala jsem expresionisty. Tehdy přece došlo k opětovnému objevení bohů, takže jsme se vlastně duchovně vrátili k takzvanému pohanství. Nebylo to však provázeno tak strašlivou živočišnou vážností a skálopevnými přesvědčeními – prostě se stalo to, že staří bohové byli znovu objeveni. S nimi pochopitelně začala i renesance starých rituálů. Tím jsem byla samozřejmě také trochu ovlivněna. Kokoschka se tehdy vrátil z Afriky. I na mě to hluboce zapůsobilo, protože jsem společně s otcem viděla v Asconě černocho. Mnoho jsem s otcem cestovala a kvůli jeho povolání jsme se setkávali s mnoha umělci. Najednou šel kolem nás černocho a hluboko ve mně se náhle probudilo cosi podvědomého. Měla jsem tehdy – bylo mi právě pět let – pocit, že člověk si je vědom pouze těch věcí, které prožije, nikoli však sebe sama. Z papíru jsem si složila černouška a postavila jsem si ho na noční stolek. On mě v následující době chránil. Myslela jsem, že je docela milý. Myslí jenom na věci, které prožívá a jichž si je vědom, ale neuvažuje o sobě. Tak ten exotický příběh skončil.

Potom byla v Mnichově uspořádána obrovská přehlídka národů ze Súdánu. Bylo to v roce 1924 nebo 1925. Byly postavené originální chatrče. K mé nevýslovné radosti dovezli i velbloudy. Pořádně jsme si zabubnovali a jaksepatří jsme si toho užili. Domorodci se věnovali řemeslné výrobě v chatrčích. Jeden z nich byl dokonce ještě kanibal a se smutným výrazem nám vyprávěl, že dnes už je požívání lidí bohužel zakázáno. Přitom se na mě usmál a ukázal mi své ostré

špičaté zuby. Vysvětlil nám: „Ale my jsme přece lidi nezabíjeli proto, abychom je snědli. Když zemřel náčelník, přemýšleli jsme, proč by ho nyní měli celého sežrat červi? Když sníme jeho srdce, abychom měli stejnou odvalu jako on, je to přece dobré!“ S domorodci jsem mluvila lámanou francouzštinou, Súdán tehdy ještě byl francouzskou kolonií.

V té době pro mě bůh Ghádí ještě bezprostředně neexistoval. Domorodci mi vyprávěli o svých bozích. Náčelník byl nemocný, ale nechtěl se nechat léčit od žádného lékaře. Přinesla jsem mu pečení, salát a – aspirin. Seběhly se kolem mě ženy a tvrdily, že musím bezpodmínečně vyřezat masku náčelníka. Té mám potom, až budou Súdánci zase ve své vlasti, nadále podávat aspirin. I to jsem jim slíbila.“

GILGAMEŠOVA SOUČASNICE?

Antropologové vždy označovali severovýchod Afriky, tedy Egypt a Súdán, a také Meziříčí (Mezopotámii) za kolébkou lidské kultury. Zde se nacházejí nejstarší stopy lidských sídlišť. I nejstarší dochované představy o víře a bozích pocházejí z této oblasti.

K nejvýznamnějším záznamům v klínovém písmu patří Epos o Gilgamešovi, národním sumerskem hrdinovi. Tento raně historický sumerský král Uruku přestál – alespoň podle zlomkovitě dochovaných textů – četná pozoruhodná dobrodružství, když pátral po zázračně bylině věčného života, jež by ho omladila a potom mu nabyté mládí také navěky zaručila. Tuto bylinu sice vyzdvihl z mořského dna, kde se nacházela, ale vzápětí o ni zase přišel, protože mu ji ukradl had. Při svém bloudění dospěl tento královský hrdina až na konec světa, kde přebýval jeho předek Utanapištim, jehož bohové obdarovali nesmrtelností. Ani ten však nebyl s to vysvětlit svému potomkovi smysl života. Nakonec se k němu obrátili sami bohové: „Gilgameši, za čím se to ženeš? Život, který hledáš, nenajdeš. Když bohové stvořili člověka, určili mu osudem smrt, avšak život si ponechali ve svých rukou.“

Reinkarovala se z této doby nějaká osobnost do našich dnů? Charlotte Goltzová mi vyprávěla ještě podrobněji o své víře:

„Tehdy jsem si kladla mnoho otázek o křesťanském náboženství, které se mě také přímo dotýkalo. Sama jsem si potom vytvořila boží obraz, protože v kostelech mi vždycky trochu běhal mráz po zádech. Vnímala jsem je jako podivný kabinet hrůzy, toho ubohého boha na kříži, kolem něhož se to doslova hemží mučedníky. Nemohla jsem se vlastně zbavit pocitu, že celý tento svět bohů a démonů obsahuje humorný motiv, prostě aspekt, jemuž se člověk chtěl nechtě musí smát.“

A potom jsem vyřezala boha Ghádiho. Měl pestrobarevnou masku, smál se, měl otevřená ústa a já jsem ho ozdobila pávími pery. Tomuto bohu jsem věnovala všechny dary, které jsem obdržela od súdánských černochoů. Mezi nimi byl i ‚strom duchů‘, zobrazující opičí postavy. Všechno jsem to rozestavěla kolem boha Ghádiho, takže se to podobalo zvláštnímu oltáři. Během doby se ukázalo, že bůh Ghádí rozhodně neskrblí zázraky. Brzy jsem pochopila, že pro svého vlastního boha, bytost, jež mi byla nejbližší, potřebuji také vlastní jazyk.“

SKUTEČNÁ BOŽSKÁ NEBESA

Jak se později ukázalo, tento bůh existoval už v raně historickém období. Byla to doba Chammurapiho a objevil se tu znovu i Noe. Jeden historik kultury provedl příslušné rešerše a při zkoumání uvedené doby byl opravdu úspěšný!

„I jazyk, který jsem pak ‚vyvinula‘, obsahoval mnoho hlásek tehdejšího jazyka. Rozuměla mi i kuchařka, kterou jsme u nás v domě zaměstnávali. Sama totiž byla mediálně obdařena a tu a tam jsme pořádali také ‚spiritistické seance‘. V takových situacích byla dokonce schopna se mnou rozmlouvat. Většinu z toho jsem v průběhu let samozřejmě zase zapomněla. Jeden misionář mi tehdy vysvětlil, že jsem hovořila ještě předsemitským jazykem. Míchala jsem ale do toho i egyptská slova, takže to byla docela pestrá jazyková směs. Slova mě prostě a jednoduše sama napadala; pomyslela jsem si: ‚Co to znamená radost?‘ a vzápětí jsem našla slovní ekvivalent ve svém jazyce. Můj dialekt se skládal z mnoha prvků a já jsem se dokonce rozpomínala na něco v jazyce Velikonočního ostrova.

Měla jsem svůj vlastní božský panteon. Bůh stvořitel se jmenoval Jamano. A Ghádí, onen bůh, jehož jsem ‚vytvořila‘, byl nejvyšším představitelem světa bohů. Toto jména původně znamenalo ‚radost‘ nebo ‚krása‘. Máme radost, protože růže je krásná. Mohli bychom se klidně radovat z toho, že i červ je krásný. Neboť kdo nám vlastně říká, že červ není krásný? Stále se však opakuje to, že se radujeme z růže.

Pak tu máme celou řadu nevysvětlitelných věcí, jako například lásku na první pohled. Jistě přece existují krásnější, lepší nebo chytřejší lidé, ale ne, tady vládne chemie. Z toho pak plyne, že vládne i radost. Ghádí je možnost radosti – to také vystihuje toto slovo. Gijambuwi znamená blaženost. ‚Harahara tum soli lam‘ – to byla poslední slova, která mě tehdy napadla. Dnes už bohužel nedokážu říct, co znamenají. Jeden indický přítel si v mém jazyce povšiml i sanskrtských slov. Například tum znamená fy.“

Charlotte Goltzová poznala ve svém životě bezpočet lidí ze všech kontinentů a sociálních vrstev. Okamžitě si s nimi velmi dobře rozuměla. Když se v jejím životě objevil bůh Ghádí, stáhla se trochu ze svého obvyklého prostředí.

Postavila si ve svém pokoji v rodičovském domě stan, v němž žila. Ve svém novém „starém“ příbytku trávila velmi mnoho času a věnovala se čemusi jako „životu pro boha“. V naší západoevropské civilizaci by se nejspíš dalo mluvit o klášterní řeholnici, jež celý svůj život zasvětila víře. Fotografie „Diddy“ – tuto přezdívku si tehdy sama dala – ve stanu tehdy zásluhou tisku obletěla celý svět. Začala také zhotovovat další plastiky – a znovu na nich nebylo možné rozpoznat žádné evropské rysy obličeje.

Albert Schweitzer, věhlasný lékař z džungle, se oklikou dověděl o této zázračné mladé ženě a písemně Charlottu poprosil, aby mu poslala fotografii. Charlotte mu obratem odpověděla – ale místo svého snímku přiložila fotografii černošské sošky! O něco později začala tančit, prostě jen tak, jak jí vedl cit, aniž by někdy navštěvovala nějakou taneční školu. Svými pohyby nevyjadřovala žádný z tanců, známých v naší kulturní oblasti. Byla to prostě jenom radost ze života. Dívka stárla, stala se z ní mladá žena a pomalu se začali ohlašovat první příznaky druhé světové války. Na to si však tato tajuplná dáma vzpomíná velmi dobře.

INDICKÉ TANCE A EGYPTSKÉ CHRÁMY

„Měla jsem tehdy přítele, Američana původem z Německa, s nímž jsem trávila mnoho času. Ten zažil chvíli, když jsem začala tančit neobvyklé tance. Nikde se s tím netajil, a tak se mě na to lidé často vyptávali. To jsem si pak vždycky kolem sebe ovinula něco jako prostěradlo a pustila se do tance. Vypadalo to nejspíš trochu indicky. Jeden muž, myslím, že to byl vědec, se mě potom vyptával na Indii. Byl přesvědčen, že pro mě z toho plyne přísné morální naučení. To, co jsem v tomto životě zkazila, musím odpykat ve své příští pozemské existenci. Sama jsem poznala Indy, pravé Indy, kteří člověku svěřovali určité věci až na základě jisté důvěry. Indové to neberou tak přísně, takhle na to prostě nemyslí. Staroindická logika zní asi takto: „Říkáte, že nyní trpíme tím, co jsme v posledním životě pokazili. V minulém životě jsme tedy byli špatní lidé. Ale velmi mnoha dobrým lidem se prostě daří prokazatelně špatně a velmi mnoha špatným jednoduše dobře. Takže špatný člověk přišel na svět jako dobrý člověk a daří se mu špatně proto, že v minulém životě byl špatný? V příštím životě tedy musí přijít na svět opět jako špatný člověk, aby se mu vedlo dobře! To přece nemá žádnou logiku! Nemůže být totiž v posledním životě vrahem a v následující existenci se na světě objevil jako sladké dítě, které bude následně rozčtvrceno. To přece nejde.“

Krišnamurtí (indický mudrc, v němž se údajně reinkarovali Buddha a Ježíš Kristus – pozn. aut.), jakoukoli otázku na znovuzrození odmítal: „Váš způsob, jakým přistupujete k těmto věcem, je zcela nesmyslný. Chcete vše řešit na

moralisticky předem stanovené úrovni. To, co lze propočítat, je však zavádějící cesta!‘

Hinduisté nerozlišují tímto způsobem dobro a zlo. Intuitivně se domnívám, že je to naprosto správný přístup. S jedním indickým přítelem jsem se tehdy hodně procházela v okolí hlavního nádraží. Pokoušeli jsme se tam vydělat si nějaké peníze příležitostnými pracemi. Ono už tehdy začínalo jít do tuhého. Znovu ke mně přicházeli různí lidé. Našli se dokonce dva ezoterikové, kteří tvrdili, že jsem reinkarnací jedné milenky faraóna Ramsese II. Údajně to poznali – a to podle fotografie!

To bylo velmi zvláštní, protože před několika roky jsem navštívila Pompeje. Je tam muzeum, v němž jsou uloženy odlitky toho, co zbylo ze sopečné erupce. Pro sochaře je to nepochybně zajímavá atmosféra. V jednom výstavním sále ležela také egyptská mumie. Byla jsem tak nadšena sochami, které jsem si tam mohla prohlédnout, že jsem si ani nevšimla, kdy vlastně muzeum zavřeli. A tak jsem tam seděla zamčená a začala jsem se trochu bát. Chvilku jsem obcházela kolem dokola, až jsem nakonec našla místo, kde můj strach nebyl tak velký: posadila jsem se k mumii. V její těsné blízkosti jsem se vůbec ničeho neobávala, naopak – seděla jsem tam úplně klidně a spokojeně. Následujícího dne jsem se dověděla, že to byla jedna z milenek faraóna Ramsese II., která zemřela velmi mladá. Tehdy jsem o tom nijak zvlášť nepřemýšlela. Nebyla totiž k tomu vhodná doba.“

SESTRA Z DŽUNGLE

Při rozhovoru s Charlottou Goltzovou jsem procestoval mnoho staletí a bylo mi umožněno poznat většinu jejího života. Nebyla to pouze její současná existence, ale i život v předsemitské době, potom jako milenka Ramsese II. a potom život v blíže neurčené době kdesi v Indii. Jaký časový úsek vlastně odděloval jednotlivé inkarnace? Podle náporu významných badatelů v oblasti reinkarnace nemáme k dispozici žádné všeobecně platné pravidlo. Obvyklé jsou podle všeho intervaly několika let, ale i více desetiletí. Vyloučit nelze ani celá staletí. Zdá se, že v daném případě je všechno možné.

Lidé, kteří v mládí zemřeli nepřirozenou, nebo dokonce násilnou smrtí, projevují většinou sklon ke kratším meziobdobím. V případě oné moudré dámy, která seděla naproti mně, to všechno bylo pravděpodobně trochu jinak. Nápadná je každopádně skutečnost, že Charlotte Goltzová si po celý život skvěle rozuměla s lidmi z kulturních oblastí, z nichž se podle všeho sama inkarnovala. Pravidelně bylo cítit spontánní přitažlivost, něco, co prostě je nebo není, co nemá nic společného s láskou a co nelze navodit ani pomocí dlouholetého pevného přátelství. Je to tedy pravé souznění duší? Její dcera na základě vztahu

k jednomu Afričanovi vyšla z toho, že žila v jihomořské oblasti. Tento v./tah byl bohužel násilně přetržen, protože mezitím se v Německu chopili moci nacisté. Charlotte Goltzová se pokoušela získat byt – s barevným dítětem a za nacistů. Proč nevycestovala za svým mužem nebo do Afriky?

„Já sama jsem přece nikdy nebyla v Africe. Postupně jsem jí však přišla na chut“ a teď se Afriky už nikdy nezbavím. Funguje to samo od sebe a neustále se to ke mně vrací. Nejprve výstava národů v Mnichově. Později jsem dlouho zhotovovala jenom černošské plastiky. Za druhé světové války, když jsme museli žít na ulici, to bylo velice zlé. Měla jsem tam tehdy první barevné dítě. Otec byl černoš z Tahiti a později jsme si ještě často psali.

Nezřídka jsme tehdy pořádali spiritistické seance, ale nebrali jsme to tak vážně jako Schrenck-Notzing, u něhož létaly vzduchem šálky. Hospodyně, kterou jsem měla k dispozici už v rodičovském domě a jež byla velmi dobrým médiem, se zúčastňovala seancí se mnou. Při této příležitosti potom malá sklenka (při automatickém psaní pomocí posunování sklenky – populární způsob vyvolávání duchů; pozn. aut.) napsala: „Vesmír tě pojme do své nekonečnosti, květino, zvadneš na trápení srdce, zbav se předsudku, buď člověku člověkem, osud je vložen do tvé dlaně – proto jdi do Afriky.“!

A tak jsem sama od sebe napsala Albertu Schweitzerovi. Okamžitě se ozval a poslal mi jednu ženu ze svého okolí. Spontánně jsme jí říkali sestra z džungle. Zanedlouho se tato sestra z džungle opravdu dostavila: byla nesmírně stará, vypadala jako seschlé jablko, ale postarala se o to, že jsme dostali byt. Lidé nás totiž neustále odmítali: „Ne, černošské dítě nepřekročí práh našeho domu!“ S pomocí Alberta Schweitzera šlo všechno mnohem snadněji a lépe. K němu i k jeho lidem jsem si vytvořila trvalý vztah. Často jsme si psali – z jeho malého písma lze usuzovat na velkou skromnost. Choval se nesmírně prostě. O životě mi jednou sdělil: „Já také nevím, jak všechno spolu souvisí – kdybychom to věděli, nebyli bychom omezeni na svých pět smyslů.“ Pevně věřil v úctu k životu – stejně jako v úctu k utrpení.

Afriky jsem se už nikdy nezbavila. Zásluhou Alberta Schweitzera jsem mohla dělat ještě krásnější věci, protože mi stále posílal z pralesa dřevo. Někdy to dřevo bylo nafialovělé. Ale vždy byly do dřeva, které pocházelo z Lambaréné, vyřezány iniciály AS.“

UČENÍ O NEVĚDOMÍ

Jaký postoj k víře má Charlotte Goltzová dnes? V jejích očích bylo to, co dělala, vždy naprosto samozřejmé. Náhle se tu objevil bůh Ghádí, jako by se vynořil odnikud. Zajímá mě, jestli by v současnosti našla spíše jinou víru.

„Ne, nikdy v životě. Nemám ráda dnešní náboženství ani ezoteriky. Oproti nim japonští buddhisté neberou náboženství tak živočišně vážně, ne tak, jak to dělají lidé tady. A potom si vezměte takzvanou ‚moc podvědomí‘. To je přece absolutní nesmysl, což vám potvrdí příslušník jakéhokoli jiného náboženství. Podvědomí je hadí příkop. To skutečně patří spíš k podvědomí – jak už říká sám název.

Slavná kniha zen-buddhismu se proto nazývá ‚Učení o nevědomí‘. Když například zapomenete nějaké jméno a chcete si ho bezpodmínečně vybavit, určitě vás nenapadne. A teprve až na to zapomenete a budete myslet na něco jiného, pak si na ono jméno vzpomenete. Existuje příběh o jednom starém králi, který ztratil nádherný prsten. Všechno možné vyslal, aby dostal svůj prsten nazpět. Rozvahu, dar vzpomínání, chytrost, jistotu a důvěřivost – to vše poslal hledat prsten, ale přesto ho nenalezl. A když už neměl nic jiného, vyslal i bezděčnost. Je to jistě zvláštní, ale pouze té se podařilo prsten najít.

Nebo si vezměte Buddhu. Buddha se vždy bouřil proti veškerému stvoření, nikdy to nebyl vzorový ‚pánbíčkář‘. Přesto i v jeho případě v tom bylo mnoho dobra. Jsou modlitby ‚Pokoj dvounohým, ale pokoj i čtyřnohým‘. Katolík omdlí, když mu řeknete, že by se měl modlit i za zvířata. Pravý buddhismus se projevuje spíše v básních, které se oklikami, vlastně pomocí lyrických momentů, a nikoli poučkami pokoušejí zprostředkovat víru. Dovolte mi jeden příklad: ‚Tanec pěti smysů‘ je sice nádherný, ale hledání Buddha se podobá květinám.

To je přirozeně ryzí lyrika, ale tímto způsobem se stále ještě nejpravděpodobněji dostaneme ke starému pravému buddhismu, který jsem u těchto lidí zažila.“

KDE JE GHÁDÍ DNES?

„Mé náboženství s bohem Ghádím má pro mě dodnes velký význam. Stále u sebe nosím přívěšek s původní modlitbou. ‚Ghadi monjonjuba ombjande ubos,‘ říká se v ní. Monjo znamená mnoho, njuba je krásný, ombe znamená všichni a ubos jsou bohové. Vztahuje se to tedy ke kráse. Nevím, je-li tím míněno stvoření. Buddha přece tvrdí, že stvoření je strašlivé. To, že je vnímám jako něco krásného, je podle mého názoru stále ještě díky vlivu boha Ghádího.

Nevíme naprosto jistě, jestli existuje reinkarnace. Myslím, že lidé se v tomto ohledu pořád dopouštějí jedné chyby: příliš to všechno vztahují k vlastní osobě, ke svému Ego. Vycházejí z toho, že se vrátí osoba s jinými vlastnostmi. Domnívám se, že je to omyl. Vědomí je nepřetržitě bdělé, jinak by část naší osobnosti zmizela ve věčné noci. To, že si právě nyní uvědomuji, ‚že já jsem já‘, je možná jenom náhoda. Staří indiánští šamani snad dokáží poslat své vědomí na cesty, ale my ne. Duševní spřízněnost s Afrikou? Myslím, že v podstatě všichni

lidé vědí všechno. Jde o paměť rodu, která je u většiny lidí prostě a jednoduše zasutá. Nebo byla beze zbytku zakryta současnými morálními představami.

Bůh Šiva je bohem života a smrti a Kálí je jak láska, tak i zmar. Asijské národy vycházejí z toho, že tato dvojí hra je nezbytnost – jin u jang. Na rozdíl od dnešních ezoteriků jsem to všechno brala mnohem hravěji, radostněji, ne tak fanaticky vážně. A nikdy také nešlo o poučky, jak by se člověk mohl zbavit všech možných utrpení ve jménu toho, aby už na Zemi zažil blaženost. Byli bychom rádi, kdybychom do určité míry ovládali řeč života, abychom byli vyzbrojeni proti hčžným léčkám a dokázali se s nimi jakseptří vyrovnat. I ‚démoni‘ jsou totiž přístupní veselým a laskavým slovům, jimiž je lze uklidnit. Už Goethe tvrdil: ‚Kdo vyvolal duchy, bude se jich jen obtížně zbavovat.‘ Neříkal však, že by to vůbec nebylo možné.“

Tím náš rozhovor skončil. To, co na mě udělalo hluboký dojem, byla – kromě nesmírně hlubokých znalostí různých náboženství a jejich nezřídka svévolné interpretace – reprodukce prastarých jazyků, které jsou dnes už mrtvé, a nenadálé probuzení znalosti jakéhosi boha Ghádího, který kdysi dávno skutečně existoval.

A nezbavím se pocitu, že jsem onoho dne v malém řadovém domku na východě Mnichova rozmlouval s prastarou znovuzrozenou moudrou duší. Mám dojem, že mi bylo skutečně umožněno hovořit se současnicí tak legendárních postav, jako byl faraón starého Egypta Ramses II. nebo polobůh Gilgameš, král sumerského Uruku.

5. Volání z nitra. Ohlašuje se něco známého

„Smrt, ať už je to cokoli, způsobuje, že se rozšiřuje život.“

CARLOS CASTANEDA

V osobnosti Charlotte Goltzové jistě zanechaly stopy zážitky z dětství. Například její první setkání s černochem v Asconě nebo působivá výstava národů v Mnichově. Na počátku dvacátého století bylo přece velkou zvláštností vidět velbloudy a představitele cizích kultur, nebo dokonce s nimi přijít do přímého styku. To už dnes, v době vyspělého turistického ruchu, s nikým takřikajíc ani „nehne“. Ovšem súdánský náčelník jí asi jen těžko mohl sdělit něco podnětného o bohu Ghádím z Mezopotámie a ještě obtížněji jí byl schopen naučit prastarý jazyk, který si „Diddy“ Goltzová zdánlivě vyvinula sama od sebe a pro vlastní potřebu. Sledovat podstatu tvůrčí aktivity a její prameny v konkrétním lidském životě není jistě lehký úkol. Jak je vlastně možné poznat, že v daném případě jde o prastaré znovuzrozené vědomosti nebo že jejich „roznětkou“ byla jakási klíčová událost v dětství, jíž se po dlouhou dobu nevěnovala žádná pozornost? Jak se to všechno odliší od jasnovideckého talentu?

Nezřídka je podobný úkol už od samého počátku odsouzen k nezdaru. Buď nám schází příslušný životopisný materiál z dětství, nebo existuje závažný důvod k oprávněným pochybnostem o spolehlivosti jednotlivých údajů. Co odděluje reinkarnaci od traumatu? Záslouhou jednoho z posledních velkých dobrodružství na poli antické archeologie se dostatečně jasně ozřejmilo, jak hluboce se mohou zážitky doslova „vpálit“ do lidské duše. Jejich vliv je tak dominantní, že rozhodujícím způsobem mohou ovlivnit celý následující život člověka.

ZÁHADNÉ SETKÁNÍ HEINRICHA SCHLIEMANNA

V zimě roku 1822, přesně 6. ledna, se na faře ve vesnici Neu-Buckow v Meklenbursku narodil chlapec jménem Heinrich Schliemann. Mnohem později si vydobyl světovou slávu jako muž, jemuž se podařilo vykopat nejslavnější místa antických dějin. Objevil šachtové hroby v Mykénách a jako jediný ze

všech nesčetných archeologů, kteří se o to marně pokoušeli před ním, určil přesnou polohu bájemi opředeného města Trója. Záslouhou svých pracovních metod a postupů se stal zakladatelem moderní archeologie.

Hned vedle fary, jak je to ostatně v malých vesnicích dodnes obvyklé, se rozkládal hřbitov. Kdo vcházel nebo vycházel z fary, musel nutně projít po této svěcené půdě. Heinrichův otec, evangelický farář Ernst Schliemann, byl později přeložen do jiné meklenburské farnosti, konkrétně do Ankershagenu. I tam se hřbitov nacházel takříkajíc přímo u vrat. Byla přítomnost hřbitovů v Neu-Buckowu a Ankershagenu dostatečným podnětem pro později průkopnické činy Heinricha Schliemanna v oblasti starověké archeologie? Budoucí věhlasný archeolog prožil své první dětské roky na těchto dvou místech. Chlapec se odmalička stýkal s vesničany a shromažďoval zkušenosti o životě, smrti, hrobech a náhrobcích. Pro dospívajícího chlapce tak povstala nejedná neřešitelná záhada, avšak největší tajemství svého dětství si Heinrich Schliemann nedokázal opravdu nikdy vysvětlit. Teprve o mnoho let později, dlouho po jeho smrti, se řešení této záhady přece jen trochu přiblížilo.

Kvůli pozoruhodné životní dráze tohoto muže se mnozí badatelé snažili najít detaily, které mohly sehrát rozhodující úlohu při realizaci výkonů, jimiž se Schliemann navždy zapsal do dějin archeologie. Teprve německý psychoanalytik William G. Nederland byl v daném ohledu úspěšný. Roku 1961 odcestoval do Athén a navštívil tam Gennadiovu knihovnu. Bylo tam uloženo asi šedesát tisíc dopisů, osmnáct deníků a tisíce dalších písemností – všechny pocházely od Heinricha Schliemanna. Celý tento „archiv“ byl nalezen ve značném nepořádku – přesně v tom stavu, v jakém ho Schliemann po sobě zanechal. Nederland prozkoumal každou řádku a měl dokonce možnost hovořit i s živými přímými potomky velkého archeologa. Přitom narazil na nanejvýš mysteriózní záležitost.

DÍTĚ VIDÍ „SVŮJ“ HROB

Mladý Heinrich trávil část svého volného času na hřbitově v Neu-Buckowě, který, jak jsme se už zmínili, se rozkládal přímo u rodičovského domu. Byl na něm pohřben jistý Heinrich Schliemann, jenž zemřel ve věku pouhých tří měsíců. Byl to starší bratr slavného jmenovce, jenž skonal v březnu 1822. Rodiče nechali na jeho náhrobek vytesat tento nápis: „Truchlíme pro smrt svého milovaného syna Heinricha Schliemanna.“

„Náš“ Heinrich Schliemann se narodil v lednu téhož roku. Nikdy se podařilo beze zbytku vysvětlit, proč rodiče dali oběma svým synům stejné křestní jméno. To, co dodnes zůstává záhadou, muselo znamenat pro přeživšího Heinricha,

jakmile se naučil číst a našel při návštěvě hrobu zesnulého bratra na náhrobku vytesané své vlastní jméno, nevýslovný otřes.

William G. Nderland tvrdí, že ve Schliemannových zápiscích našel podrobnější indicie: „Určitě to bylo jedno z velkých a odstrašujících tajemství jeho mládí. Nebyl si zřejmě nikdy zcela jistý, je-li mrtvým Heinrichem v hrobě nebo žijícím Heinrichem mimo hranice hřbitova. Když mu bylo dvacet let, popsal krátkou návštěvu hrobu svého bratra takto: „když jsem si prohlédl hrob malého Heinricha, pokračovali jsme v cestě do Wismaru, kde jsem zanechal dopis pastoru Hagerovi. On i jeho paní manželka uvítali svého starého věrného žáka nesmírně srdečně a oba se nemohli vynadávat, jaký vysoký štíhlý muž vyrostl z malého Heinricha.““

Pozdější deníkové zápisy dokládají, že Schliemann při všech vykopávkách, ať už to bylo kdekoli, přesně zkoumal a zapisoval tvar a rozměry hrobu a veškeré náhrobní nápisy. Mimořádnou pozornost však věnoval uspořádání kamenů a formě jmen, která do nich byla vytesána!

I druhá fara se sousedním hřbitovem v Ankershagenu skrývala svá tajemství – a opět v souvislosti s hroby. Tentokrát šlo dokonce o zakopané poklady. Mladý farářský synek Heinrich Schliemann často rozmlouval s hrobníkem a ten mu s nevýslovnou oblibou vyprávěl strašidelné příběhy o loupežném rytíři Henningovi, jehož levá noha v noci vždy trčí z hrobu. Volně podle místních legend hrobník obohatil své děsivé příběhy o mohylu, hrad a bájnou zlatou kolébku, v níž je údajně uložené mrtvé dítě. Na Heinricha Schliemanna tyto záhadně a fabulačně velmi rafinované příběhy nepochybně velmi silně zapůsobily. Později se zamiloval do sousedovy dcery a společně s ní se vydal pátrat po hrobě onoho loupežného rytíře, aby ho otevřel a jeho obsah – včetně zlaté kolébky – vyzdvihl ze země. Dnes už nelze přesně zjistit, kde všude tito dva mladí nadšenci kopali, ale dochovaly se dva detaily: to, co hledali, nenašli, ale zato si na hřbitově slíbili, že uzavrou manželský svazek.

Psychologové spatřují v těchto raných, většinou nezpracovaných zážitcích traumatickou změnu, jež ovlivnila celý pozdější život. Podíváme-li se na další záznamy Heinricha Schliemanna, táhnou se zážitky z Neu-Buckowa a Ankershagenu jako červená nit jeho celým životem, jako by tu našel své kořeny jakýsi blíže nedefinovatelný kreativní proces.

Bohužel jen málo slavných osobností se může pochlubit takhle exaktně zdokumentovanými zážitky z dětství. Můžeme dokonce postrádat i vzpomínky na vlastní výrazné okamžiky z prvních let dětství, protože tyto prožitky mohly být tak intenzivní, že duše kolem nich okamžitě zbudovala neprostupnou stěnu. Všechny intenzivní dojmy byly odsunuty do podvědomí, kde mnohdy po celý život čekají na to, až se s nimi naše psychika vyrovná. Proto je velmi obtížné

přesně posoudit, z čeho pramení ten či onen způsob chování. Je to nejspíš velká výzva pro cech psychologů a různých dalších „vykladačů duše“.

Tímto pohledem do jednoho životního úseku Heinricha Schliemanna jsem chtěl jenom naznačit, že se nemusí vždy jednat o zkušenosti z minulé existence, jestliže se dítě řídí podle přesného vzoru a způsobu chování, které v podstatě neustále zdokonaluje.

Na druhé straně existuje dostatek případů, které nevykazují tak pregnantně jasné zážitky z dětství, ale přesto vyvolávají u dotyčných jedinců dramatické změny. Zde nejde o žádné fantazie nebo závažné prožitky, které by působily zvenčí. Zde náhle něco zavolá z nitra na tyto děti – jejich duše se ohlásí z nám dosud neznámých dimenzí.

POZDVIŽENÍ V RÁŠULPÚRU: VRAH PROJEVUJE POZDNÍ LÍTOST

V domě indické rodiny Tyagiů, žijící v malé vesnici Rášulpúr a patřící k nižší kastě, zavládly velké starosti a rozčilení. Jediný syn Jasbir Singh ve věku tři a půl roku těžce onemocněl na neštovice. Lékař se už dávno vzdal jakékoli naděje. Dítě bezvládně leželo, v podstatě nedýchalo a pulz byl téměř nehmatný.

Malý Jasbir onoho květnového večera roku 1954 zemřel. Ve své bolesti chtěl otec zajít za bratrem, aby ho poprosil o pomoc při přípravách k pohřební tryzně. Ale venku už byla noc, a ačkoli bratr bydlel jen o několik ulic dále, odložil otec Tyagi smutnou návštěvu na příští ráno.

Mezi půlnocí a ranním svítáním se matka, která seděla u postele zesnulého dítěte, zničehonic polekala. Co to bylo? Nepohnul se právě Jasbir, nebo to bylo jen strašlivé šálení smyslů? Zahrávalo si s ní takto krutě fyzické vyčerpání? Matka zneklidněla a přiložila ucho na dětskou hrud'. Nebylo pochyb: srdce zase tlouklo, malý Jasbir Singh žil!

V následujících týdnech se zázračně uzdravil ze své těžké choroby. Pro lékaře ovšem zůstalo chlapcovo uzdravení záhadou. Jeho lékařská věda si to nedokázala nijak vysvětlit. Avšak rodina byla z Jasbirovy zázračné záchrany nevýslovně šťastná a obětovala chrámovým bohům vše, co si mohla jen trochu odtrhnout od úst.

Rodiče však záhy dospěli k velmi nepříjemnému zjištění: malý Jasbir se nanejvýš podivuhodným způsobem změnil. Tříapůlletý chlapec zničehonic začal tvrdit, že je ženatý, má mnoho dětí a patří ke kastě bráhmanů. Bráhmani představují kněžskou kastu, jež je vůbec nejvyšší ze čtyř indických kast. A Jasbir se neustále zdráhal přijímat prostou stravu, kterou mu jeho rodiče v nejlepší víře nabízeli. Tyto pokrmy byly připravovány v hliněných nádobách, ale bráhmani směli jíst pouze z kovového nádobí. Rodiče byli bezradní a nedokázali si už pomoci. Po dlouhém hledání nakonec našli jednu bráhmanku, která pro tak

podivně změněného Jasbira Singha Tyagiho začala vařit podle předpisů její kasty, aby chlapec nezemřel vyhladověním.

„JMENUJI SE SOBHA RAM!“

Jasbir si také za žádnou cenu nechtěl hrát s jinými vesnickými dětmi, protože všechny patřily do nižší kasty. Promlouval vybraným jazykem bráhmanů, který ovšem v domě svých rodičů ještě nikdy neslyšel. To však ani zdaleka není všechno.

Jednoho dne Jasbir prohlásil: „Jmenuji se Sobha Ram a jsem synem Šankara z vesnice Vehedí. Chci se vrátit ke svému otci!“ Vehedí leží asi pětaticet kilometrů od Rášulpúru, ale mezi oběma vesnicemi neexistovalo ani autobusové, ani železniční spojení. Nikdo v Rášulpúru se nedokázal rozpomenout na to, že by někdy byl ve Vehedí. A nikdo si neuměl vysvětlit, odkud malý Jasbir může znát všechny podrobnosti, které vyprávěl o Vehedí a „své tamější rodině“. Ledaže.

Nepochopeno zůstalo i jeho další tvrzení: „Byl jsem ve svém životě bráhmana Sobhy Rama zavražděn při návratu ze svatební hostiny otrávenými pralinkami. Pocítil jsem silnou nevolnost a upadl jsem pod jedoucí vůz. Hlavou jsem se udeřil o dlažbu a na místě jsem zemřel.“ Jasbir udal také důvod této zákeřné vraždy a uvedl vrahovo jméno. On, Sobha Ram, půjčil tomu muži šest set rupií, které mu pachatel nehodlal splatit.

Chlapec dále vyprávěl, že po své smrti jako Sobha Ram se jeho duše dostala k mahátmovi („velké duši“, „velkému mudrci“ – pozn. aut.), jenž mu poradil, aby vyhledal útočiště v těle právě zesnulého Jasbira Singha Tyagiho. Této rady někdejší Sobha Ram uposlechl.

Neuvěřitelná Jasbirova vyprávění se nesmírně rychle šířila. Chlapce navštívili indiští vědci a podrobně se ho vyptávali. Zajeli i do Vehedí a zjistili, že v této vesnici skutečně existoval jistý Sobha Ram. 22. května 1954, tedy přesně v den Jasbirovy domnělé smrti na neštovice, přišel podivným způsobem o život. Při návratu ze svatební hostiny upadl pod káru taženou voly, velmi těžce se poranil na hlavě a téhož dne zemřel. Určitou dobu kolovaly zlé fámy o vraždě. Nikdo však neměl žádné důkazy pro tak těžké podezření, a proto se už tímto směrem dále nepátralo a mrtvý Sobha Ram se nechal v klidu odpočívat.

Vědci zajeli do Vehedí i s Jasbirem/Sobhou Ramem. Dítě bez viditelných problémů okamžitě našlo nejkratší cestu k domu, v němž žil zesnulý se svou rodinou. Rovněž okamžitě poznalo své příbuzné, všechny pozdravilo jménem a uvedlo správné příbuzenské vztahy.

O těchto událostech v Indii se doslechl americký profesor Ian Stevenson. Tento vědec je stále ještě pokládán za prvotřídní kapacitu v oblasti zkoumání

reinkarnace. Během shromažďování materiálu k této knize jsem se s ním setkal při jeho několikadenním pobytu v Mnichově a vyměnili jsme si cenné zkušenosti.

Profesor odletěl do Indie, aby si tam přímo na místě osobně ověřil všechny podrobnosti případu Jasbira Singha/Sobhy Rama. Během této „kontroly“ hovořil s patnácti svědky a prověřil celkem devětatřicet různých Jasbirových údajů; samotnému Jasbirovi už mezitím bylo šest let.

Jasbir tvrdil tváří v tvář profesoru Stevensonovi:

Před domem stojí vzácný tropický strom (pravda).

Existuje studna, která je napůl umístěna přímo v domě (pravda).

Vůz, pod který bráhman tragicky upadl, byl tažen dvěma voly – jedním černým a jedním bílým (pravda).

Sobha Ram byl před odjezdem na svatební hostinu pokousán psem, když si chtěl u souseda vypůjčit matraci (pravda).

Toto je pouze výběr z údajů, které profesor Stevenson při svém ověřování shledal pravdivými. Po ukončení návštěvy tento americký vědec ani v nejmenším nepochyboval o pravdivosti chlapcovy regresní vzpomínky na dřívější existenci.

NÁVŠTĚVA ZLOČINCE

Rodina usmrčeného bráhmana Sobhy Rama pokládala ostatně malého Jasbira Singha Tyagiho za rovnocenného rodinného příslušníka. Když se za několik let ženil jeden ze synů Sobhy Rama, byl Jasbir, jenž mezitím vyrostl v pohledného mladíka, požádán o radu a pozván na svatbu. Tentokrát ovšem bez tragických následků, které ho při posledním svatebním obřadu stály život.

Jednoho dne Jasbira alias Sobhu Rama navštívil muž, jenž se označoval jako jeho vrah a tajně vtiskl své někdejší oběti do ruky svazek bankovek. „Tohle je šest set rupií, které jsem dlužil Sobhu Ramovi. Patří tobě.“

Dokonce i domnělý vrah byl pevně přesvědčen o tom, že se duše jeho oběti znovuzrodila v těle Jasbira Singha. Parapsychologie v takovém případě hovoří o takzvané výměnné reinkarnaci. Pod tímto pojmem se rozumí znovuzrození zesnulého (v našem případě bráhmana Sobhy Rama) v těle jiné osoby (zde: chlapce Jasbira Singha Tyagiho, jenž zemřel na neštovice). Takové případy jsou však pro fenomén reinkarnace atypické – jde v podstatě o jakousi agresivní variantu. Obvykle se totiž původní osobnost nepotlačuje, nýbrž tělo stávajícího člověka se více či méně naplňuje „původním“ vědomím.

Je také známo jen velmi málo podobných případů výměně reinkarnace. V této souvislosti jsem si dokázal vybavit pouze jediný, ale zato nesmírně zajímavý případ, jenž nás zavede přes Anglii až do starého Egypta.

OSIRIDOVA KNĚŽKA

Na březích Nilu poblíž chrámu, který zbudoval faraón Sethi I. v třináctém století před Kristem v hornoegyptském Abydu k počtě boha Osirida, žila dlouhá léta jedna postarší Angličanka. Byla to Dorothy Eadyová, jež zemřela v pouhých třech letech – přesně jako malý Jasbir v předchozím případě. Žila v Abydu s nezvratným přesvědčením, že je reinkarnovanou staroegyptskou kněžkou.

Dorothy Eadyová se narodila roku 1903 v jedné majetné londýnské rodině. Jako tříletá si hrála na schodišti, zřítla se dolů a zůstala ležet v bezvědomí. Rodiče okamžitě poslali pro domácího lékaře, avšak ten mohl pouze konstatovat smrt malé Dorothy. Když se však krátce nato vrátil se zdravotní sestrou, aby zajistili převoz mrtvého děvčátka, našli ho – ač to odporovalo lékařově veškeré dosavadní zkušenosti – čilé a zcela zdravé.

Netrvalo dlouho a Dorothy se začala schovávat pod stoly a za nábytkem. Hrát si na schovávanou je pro děti, zvláště v tomto věku, zcela běžné. Ale zde se objevil jeden zvláštní prvek: Dorothy mátna své rodiče podivným přáním, aby ji dopravili „domů“. Ale kde vlastně bylo ono „doma“, po němž malé děvčátko tak silně toužilo?

Tak uplynulo několik měsíců. Jednoho dne celá rodina Eadyových navštívila Britské muzeum. V oddělení egyptologie se dcerka znenadání dostala do zvláštního stavu vytržení. Bez patrného důvodu líbala nohy starým sochám a objímala vystavené rakve s mumii. Nepochopitelně změněným hlasem, který její matka označila za „cizorodý a starý“, zapřísahala svou z míry vyvedenou rodinu, že chce „zůstat u svého lidu“.

Když jí později byla předložena fotografie Osiridova chrámu, zbudovaného faraónem Sethim I., sdělila svému otci, že právě tato svatyně je jejím pravým domovem. Její vírou nedokázala otrást žádná seberozumnější námitka. Kromě toho tvrdila, že faraóna Sethiho I. velmi dobře znala: byl to údajně laskavý člověk a dobrý vládce svého lidu. Její přesvědčení bylo stále silnější, a tak začala v Britském muzeu studovat staroegyptské hieroglyfy. Dorothy ohromovala své učitele neobyčejnou lehkostí, s níž si osvojovala staré obrázkové písmo. Teprve když egyptologové objevili několikajazyčnou Rosettskou desku, podařilo se J. F. Champollionovi (1790–1832) rozluštit hieroglyfy. Avšak slečna Eadyová vysvětlovala svým bezradným a nesmírně udiveným učitelům, že si jenom osvojuje jazyk a písmo, které „pozapomněla“.

V roce 1930 – Dorothy právě oslavila sedmadvacáté narozeniny – se provdala za Egyptana a odešla s ním do starobylé země na Nilu. Jediné dítě, které se jim narodilo – byl to syn –, pojmenovali Sethi. Sama Dorothy si od této chvíle začala říkat „Um Seti“. V překladu tato staroegyptská slova znamenají „matka Sethiho“. Přijala špatně placené místo archeologické asistentky, které poctivě

vykonávala celých dvacet let. Roku 1952 se Um Seti poprvé vydala do hornoegyptského Abydu, tam, kde se nacházel chrám Sethiho I. Když vlak zastavil poblíž jednoho srázu, Dorothy instinktivně pocítila, že sem patří.

Toto první setkání s chrámem popsala jako „návrat domů“ po více než třech tisících letech. O dva roky později – to se už odloučila od své rodiny – se do Abydu vrátila, aby tam naplnila svou nynější pozemskou existenci. Ze všech sil pomáhala archeologům při restaurování a konzervaci starobylého chrámu. A denně se archaickou staroegyptštinou modlila k Osiridovi – jako pravděpodobně jediná žijící vyznavačka kultu tohoto boha.

Roku 1973 obdržela po dlouhých jednáních od archeologických institucí nakonec povolení být po své smrti pohřbena na území, jež vždy označovala jako svou „původní vlast“. A tak se také stalo.

CHAMPOLLIONOVO TEMNÉ TAJEMSTVÍ

O francouzském egyptologovi Jeanu Françoisi Champollionovi jsem se už zmínil, a to v souvislosti s rozluštěním staroegyptských hieroglyfů. Podařilo se mu to pomocí věhlasné Rosettské desky. Ovšem kolem tohoto učence kolují velmi podivné příběhy, související mimo jiné i s fenoménem reinkarnace.

Před narozením Jeana François byla jeho matka těžce nemocná a rodinu Champollionovu trápily nikoli právě bezdůvodné obavy a strach. V těchto kritických hodinách poslali pro souseda jménem Jacquou, který se usídlil v nedalekém a dávno opuštěném klášteře Lundieu. Zmíněný Jacquou měl pověst mystika a byl pokládán na vynikajícího přírodního léčitele, znajícího nejen zázračnou moc bylin, ale i mnoho skrytých věcí. Svými mnohostrannými znalostmi přírodních procesů každopádně dokázal pomoci četným lidem.

I v případě problémů, které trápily madame Champollionovou v posledním stadiu těhotenství, si byl Jacquou jist správnou medicínou. Ošetřoval nemocnou ženu podle receptury, kterou sám sestavil, a navíc své pacientce přislíbil rychlé a úplné uzdravení. O dítěti se vyjádřil přímo prorockým způsobem: narodí se syn a jeho význam rozhodně nebude zanedbatelný. Mladý Champollion údajně zastíní „slávu nadcházejících staletí“!

Jeho úspěšné rozluštění starých spisů vešlo do dějin. J. F. Champollion sepsal vedle *Egyptské gramatiky* (*Grammaire Egyptienne*, 1836 až 1841) ještě *Slovník staroegyptského jazyka* (*Dictionnaire Égyptien*, 1842/43). Obě publikace jsou dodnes pokládány za standardní díla egyptologie.

Vraťme se však k pozoruhodným okolnostem, spojeným s jeho narozením. Malý Jean François působil – mírně řečeno – velice podivným dojmem. Rysy jeho obličeje ani zabarvení pokožky v žádném případě neprozrazovaly francouzský původ, ale všichni zdůrazňovali, že dítě má vysloveně orientální

rysy. Ani jeho oční rohovka nebyla bílá, jak by se dalo očekávat, nýbrž nápadně žlutě zbarvená, jak se sluší a patří na pravého Orientálce!

Člověk by skoro řekl, že se v mladém Champollionovi reinkaroval jakýsi starý Egyptan, aby bezradným badatelům starověku konečně přiblížil obsah staroegyptských hieroglyfů.

NÁROD DRÚZŮ

Zdržme se ještě chvíli v tomto zeměpisném prostoru, který nám – alespoň s ohledem na dobré příklady možného putování duší – nabízí opravdovou hojnost podnětů.

Posloucháme-li zprávy z Blízkého východu, pak se většinou hovoří o eskalaci napětí mezi Izraelci a Palestinci nebo jinými arabskými státy. Jiný národ, sídlící v tomto regionu, se oproti tomu ještě nikdy do novin nedostal – ačkoli by si to jeho příslušníci rozhodně zaslouhovali. Pravda, ani náznakem z politických důvodů.

Máme na mysli národ Drúzů. Kolem roku 1000 se tato malá občina věřících pod vedením Mohammeda bei Ismaila Daraze odštěpila od islámu. Více než pět tisíc jejich přívrženců se rozptýlilo po mnoha zemích Předního východu; žijí v Iráku, Sýrii, Libanonu i Izraeli. Vědci věnovali svou pozornost Drúzům především proto, že v jejich náboženských představách má reinkarnace jedinečné a ničím nezastupitelné místo. Ještě více než teoretické základy však ohromuje praxe: národ Drúzů přímo oplývá senzačním množstvím zkušeností se znovuzrozením.

Základy drúzske věrouky jsou vyloženy ve čtyřadvaceti svatých knihách, z nichž pouze šest je obecně přístupných. Ostatní jsou pokládány za zdroj tajného učení. Konstantou této věrouky zůstává bezpodmínečné přitakání myšlence reinkarnace, přičemž mezi dvěma po sobě následujícími znovuzrozeními se nepředpokládá nijak zvlášť dlouhé období. Duše zesnulého přichází znovu na svět v novorozeneckém těle ještě téhož dne, pokud ne přímo v hodině smrti, každopádně však během nesmírně krátkého časového úseku. Nejspolehlivější výpovědi a indicie pocházejí od neovlivněných dětí mezi dvěma a pěti lety. Případy, které budu dále popisovat, mi byly poskytnuty v Izraeli.

Jeden Drúz, jenž měl anglickou přítelkyni, tragicky zahynul. Když Angličanka o několik let později navštívila jednu drúzsou rodinu, přistoupil k ní malý chlapec a prohlásil, že je její zesnulý „boy friend“. Potom jí k všeobecnému překvapení vyprávěl intimní podrobnosti z jejich společného života, které mohl opravdu vědět jen onen muž a anglická slečna.

Nakonec se ukázalo, že zná i mateřské znamínko své někdejší milenky, umístěné na velmi intimních místech, takže rozpačitá mladá dáma ani v nejmenším nepochybovala o tom, s kým má co činit.

„PROČ MĚ ZASE VYHÁNÍŠ?“

V jedné drúzské rodině se narodilo mnoho dcer, ale vytoužený pokračovatel rodu po meči na sebe nechával čekat. Když žena porodila svému muži opět dcerku, nebyl manžel tentokrát jenom hořce zklamáný. Při návštěvě na klinice se natolik zapomněl, že ženě vynadal, „co se do ní vešlo“, plivl na ni a křičel, že ji už nechce ve svém domě ani vidět.

Mužovo hulvátské chování způsobilo ženě šok. Objevila se horečka a hluboká deprese, která ochromila veškerou ženinu vůli k životu. Přes veškerou lékařskou snahu žena po několika dnech zemřela.

O dva roky později byl vdovec na návštěvě u přátel, jejichž malá dcerka se neustále pokoušela upoutat na sebe jeho pozornost. Návštěvník měl z dítěte zpočátku radost, ale trpělivost ho brzy přešla a děvčátko drsně poslal pryč.

Náhle z úst malé holčičky naprosto nedětsky zaznělo: „Proč mě zase vyháníš? Já jsem přece tvá žena. Zemřela jsem, protože ses ke mně zachoval barbarsky, ale odpouštím ti. Byla jsem ti dobrou manželkou a chci ti pomoci vychovávat naše dcery. Když jsem byla naživu, odložila jsem si stranou několik starých šperků, které mi věnovala moje matka.“

Potom udala přesné místo, kde se zmíněné klenoty nacházely. Muž spěchal domů a na místě, které mu děvčátko uvedlo, skutečně našel uvedené cennosti. Nezbyvá než doufat, že tento zážitek z něho alespoň udělal dobrého otce!

KLASICKÝ PŘÍPAD: ŠÁNTÍ DÉVÍ

Při tématu reinkarnace se vždy naskýtá otázka jednoznačných a nevyvratitelných důkazů. Chceme přirozeně vyloučit jakoukoli pochybnost a dospět k nezvratné jistotě, že život prostě nekončí klinickou smrtí a rozpadem fyzické schránky. Následující případ je v současnosti pokládán v celé rozsáhlé reinkarnační literatuře za skutečně klasický.

Indickou dívkou jménem Šántí Déví se dodnes zabíralo tolik vědců, z nichž všichni dospěli k jednoznačně pozitivnímu závěru, že i nejtvrdohlavější kritikové byli nuceni složit zbraně.

Ve východoasijských náboženských systémech je znovuzrození bezmála všední záležitostí. Dodatečné filozofické teze jsou z hlediska existence reinkarnace zhola zbytečné. Tato bezprostřední konfrontace s inkarnovanou osobností v Šántí Déví však stála za práci a snahu mnoha odborníků:

„Podle všech stávajících poznatků, k nimž jsme dospěli při zkoumání údajů od Šántí Déví, si v nich dovolujeme spatřovat potvrzení pravé reinkarnace.“

Regresní vzpomínky tohoto devítiletého děvčete na život před pětadvaceti lety prostě a jednoduše nelze běžnými vědeckými prostředky vysvětlit.“

Toto komuniké společně a jednomyslně vydali renomovaní profesori univerzit v Benaresu, Lucknowu a Allahabádu (vše Indie) v roce 1953.

Šántí Díví se narodila 17. ledna 1944 v indickém hlavním městě Dillí. Rodiče se zoufale pokoušeli tuto hinduistickou dívku přesvědčit o tom, že se jmenuje Šántí. Když pochopila smysl tohoto slova, rozhodně zavrtěla hlavou. Ne, tohle nemohlo být její jméno! S dokonalou sebejistotou tvrdila svým udiveným rodičům, že se ve skutečnosti jmenuje Annes a je provdána za obchodníka a prodavače látek Ahmeda Lugdita. (Zde se prameny liší: v některých zprávách se dívka jmenuje Dugdie a její muž Kedar Nath. Všechny ostatní údaje jsou však většinou shodné, a proto se přidržuji první a základní varianty jmen Annes a Ahmed Lugdit – pozn. aut.) Šántí Díví svým ohromeným rodičům dále vyprávěla, že má syna a že žila ve městě Muttra.

Rodiče zpočátku nevěnovali dívčinu úpěnlivému ujišťování žádnou pozornost, natož aby mu přikládali nějakou váhu. Ze všech sil se snažili dceři vštípit zlatou zásadu, že lhát se nesmí. Nikdo neznal žádné město Muttra ani obchodníka jménem Ahmed Lugdit.

Dceři už bylo devět let a neminulo dne, kdy by neprosila o to, aby směla zajet do Muttry. Šántí Díví navíc mluvila dialektem, který nebyl příznačný pro velkoměstské prostředí Dillí. Teprve později bylo zjištěno, že tímto dialektem se hovoří v Muttře. Přitom dívka až do této doby nevyjela za hranice hlavního města.

Rodiče byli stále zoufalejší a radili se s nejrůznějšími lékaři. Šántí Díví byla nakonec představena jednomu bráhmanskému lékaři, jenž měl vyšetřit, zda není šílená. Lékař ji však okamžitě izoloval od rodičů, velmi dlouho s ní rozmlouval a kladl jí stále nové a nové otázky. Duševní poruchu, z níž vycházeli rodiče, vyloučil – a zároveň podnítil další zkoumání osobnosti a životních okolností záhadné Indky.

SHLEDÁNÍ V MUTTŘE

Díky spolupráci matrik a registrů obyvatelstva, které se podařilo do celého vyšetřování aktivně zapojit, se záhy podařilo vykázat první konkrétní výsledky. Muttra je středně velká obec, rozkládající se na sever od města Agra. Zde skutečně žil jistý Ahmed Lugdit, jenž tu třicet let působil jako obchodník s látkami. Ověřením uvedených údajů bylo zjištěno, že Lugdit 25. října 1928 ovdověl.

Jeho zesnulá žena se jmenovala Annes a zemřela po narození syna na horečku omladnic. Dalším výsledkem tohoto prvního šetření bylo to, že Šántí Díví se

dokázala velmi přesně rozpomenout na velmi osobní podrobnosti jak s ohledem na dům, tak i osobnost samého Ahmeda Lugdita. Dokázala profesorům uvést i určité pokrmy, jimž dával jednoznačně přednost. Můžeme v daném případě vůbec ještě uvažovat o náhodě?

Když dívka prohlásila, že „její muž“ nosí knírek, má velmi vysoké čelo a na pravé paži jizvu, začali profesori s experimentem. Na vládní náklady byl do Dillí dopraven Ahmed Lugdit, jeho druhá žena a syn (z manželství s Annes). Obchodník s látkami byl zařazen do skupiny jiných patnácti mužů. Jakmile se skupinka promíchala, vstoupila do místnosti Šántí Díví.

Pouhé dvě sekundy dívka zírala na skupinu mužů. Pak naprosto jistě přistoupila k Ahmedu Lugditovi a srdečně ho objala. Měla radost, že přišel a vzpomněl si na ni. I Lugdit byl ohromen, protože slovy této dívky k němu slyšitelně promlouval hlas jeho dávno zesnulé ženy. Oba spolu nyní dlouho rozmlouvali o společných zájmech, o nichž mohou vědět jenom lidé, kteří si svého času byli nesmírně blízcí, milovali se a smrt je znenadání a neúprosně rozdělila.

Šántí Díví znovu promluvila v dialektu, který je v Muttře naprosto běžný. Ahmed Lugdit nevycházel z údivu. Nanejvýš dojat sevřel devítiletou dívku do náručí, beze zbytku přesvědčen o tom, že jde i reinkarnaci jeho první ženy. Už o tom ani v nejmenším nepochyboval. Mezitím se dostavil i syn Annes a Lugdita. Šántí Díví se o něho dojemně starala, chtěla si ho nechat u sebe, a dokonce opustit své rodiče, aby se mohla zase vrátit k Ahmedu Lugditovi a „svému“ synovi.

POSLEDNÍ POCHYBNOSTI ROZPTÝLENY

Profesori potom provedli ještě jeden pokus, aby si mohli být naprosto jisti. Za deset dní odjeli společně se Šántí Díví a jejím otcem vlakem do Mutttry – tentokrát bez Ahmeda Lugdita. Příjezd do cizího města nebyl pro dívku ničím neobvyklým. Procházela se zcela uvolněně a předem vyjmenovávala ulice, náměstí, křivolaké uličky i nejznámější domy. Potom úplně samozřejmě vykročila směrem k ulici, v níž se nacházel obchod a byt Ahmeda Lugdita. Mnohé lidi, které potkala cestou na ulici, zdravila jménem – mimo jiné i Lugditova otce. Všichni žili v Muttře už před pětadvaceti lety.

Jakmile přišla do Lugditova domu, bez sebemenšího váhání vkročila do místnosti, která dříve byla jejím pokojem. Do nejmenších podrobností věděla všechno o každém rohu a výklenku. Náhle ve svém bývalém pokoji nadzvedla jedno prkno z podlahy a hledala peníze, které tam před mnoha lety schovala jako „železnou zásobu“. Úkryt byl však prázdný. Ahmed, jenž přihlížet této scéně, ohromeně vysvětlil, že přesně na tomto místě našel po manželčině smrti svazek

bankovek. Toto nenadálé finanční požehnání tehdy použil pro rozvoj svého obchodu. V této chvíli zmizel u všech přítomných poslední nádech jakýchkoli pochybností.

Dívka nakonec poznala i Annesiny rodiče, kteří dosud žili v Muttře, a srdečně je objala. „Jejich“ dcera se jim přece jen vrátila.

To všechno jsou fakta, která už nelze prostě popírat. Naskýtá se tu tedy seriózní otázka, je-li možná reinkarnace. Není vlastně taková otázka vzhledem k nevýslovně působivým faktům jenom rétorická? Pokud by to všechno byl sen, kde bychom měli hledat jeho zdroj? Kdyby to všechno byly jenom „jasnozřivé vize“, použila by Šántí jiná slova: „V tomto domě bydlí obchodník s látkami. Jsou tam uschované peníze. Vím, že to jsou rodiče Annes Lugditové.“

Avšak Šántí Déví všem vyprávěla absolutně přesně jenom to, co sama prožila!

6. Déjà vu. Náhoda, nebo znovu prožitá realita?

„Lidská duše se podobá vodě: přichází z nebes a zase k nim stoupá. A znovu se musí vracet na Zemi ve věčných proměnách.“

J. W. VON GOETHE (1749–1832)

Měli jste už někdy „zážitek déjà vu“ (z franc. „už viděno“)? Jinými slovy: znáte ten zvláštní pocit, že jste už něco určitě prožili a na určitých místech už jednou pobývali? Pociťujete strach z věcí, k nimž ostatní lidé přistupují naprosto lhostejně? Máte dokonce u jistých osob, jež pro vás byly dosud naprosto cizí, zvláštní neurčitý pocit, že je „nesmírně“ dobře znáte? Táhne vás to do určité země nebo na místo, které musíte každopádně navštívit? Nebo jste se jednou ocitli ve městě, kde vám ulice a další místní pozoruhodnosti připadaly důvěrně známé?

Mají zážitky déjà vu tedy něco společného s fenoménem znovuzrození? Všichni známe tento zvláštní pocit a mnozí z nás prožili něco podobného nepochybně na vlastní kůži! „Avšak pozor!“ nabádá skeptik. „I úplně normální a primárně zapomenutý smyslový vjem může vést k pocitu, že určité místo či pregnantní situaci už znáte. Tato ‚šalba‘ se pak často kombinuje s reinkarnací.“ U následujícího příkladu možná ani nebyl tak daleko od pravdy.

Jeden britský armádní důstojník a jeho žena cestovali zemí a dostali se přitom k rybníku, který ležel nedaleko silnice. Oba ho okamžitě poznali. Byli nezvratně přesvědčeni o tom, že ho už jednou viděli – ale stejně jistě věděli, že nikdy předtím ještě nepobývali v této části Velké Británie. Z toho usoudili, že tu v dřívějším životě museli bydlet. Tato dedukce jim připadala velmi rozumná: oba se znali z předchozí existence, a proto bylo vcelku logické, že se seznámili i v tomto životě a stali se manželi.

Když se vrátili do Londýna, navštívili jednoho dne uměleckou galerii, v níž už jednou byli dlouho před výše popsanou cestou. Přitom objevili malbu se zmíněným rybníkem, který si pravděpodobně prohlíželi i při své první návštěvě, ale úplně na to zapomněli. Když pak toto

místo uviděli na vlastní oči, cítili, že jim něco natolik silně připomíná, až uvěřili, že v minulém životě pobývali právě zde.

Příznejme si, že jistě existují takové události jako v právě uvedeném případě, kdy dotyčnému člověku nanejvýš nespolehlivá dlouhodobá paměť vyvolá údajnou klamnou vzpomínku z předpokládané dřívější pozemské existence. Psychologové hovoří v takových případech o kryptomnézii – tedy o zasutých či zapomenutých obsazích vědomí, které zničehonic „vyplavou na povrch“.

Nezřídka se však nabízí pro bezprostřední opětovné poznávání zřejmě už dříve známých věcí i jiné, parapsychologické vysvětlení: prekognice neboli předvídaní, jasnozření nebo jak tomu budeme říkat. Avšak v následujícím případě nemáme co činit ani s kryptomnézii, ani s prekognicí. Je totiž pravda, že dobře zachovalé lokality – jak je u takových zkušeností obvyklé – vytvářejí něco jako spontánní asociační přemostění k oněm událostem, které se tam dříve nepochybně odehrály.

„BHAN“

Americký spisovatel Chapman White vyprávěl o panu a paní Bralorneových, manželskému páru z amerického Středozápadu, který během námořní plavby vystoupil na pevninu v indickém přístavním městě Bombaji. Tam na oba čekala nejzáhadnější zkušenost v jejich životě. Mr. Bralorne popsal tento vzrušující zážitek následujícím způsobem:

„Protože jsme za všechna společně prožitá léta nikdy neopustili území Spojených států amerických, nemohli jsme pochopitelně město Bombaj vůbec znát. Jakmile jsme tam však zakotvili a sešli z paluby lodě na pevninu, zaplavil mě velice zvláštní pocit. A když jsme se později se ženou pomalu procházeli ulicemi této životem kypící metropole, zničehonic jsem se na ni obrátil a – zdánlivě bez jakékoli souvislosti – ji upozornil: ‚Když tady zabočíme za roh, dostaneme se k afghánskému kostelu.‘

Za několik minut se tato předpověď naplnila a já jsem pokračoval: ‚Ještě dvě ulice a narazíme na ulici De-Lisle.‘ Moje žena byla nesmírně udivena, podívala se na mě kritickým pohledem a spíše výsměšně poznamenala: ‚Zdá se, že se tu docela dobře vyznáš. Třeba se nemůžeš ubránit pocitu, že jsi tu už někdy byl.‘

Její slova mě nepředstavitelně ohromila, protože přesně tohle mě v dané chvíli rovněž napadlo! Skutečně dokáži jen stěží popsat, jak velký údiv jsem onoho podivuhodného dne zažil. Procházeli jsme se tímto cizím exotickým městem sem a tam s takovou jistotou, jako bychom odedávna znali každou jednotlivou ulici a všechny starobylé budovy. Odedávna v tomto nebo třeba v nějakém jiném životě...“

Když se manželé Bralorneovi následujícího dne znovu procházeli městem, zeptali se jednoho policisty, jestli na úpatí Malabar Hillu stojí velký dům, před nímž roste vysoký strom. Policista jim odpověděl, že dříve tam takový dům opravdu stál, ale asi před devadesáti lety byl stržen. Policistův otec totiž v tomto domě sloužil. Dům patřil majetné rodině Bhanových.

Manželské dvojici z amerického Středozápadu nyní doslova zatrnulo. Měli totiž už dospělého syna, kterého nechali ve své vlasti pokřtít nanejvýš neobvyklým jménem Bhan! To jméno je tehdy prostě a jednoduše „spontánně“ napadlo...

LOĎ NA QUIAN TANG-JIANGU

Další případ zážitku dějá vu, který mě osobně nejvíce překvapil, bych chtěl uvést ze své vlastní zkušenosti. Přiznám se, že jsem v sobě vybojoval velkou bitvu. Je to přece jen velký rozdíl, píš-li o zkušenostech, které jsem prožil na vlastní kůži. Nakonec jsem se však přece jen rozhodl, že se podělím se čtenáři této knihy i o svůj subjektivní prožitek.

Bylo to v listopadu 1992. Byl jsem šťastný, že jsem zase jednou unikl smutnému a bezútěšnému podzimu doma v Německu. A podivuhodným způsobem jsem se cítil v tomto východoasijském kulturním regionu velmi dobře. V Čínské lidové republice jsem se ve skupince turistů nenacházel poprvé, a tak jsem tomuto nepočetnému, ale velmi různorodému společenství předváděl své průvodcovské schopnosti.

Po příjezdu z Hongkongu bylo první zastávkou při naší okružní jízdě Chang-žou, hlavní město východočínské provincie Že-jiang. Leží u klidného a mírného „Západního jezera“, uměle založené vodní nádrže, kterou dnes už téměř beze zbytku obklopuje moře. Básníci dynastií Tang a Song opěvovali nadmíru květnatými slovy toto průměrně dva metry hluboké jezero. V nedalekém okolí Chang-žou se nachází mnoho pozoruhodných buddhistických chrámů, které většinou bez úhony přestály chaos „Velké proletářské kulturní revoluce“, jež v šedesátých a sedmdesátých letech vnesla do Říše středu smrt a zmar. V městě i jeho těsné blízkosti lze najít nádherné idylické zahradní komplexy. Když si člověk na ně udělá čas, dojde jeho duch klidu a uvolnění a zanedlouho je beze zbytku pohlcen a uchvácen tímto malým pozemským rájem.

Jižně od města Chang-žou, na pahorku nad řekou Quian Tangjiang, majestátně trůní pagoda Liu-he Ta (česky „Chrám šesti harmonií“). Původně byla zbudována roku 970, v epoše dynastie Song; dnešní podoba šedesát metrů vysokého chrámu pochází z mnohem mladšího doby, konkrétně z roku 1899. Zvláštní na této pagodě je skutečnost, že při pohledu zvenčí lze rozpoznat šest

podlaží – zevnitř je jich však třináct! Z jejího nejvyššího patra se nabízí široký rozhled na řeku Qian Tang-jiang a na vzdálenější okolí města Chang-žou.

DÉJÀ VU!

Záliv u Chang-žou se na tomto místě zařezává hluboko do pevniny. Nad počátkem říční delty zde již mohutného a majestátního proudu Qian Tang-jiangu se rozprostírá více než třináct set metrů dlouhý dvoupatrový most „Quian Tang-jiang Daquiao“. Nahoře jezdí auta, autobusy na štiplavý černý dieselový pohon a nepřehledné davy cyklistů. Dolní částí projíždějí parní vlaky. Nekonečný zástup techniky a lidí se nepřetržitě sune přes velkou řeku do šestimilionového města poblíž Východočínského moře.

Ostatní turisté obdivovali Chrám šesti harmonií. Mě však neurčitý, a přesto neodolatelný pocit přitahoval na okraj svahu k řece. Pocit byl tak silný, že – ačkoli jsme se mu zpočátku energicky bránil – jsem se mu poddal a přibližoval se ke srázu. Několik metrů stromového porostu bylo pokáceno, a tak se přede mnou otevíral pohled dolů, k řece Tang-jiang.

Déjà vu! Dole u břehu, spokojeně zasutý mezi mnoha dalšími loděmi i tradičními džunkami, kotvil parník, který byl moderní ve třicátých a čtyřicátých letech. Byl to jeden z oněch starých statečných lodních hrdinů, které dnes už jen ojediněle uvidíte zadýchávat se na trase mezi Hongkongem a Šanghají a – jako v tomto případě – probíjet se proti proudu velkých řek. V tomto jedinečném a vzrušujícím okamžiku jsem pocítil neklamnou jistotu, že už jsem tu kdysi byl. Tato jistota se nelítostně provrtávala všemi mými myšlenkami – věděl jsem, že moje existence, samozřejmě nikoli ta současná, určitě nějak souvisí se zmíněným starým šedozeleň natřeným parníkem. A zároveň se mě plíživě zmocnil ještě jiný, nanejvýš zneklidňující pocit, který bezmála připomínal paniku. Byl to strach z něčeho neurčitého, čehosi záhadného, co se prostě a jednoduše nedalo pochopit.

Déjà vu – tady jsem už kdysi byl! Pobýval jsem snad ve své předchozí existenci na této lodi? Plavil jsem se na ní snad dokonce jako čínský námořník touto oblastí Jihočínského moře? To jsou myšlenky, které jistě znějí fantasticky, a přesto mi nepřipadají nijak zvlášť přehnané. Ale co jsem si měl myslet o onom nedobřem, téměř panickém pocitu, který se mě celého znenadání zmocnil? Jaký význam mu mám připisovat? Byla má domnělá minulé existence snad nějakou tragickou událostí rázně ukončena – ať už to bylo v důsledku tragické nehody nebo násilným zásahem nějakého jiného člověka?

MNOHO CEST NAŠÍ EXISTENCE

Od tohoto rozhodujícího zážitku jsem pevně přesvědčen o tom, že většina z nás musí projít více než jenom jednu pozemskou cestu. Co dělá naše vědomí,

naše duše, jádro osobnosti nebo jak tomu budeme říkat v onom nevyhnutelném okamžiku, kdy naše fyzická schránka přestane dosavadním obvyklým způsobem „fungovat“? Je náš duch skutečně vázán na rozvoj a zánik přibližně patnáctisetgramové šedobílé hmoty, vyplňující naši lebeční dutinu, a umírá tudíž se zánikem mozku? Opravdu v této chvíli všechno ustává a naše pozemská existence byla zbytečná, nebo všechno „pokračuje za obzorem“, jak se s hezkou nadějí doufá v jedné písni Udo Lindenbergů?

Jednoznačně se kloním k druhé možnosti!

Je také teoreticky možné – a podle tvrzení renomovaných reinkarnačních badatelů to bude spíše běžný případ –, že na nové cestě, tedy v dalším životě opět narazíme na původní souputníky. Velmi mnoho zpráv obsahuje popisy osobních kontaktů, které trvaly a udržely se během několika inkarnací. Většinou ovšem přitom dochází k „výměně rolí“ – manžel se například v následujícím životě stává sousedem nebo nadřízeným. Duše se podobá herci, který v různých rolích dokáže při rozmanitých představeních vklouznout do všech možných kostýmů.

Jaký smysl však má tento na první pohled přece jen poněkud zmatený proces? Pravděpodobně se to děje proto, abychom se učili napravovat bezpráví, jehož jsme se v minulém životě dopustili, abychom odčinili starou vinu a odpykali spáchané zlo. Ten, jemuž v minulém životě někdo ublížil, je v další existenci pravděpodobně přiřazen tomuto člověku jako partner nebo důvěrně známá osoba. Stejně tak by mohlo být možné, že se tentokrát on sám „dostane na řadu“ a někdo si na něm „zgunstne“. No to je tedy dílo! Ale kdo vlastně tahá za nitky a míchá a rozdává karty v této nanejvýš neprůhledné hře zvané život?

Neustále jsem si kladl otázku, proč má pro mě „Říše středu“ takovou přitažlivost. Opakovaně jsem procestoval rozsáhlé oblasti Číny a dostal jsem se přitom i do lokalit, které jsou obvykle cizincům přísně zapovězeny. Mezitím jsem stačil nejen napsat knihu o možných mimozemských kontaktech na Dálném východě, ale objevil jsem v sobě i fascinaci námořní plavbou. Málokdy jsem si nechal ujít film o námořních dobrodružstvích na otevřeném moři. Sám se rád plavím na lodích – přinejmenším jednou ročně se takto přepravím do Švédska, což už chápu jako velmi milou tradici – a mým spolucestujícím je vždy nápadné, že stále naprosto pevně stojím na nohou i ve chvílích, kdy ostatní už ani zdaleka na tom nejsou dobře. Mořská nemoc není – zaplat'pánbůh – to, co by mě osudově pronásledovalo. Ani vysoké vlny mě nedokáží vyvést ze stoického klidu.

Tolik tedy mé osobní zkušenosti, které se hodí do téměř nepřehledné řady podobných zážitků – spontánně se vyskytujících vzpomínek na dřívější život.

ZÁZRAČNÉ DĚTI – GÉNIOVÉ Z MINULOSTI?

Obsáhlý tematický okruh otázek spojených se znovuzrozením by nebyl osvětlen komplexně, kdybych se na tomto místě vyhnul aspektu, jenž je v daném ohledu naprosto pravidelně a poměrně často zmiňován. Mám na mysli fenomén „zázračných dětí“, tedy dětí, přicházejících na svět s inteligenčním kvocieniem, který výrazně převyšuje inteligenční kvocien dospělých (mezi 90 a 110).

Připravuje příroda další krok v duchovní evoluci, nebo lze vysvětlit tuto záhadu – v současnosti se dvě procenta dětí rodí s inteligenčním kvocieniem mezi 130 až 150 – případnými dřívějšími existencemi dnešních neuvěřitelně nadaných dětí? Občas je opravdu nesmírně obtížné si představit, že svých ojedinělých schopností mohly nabýt během několika let od svého narození.

Joanne Klinková, autorka kniha Než jsem vyrostla, hovořila se stovkami mimořádně inteligentních dívek a chlapců ve věku dvou až čtyř let. Všem bylo jedno společné: naprosto samozřejmě mluvili o svých zážitcích z doby, v níž rozhodně nebyli malými dětmi, nýbrž spíše dospělými.

Zcela mysteriózním dojmem působí a na hranici hodnověrnosti se pohybuje příběh jednoho holandského chlapce, jenž ve čtyřech letech zničehonic začal vyprávět o tajných komorách v Cheopsově pyramidě, které údajně v dřívějším životě se svými lidmi zasypal. Konstruoval tehdy pyramidy a popsal podivuhodné detaily, jak se kamenné bloky vrstvily stále výše a výše. Poučoval dělníky o tom, jak lze při zrušené gravitaci pohybovat obrovskými kamennými kvádry v podstatě „malíčkem“. Chlapec popsal i „nedotčená lidská těla“ v tajných prostorách hluboko pod Velkou pyramidou, které dosud nebyly objeveny.

Autorka Joanne Klinková varuje před tím, aby se podobné zprávy neustále odmítaly jako dětské či prepubertální fantazie. Je pevně přesvědčena o tom, že většina z nás už častěji, nikoli tedy pouze v rámci současné pozemské existence, pobývala na této planetě.

Skutečně zázračným dítětem je také malý Nicolas MacMahon z Velké Británie, který ve věku čtyř let mluví plynule francouzsky, věnuje se počítačům a virtuózně hraje na housle. Denně si stačí přečíst troje noviny, zná latinské názvy tisíců druhů hmyzu a svým rodičům důsledně opravuje všechny jejich pravopisné chyby. Když byl Nicolasovi rok, mluvil a četl ve svém rodném jazyce – v angličtině.

Jeho rodiče si stejně jako přizvaní lékaři a psychologové nedokázali původ tohoto výjimečného nadání nijak vysvětlit. A bohužel neměli ani prostředky na to, aby svého malého génia poslali na školu pro vybrané nadané děti. Běžná škola, kterou navštěvuje, ho nudí a trvale nedoceňuje jeho výjimečné možnosti. .

MOZART JAKO ZNOVUZROZENÝ BACH?

O neméně nadaném zázračném dítěti osmnáctého století nám vyprávějí dějiny hudební vědy. 27. ledna 1756 se salcburskému dvornímu skladateli Leopoldu Mozartovi narodil syn Wolfgang Amadeus. Ani vědecká kompendia se nesnaží zastírat, že šlo o vysloveně zázračné dítě. Malý Wolfgang Amadeus se ve čtyřech letech začal věnovat hudbě a komponovat. Ve věku šesti až deseti let už podnikal rozsáhlá koncertní turné po celém Rakousku a Německu. Za pouhých pětatřicet let, jež mu byla dopřána, složil více než šest set děl z oblasti světské i duchovní hudby: mše, opery, symfonie, klavírní sonáty, houslové a flétnové koncerty, komorní skladby a operety.

Nejpozději od mistrovského filmového zpracování s názvem Amadeus známe také extrémní životní osudy tohoto výstředního génia a neobyčejně talentovaného umělce, jenž za své krátké pozemské existence prošel snad všemi jejími výšinami i propastmi – a nakonec byl pohřben v hromadném hrobě pro nejchudší. 5. prosince 1791 ukončil Wolfgang Amadeus Mozart své hostování na pozemské scéně.

Začne-li člověk už v tak raném věku komponovat a v osmi letech píše mistrovské symfonie, pak jistě není od věci předpokládat, že si tuto schopnost „odněkud“ na tento svět přinesl – třeba od neméně nadaného hudebního génia, který zemřel pouhých šest let před Mozartovým narozením.

Johann Sebastian Bach (1685–1750) opustil jako desetiletý sirotek své rodné město Eisenach v Durynsku. Během učednických let a putování po celém Německu prokázal houževnatou píli a železnou vůli. Ačkoli se jeho skladatelská pověst a velkolepá varhanní virtuosita šířila daleko za hranicemi Bachovy vlasti, zůstaly mu opravdová sláva a úspěch po celý život odepřeny. Nezměnilo se to ani v době, kdy jeho věhlas překročil městské hradby Lipska a skladatel se tam roku 1723 stal „kantorem“ Svatotomášského kostela. V následujícím „lipském období“ napsal nespočetná varhanní díla a kantáty. V současnosti je pokládán za největšího mistra evangelické církevní hudby. Mezi Bachovými skladbami stojí na prvním místě duchovní díla, především Matoušovy a Janovy pašije. Svou hudební stylistikou dovršil barokní epochu vývoje hudby. Byl opravdovým a nepřekonatelným mistrem fugy. Nikdo za jeho života však nechápal skutečné bohatství jeho tvorby. Cesta na dvůr legendárního pruského krále Fridricha II. Velikého (1712–1786) skončila pro skladatele zklamáním. Jeho život a veškerá námaha vyzněly naprázdno. Zemřel bezmála zapomenut 28. července 1750 ve své nové saské vlasti.

NÁVRAT Z ŘÍŠE MRTVÝCH

Charakterově byli Bach a Mozart naprosto odlišnými muži. První byl solidní, měšťanský, ba téměř pedantický člověk, jenž se ve svém životě soustředoval na stále se rozrůstající rodinu. Pečeť své osobnosti dokázal vtisknout i synům: Carl Philipp Emanuel, Johann Christian a Wilhelm Friedemann Bach zasvětili celý život – stejně jako jejich otec – hudební múze.

Mozart byl pravým opakem trudnomyslného Bacha: neklidný a rozmáchlý génius se nepodřizoval žádným měšťanským konvencím; byl pokládán za enfant terrible a s celým světem své epochy byl „na kordy“.

Pokračoval Mozart prostě tam, kde Johann Sebastian Bach na konci své pozemské existence tvůrčí aktivitu ukončil? Když začal mladý génius W. A. komponovat, upadl neméně geniální svatotomášský učitel J. S. B. v hudebním světě téměř v zapomnění. Vývoj hudby nyní určovali jiní skladatelé, jako například Georg Friedrich Händel (1685–1759) nebo Joseph Haydn (1732–1809). Mladého Mozarta však velmi nápadně a silně přitahovala Bachova hudba. Teprve ve svých pozdějších letech se beze zbytku oprostil od stylu a tradice barokního hudebního umění.

Nemá samozřejmě smysl lámat si hlavu nad tím, který z těchto dvou skladatelů byl geniálnější. Je totiž naprosto nesmyslné srovnávat Bachův akurátní perfekcionismus s neklidnou a rozevlátou manýrou Salcburčana, pohrdajícího veškerými měšťanskými konvencemi. Byl-li Wolfgang Amadeus Mozart skutečně Bachovou reinkarnací, pak je oba musíme posuzovat v dobovém kontextu, v němž každý z nich žil a pracoval. Vypadá rozumně, že každé znovuzrození je zasazeno do právě panujících poměrů a že se jen velmi zřídka může manifestovat jako v předcházející existenci. To, co se z minulého života uchovává, je osobnostní jádro, jež se výchovou a zkušenostmi obohacuje novými neodmyslitelnými rysy.

Občas však o sobě dávají „staré“ charakteristiky vědět, a to velmi záhadným způsobem. Tři roky před svou smrtí – psal se rok 1788 – navštívil Wolfgang Amadeus Mozart rovněž Lipsko, kde Johann Sebastian Bach působil až do konce života. V kostele svatého Tomáše si poslechl Bachovu skladbu a byl jí citově natolik dojat, že se spontánně posadil za varhany a začal improvizovat.

Jeho virtuózní hra měla neuvěřitelný vliv. Starý kostelník leknutím div nezemřel: určitou dobu si byl skálopevně jistý, že se z říše mrtvých vrátil jeho dávno zesnulý učitel Bach, aby si ještě jednou zahrál na svých oblíbených varhanách.

Možná že se tímto spontánním dojmem přiblížil pravdě mnohem více, než si ve svém nevýslovném úleku stačil uvědomit!

„MUSÍM SE DOSTAT K VILE WAHNFRIED“

Genialita a šílenství, úspěchy a krize, skandály a nezměrný epikureismus – stěží v sobě spojoval tyto protiklady důsledněji někdo jiný než skladatel Richard Wagner (1813–1883), který si svými hudebními díly oprávněně zjednal nesmrtelnost. Už za života byl oslavovanou a všemožně vynášenou legendou. V našem století mu vzdávali velké pocty vedoucí představitelé nacionálního socialismu a umně zneužívali skladatelův odkaz pro svou propagandu. Dodnes jsou Wagnerovy hudební slavnosti, každoročně pořádané v Bayreuthu, už neodmyslitelnou součástí našeho kulturního života.

Žije Richard Wagner v Bad Krozingenu? Promiňte, ale takto profánní a zároveň ohromující otázka nebyla míněna jako vtip a zdá se, že byla položena v podstatě oprávněně. Zralé roky života si tam totiž vychutnává někdejší obchodní příručí Richard Kegel, jenž ve své knize Znovuzrození Richarda Wagnera podává obdivuhodnou a podrobnou zprávu o svém domnělém předchozím životě, kdy byl – Richardem Wagnerem. Roku 1910, tedy sedmadvacet let po úmrtí slavného skladatele, pociťoval Kegel – to znamená už od svého raného mládí – obrovský obdiv vůči hudbě Richarda Wagnera. Když mu bylo pět let, vydal se do Bayreuthu. Jeho rodina tehdy bydlela v hornofranckém Pegnitzu a chlapec prostě a jednoduše z domova utekl. Přitom přemluvil svého stejně starého přítele, aby ho na tomto dobrodružném putování doprovázel. Hoši se ovšem daleko nedostali, protože za několik hodin rodiče chlapce dostihli na okresní silnici.

Vysvětlení mladého uprchlíka znamenalo onoho dne pro těžce zkoušené rodiče další šok: „Musím se dostat k vile Wahnfried. Chci vystoupit na kopec, abych viděl své divadlo.“ Rodiče byli zoufalí a zakázali synovi žvatlat „takové nesmysly“.

V osmi letech se Richard Kegel naučil hrát na klavír a záhy znal z paměti nejobtížnější partitury Wagnerových oper. Na jaře roku 1920 strávil jako desetiletý hoch společně s rodiči rodinnou dovolenou ve Švýcarsku. Když rodina pobývala v Curychu, přepadl chlapce strašlivý pocit beznaděje a poraženectví, což podivuhodným způsobem souhlasilo: Richard Wagner tam v azylu se svou ženou Minnou a dlouholetou milenkou Mathilde Wesendonkovou prožil nanejvýš turbulentní období a přestál značnou nepřízeň osudu.

Jeho mysl se projasnila až tehdy, když se rodina přesunula k Vierwaldstätterskému jezeru. V nádherné vile v Tribschenu tu Wagner prožil pravděpodobně nejkrásnější roky svého života. Když Richard Kegel stanul před touto vilou a zamyšleně se zahleděl na jezero, vynořily se pozoruhodné útržkovité vzpomínky. Wagner se roku 1865 řízl do palce – Kegel měl kupodivu na stejném místě jizvu neznámého původu.

Kegel tvrdí, že ostatně ve svém nynějším životě potkal i výše připomenutou Mathildu Wesendonkovou. Během jízdy vlakem z Mnichova k hornobavorskému Schliersee ho fascinovalo setkání s neznámou ženou natolik, že byl po celou dobu zcela vyvedený z míry. Později však údajně přišel na to, jak tuto záhadu vyřešit: byla to jeho milenka Mathilde, respektive její současná reinkarnace.

POTRESTÁN NEÚSPĚCHEM?

Byl-li ve své dřívější existenci jako skladatel Richard Wagner bezmála miláčkem bohů a múz, pak jako Richard Kegel není v tomto životě ani zdaleka tak úspěšný. Jako obchodní příručí jedné velké firmy na zábavní elektroniku se celý život cítil velmi nesvůj a své penzionování v roce 1971 přijal jako vykoupení. Připadalo mu mnohem jednodušší být sám sebou. Během doby napsal, protože se pokládal za velmi muzikálního jedince, více než čtyři sta písní, nesčetné klavírní skladby, hudební doprovody k baletům, a dokonce i pět oper.

Pokud jde o produktivitu, pak za svým věhlasným „vzorem“ v podstatě nezaostává. Žádné jeho hudební dílo však nebylo zveřejněno nebo uvedeno.

A Kegelovo vysvětlení tohoto nepřehlédnutelného neúspěchu? „Ve svém nynějším životě jsem jako skladatel důsledně trestán neúspěšností, protože jako Richard Wagner jsem byl velký ‚darebák‘.“ A tak na jedné straně přímo vyzývá talent velkého skladatele, ale Richarda Wagnera jako člověka posuzuje se značně kritickým odstupem. Je známo, že zakladatel bayreuthského divadla byl po celý život zapleten do nejrůznějších skandálů a otřásán krizemi. Jeho manželky Minna a později Cosima, milenky i děti trpěly po boku tohoto excentrického génia jeho nedostatkem citu pro míru. Pro ně to nejspíš muselo být peklo na zemi, protože byli odsouzeni žít po boku právě tohoto slavného skladatele.

Tentokrát se pravděpodobně „poučil“, protože ve své nynější existenci jako Richard Kegel dospěl k následujícímu základnímu poznání: „Všechno, co se nám v přítomnosti stane, má své příčiny v minulosti. A pro svůj budoucí život a osud si klademe základní kameny právě nyní, v přítomnosti.“

Jak to až banálně výstižně charakterizuje přísloví: „Sebepoznání je hlavní cesta k nápravě.“

A to raději později než nikdy!

PŘI ZNOUZROZENÍ DOSTANU SVÉ PENÍZE!

Naprosto materiálního aspektu této tematiky se v nejnovější době zhostila firma, která do jisté míry akumuluje „kapitál pro příští životy“. Je to nanejvýš

podivná aktivita, která se neobyčejně rozvinula – nezbyvá než doufat, že nepovede do pekel.

Kdo je totiž přesvědčen o možnosti znovuzrození, může se v budoucnu stát vlastním dědicem a za tímto účelem deponovat peníze do příští reinkarnace v čemsi jako bance.

Podle vlastních údajů nabízí stoupencům reinkarnace tuto celosvětově ojedinělou akci ve formě „kapitálu pro příští život“ nadace se sídlem ve Vadúzu, hlavním městě daňového ráje jménem Lucembursko. Tak to každopádně vidí Bernhard T., mluvčí této nadace, kterou rozhodně nelze podezřívat ze stereotypního předmětu podnikání.

Recept zní teoreticky velmi jednoduše: zájemci musejí za své nynější pozemské existence vyplnit dotazník, obsahující mnoho údajů o jejich soukromém životě. Dotazník má později sloužit jako identifikační pomůcka.

Pokud se někdo domnívá, že už na tomto světě jednou byl, může se na tuto nadaci směle obrátit. Tým tří reinkarnačních terapeutů se záhy vydá hledat příslušné stopy. Pokud tito terapeuti dospějí k jednomyslné (!) identifikaci – a dotyčný předtím pochopitelně zaplatil –, dostane své peněžní prostředky nazpět.

Věc má ovšem – jak jinak – jeden háček. Nejsou-li peníze nárokovány ani po třiaadvaceti letech, budou věnovány na účel, který zůstavitel určí a notářsky ověří ještě za svého života. Kdo tedy pomýšlí na návrat, musí sebou jaksepatří hodit!

Bude snad jednoho krásného dne časový úsek mezi dvěma reinkarnacemi poměřován jedině a zásadně nutností stihnout vybrat „svůj“ kapitál? Ale žerty stranou: v tomto systému se nepopíratelně skrývá nebezpečí, že se na dané „dohodě“ pokusí pořádně namastit kapsy podvodníci všeho druhu. A budeme-li předpokládat, že se některý z investorů ve stanovené lhůtě opravdu vrátí, jak bude tato nadace reagovat, když se reinkarnuje na opačné straně planety? Samozřejmě se už ozvaly příslušné varovné hlasy. Biskupský ordinariát v Augsburgu prohlásil myšlenku znovuzrození za „absolutní humbuk“ a prohlásil člověka za jedinečné stvoření, jež žije pouze jednou.

Přesto mezitím několik soukromých osob, především bohatých jedinců z USA a Japonska, dalo najevo velký zájem. Celá akce rozhodně není nijak levná: minimální vklad totiž obnáší úctyhodných dvě stě tisíc německých marek – což mimochodem potvrzuje skutečnost, že žádná idea není natolik absurdní, aby nepřilákala alespoň pár nenapravitelných současníků.

Ačkoli až drsně materialistická idea „kapitálu pro příští život“ rozhodně není nejmoudřejší, přesto je odsudek katolické církve ve vztahu k fyzickému návratu možné označit až za hysterický. Jenom v Německu podle nejnovějších anket pokládá každý sedmý člověk existenci znovuzrození za možnou, ne-li přímo

pravděpodobnou. A v jiných kulturách, konkrétně na Dálném východě, jsou lidé této domněnce neuvěřitelně přístupní...

7. Když se duše vydá na cestu. Dalajláma se vrací

„Domnívám se, že přemýšlení o tom, co bylo před námi a co bude po nás, je motorem našeho celého života.“

KLAUS MARIA BRANDAUER

V roce vodního ptáka zemřel po dlouhé vládě Thub-Idan-rgya-mtsho. Byl to třináctý dalajláma, nejvyšší duchovní i světský představitel Tibeťanů. Ostatní svět psal letopočet 1933, když gyalwa rinpoche, označovaný svými krajany jako „božský král“, v paláci Potala na posvátné chrámové hoře ve Lhase naposledy zavřel oči. Jeho smrt vyvolala dlouhé a mysteriózní pátrání po dítěti, o němž Tibeťané byli přesvědčeni, že se v něm už záhy znovu narodí reinkarnovaný a právoplatný dalajlámův nástupce na Lvím trůnu.

Od roku 1391, kdy Dge'-dun-grub-pa jako první gyalwa rinpoche vstoupil na tento trůn, se nejvyšší tibetský představitel nepřetržitě reinkaroval až do současnosti. Velmi obtížně vyslovitelná jména tibetských osob, zmíněná v tomto kontextu, ponechám v původním znění – beztak bychom pro ně v našem jazyce marně hledali nějaká smysluplná synonyma.

Než byl nalezen nový, čtrnáctý dalajláma, převzal politické a náboženské vedení této vysokohorské země na „střeše světa“ prozatímní regent. Vysoce postavení lámové, jež byli nuceni najít svého „božského krále“, se odedávna vyptávali osvědčených věštíren a vyhlíželi očekávaná věštecká znamení. První z nich nebylo nijak daleko: právě zesnulý dalajláma byl posazen na trůn ve svatyni paláce Potala s obličejem k jihu. Za několik dní se tvář mrtvého naklonila východním směrem a na jednom z dřevěných pilířů v severovýchodní části svatyně vyrostla velká houba ve tvaru hvězdy. Co to asi znamenalo?

Pro představitele tibetského dvora i náboženské hodnostáře obě tato znamení nepochybně naznačovala, že onoho malého chlapce, v němž se reinkarnuje duše zesnulého gyalwy rinpocheho, je třeba hledat přesně na severovýchod od Lhasy. Musela však být zajištěna ještě další znamení, aby bylo možné nelehké pátrání konkrétněji vymezit.

Regent proto v roce 1935 odcestoval k posvátnému jezeru Lhamo Latso v naději, že při meditativním pozorování vodní hladiny zažije vidění. Pro Tibeťany je toto jezero důležitou věštinou, srovnatelnou se starořeckými Delfami. První dalajláma prožil na březích zmíněného jezera vizi, že si bohyně Pandan Lhamo bere všechny jeho budoucí inkarnace pod svou ochranu.

ÚSPĚCH TAJNÉ MISE

Když se regent několik dní modlil a intenzivně meditoval, spatřil před svým duchovním zrakem klášter se zelenými a zlatými střechami a dům z tyrkysově zbarvených cihel. Přesně rozpoznával dům, jeho okolí, a dokonce i psa rodiny, která tam žila. Vše dokázal popsat do nejmenších podrobností.

Tato vize prozatímního regenta rozhodujícím způsobem pomohla vysoce postaveným lámům a jiným hodnostářům, kteří se jako utajená „rozvědka“ vydali prohledat celou oblast na severovýchod od Lhasy. Přece jen už nyní měli k dispozici některé záchytné body, které přesně popisovaly hledanou lokalitu.

Roku 1936, tři roky po smrti třináctého dalajlámy, našla jedna pátrací skupina po velmi dlouhém a vyčerpávajícím hledání konečně místo, na které se hodily všechny podrobnosti, spatřené jejich regentem při vizi na březích horského jezera. Byly tu zelené a zlaté střechy kláštera Kumbum a v nedaleké vesničce Taktser dům z tyrkysově zbarvených cihel. Nalezená lokalita se skutečně nacházela na severovýchod od hlavního města Lhasa. Avšak další skutečnost byla mnohem důležitější: v domě žili manželé s chlapcem, jemuž právě byly dva roky.

Skupina mnichů navštívila rodinu, ale neudala jí skutečný důvod svého příchodu. Losang Tsewang, jeden z mladších členů skupiny, se přitom vydával za zemského regenta. Skutečný vůdce – láma Kewtsang Rinpoche – se však skromně převlékl za bezvýznamného sluhu a během první návštěvy jenom zdrženlivě mlčel a vše pečlivě pozoroval.

Ve svém životopise *My Land and my People* („Má země a můj lid“) pozdější čtrnáctý dalajláma popsal tuto návštěvu takto: „Rodiče uvítali návštěvníky u vstupní branky a pozvali Losanga, jehož pokládali za vznešeného, aby vešel do domu. Převlečený láma a ostatní návštěvníci však byli zavedeni do místností pro služebnictvo.“ Tam je také objevil dvouletý chlapec. Jakmile spatřil lámu, radostně k němu přiběhl a dožadoval se toho, aby si ho církevní hodnostář posadil na klín. Láma použil jako převleku obnošeného pláště z jehnětiny, ale kolem krku měl zavěšený růženec, který patřil zesnulému třináctému dalajlámovi. Vypadalo to, jako by dítě tento růženec okamžitě rozpoznalo, protože po něm bez váhání sáhlo a bezpodmínečně si ho chtělo vzít. Láma Kewtsang Rinpoche ho chlapci slíbil, pokud mu ovšem dokáže říci, od koho

chce dar vlastně obdržet. Chlapec mu odpověděl, že od Sera-agy, což v tamějším dialektu znamená od „lámy ze Séry“.

Láma Kewtsang Rinpoche skutečně pocházel z kláštera v Seře. Malý chlapec s ním dlouho a podrobně rozmlouval, přičemž používal četné stylistické prostředky, známé pouze z řečí tibetského panovnického dvora. Nikdo v jeho rodině se vybraným dvorským jazykem nevyjadřoval a podobné jazykové prostředky nemohl pochytit ani v okolí svého současného bydliště.

JEŠTĚ JEDNA VĚŠTBA, JEŠTĚ VÍCE ZKOUŠEK

Láma strávil s malým chlapcem celý den a sledoval ho se stále větším zájmem a zaujetím. Všichni členové pátrací skupiny se zdrželi přes noc v domě rodiny. Když časně ráno vstali a chystali se vydat na cestu, byl už malý chlapec na nohou a poprosil je, aby na něho počkali, protože chce odejít s nimi.

Na to však čas ještě nedozrál. K tomu, aby regent nabyl konečné jistoty, se radil ještě s věštírnou v Nachungu. Za touto věštírnou stojí rovněž božstvo, které – jako svého času Pandan Lhamo od horského jezera Lhamo Latso – přislíbilo, že se postará o reinkarnace dalajlámy. I tato věštírna potvrdila dojem a výsledky návštěvy ve vesnici Taktser. Protože však příznivci konkurenčního čekatela na dalajlámův trůn rovněž šilhali po této nejvyšší funkce a věštba Nachungu mohla vyznít i stranicky, shodli se lámové po delším jednání na tom, že provedou další zkoušku. Věštírna byla požádána, aby zodpověděla řadu otázek, které však nemohla vidět, protože byly sepsány na zapečetěných svitcích. Věštírna podstoupila i tuto zkoušku úspěšně, což pátrací skupinu utvrdilo v jejím původním přesvědčení.

Znovu se sešla delegace, jež svého času navštívila chlapcovu rodinu, a přistoupila k dalším zkouškám. Lámové sledovali, jak si chlapec z různých růženců vybral ten „správný“. Dítě rovněž bez sebemenšího zaváhání ukázalo na bubínek a hůl, předměty, které patřily zesnulému dalajlámovi.

Po zdoluhavých poradách a nesmírně pečlivém a starostlivém zvažování se všichni účastníci pátrací akce konečně shodli. Objevili nového gyalwu rinpocheho, čtrnáctého dalajlámu, duchovní a světskou hlavu Tibeťanů. Malý chlapec byl nakonec roku 1939 v doprovodu karavany, tvořené padesáti lidmi a třemi sty padesáti koni a mulami dopraven do Lhasy. Konfederace tibetských kněží shledala, že „namáhavá hledání nového gyalwy rinpocheho proběhlo ve shodě s radou nejvyšší věštírny a lámů i s odkazy třináctého dalajlámy na místo, kde si přál být znovuzrozen.“

Čtrnáctého dne prvního měsíce v roce železného draka, tedy roku 1940 našeho letopočtu, byl tento chlapec jako Bstand'zin-rgya-mtsho posazen na Lví trůn v paláci Potala a stal se novým panovníkem země na střeše světa.

Regentské období, tedy časový úsek mezi dvěma dalajlámovými reinkarnacemi, bylo ukončeno.

ZVLÁŠTNÍ PŘÍHODY

Číňané, východní sousedé Tibetanů, si znovu – už poněkolikáté – usmysleli, že včlení tuto malou zemi do své obrovské říše. Bylo tomu tak i roku 1950, dva roky po založení Čínské lidové republiky Mao-ce-tungem. V tomto roce vpochodovala „lidová osvobozenecská armáda“ do Tibetu, ale nedosáhla vytouženého rychlého vítězství, protože Tibetané dlouhé roky odmítali přijmout nadvládu nevídaných dobyvatelů. Teprve roku 1959 byl stát Tibet definitivně poražen a dalajláma byl nucen emigrovat se svými nejdůležitějšími souputníky do zahraničí.

Kolem tohoto exodu kolují četné zvláštní pověsti spojené s několika přímo bizarními případy. Když gyalwa rinpoche dosáhl se svými průvodci toužebně vyhlíženého horského průsmyku, vedoucího do Indie, objevila se zničehonic jakoby odnikud nepřírozně hustá mlha a zahalila celou oblast. Čínské pátrací letouny se musely s nepořízenou vrátit na základnu. Silná, rovněž naprosto nečekaná sněhová bouře zametla na zemi všechny stopy a zabránila tomu, aby byl dalajláma zatčen vojáky, kteří ho usilovně pronásledovali.

Dalajláma zcela bezpečně překročil hranice a odebral se do exilu do Dháramsály na indickém severu. Za tuto možnost vděčil svému přátelství s tehdejšími ministerským předsedou Džaváharlálem Pándítem Néhrúem (1889–1964). Sídlí tam dodnes a může se přitom opírat o uctívání a podporu sto tisíce Tibetanů, kteří s ním v různých utečeneckých táborech sdílejí jeho osud exulanta. Návrat do vlasti a k jeho lidu je mu stále zapovězen.

Tolik tedy k jeho ne zrovna bezproblémovému vztahu k vládě Čínské lidové republiky, která od roku 1959 pokládá Tibet jako „autonomní oblast Xi-zang“ za své teritorium. Je to důležité k lepšímu pochopení některých důsledků, které vyvolaly níže popsané příhody a události.

KARMAPA: FILM DOKUMENTUJE NEUVĚŘITELNÝ PŘÍBĚH

Pro tibetského buddhistu je člověk „rozhraním“ mezi jeho nesmrtelnými duchovními komponenty a produktem jeho rodičů.

V tibetském buddhismu je vedle dalajlámy jako duchovního a světského vládce nejvyšší autoritou v oblasti věrouky gyalwa karmapa. Je pokládán za pravou reinkarnaci Gautámy Buddha, „osvíceného bóddhisattvy“. Linie karmapů je nejdelší nepřerušenu inkarnační posloupností v Tibetu. Od Dusuma Khyenpy (1110–1193), prvního gyalwy karmapy, trvá už bezmála devět set let. Žádná jiná linie není tak stará a nebyla tak důsledně a přesně zdokumentována.

Sám dalajláma respektuje karmapu jako představitele nejstarší ze všech známých inkarnací.

Šestnáctý karmapa Rangdžung Rigpa Dordže zemřel roku 1981 v Siónu u Chicaga. „Vzal na sebe úděl rakoviny, aby věřícím v nové inkarnaci dokázal svůj návrat,“ tvrdí jeho příznivci. Vždy bylo naprosto běžné, že každý gyalwa karmapa před svou smrtí uděloval zřetelně odkazy ohledně reinkarnace. Šestnáctý gyalwa karmapa se rozžehnal s tímto světem dopisem, v němž uvedl jména otce a matky onoho dítěte, v jehož těle se zamýšlel vrátit na tento svět. Pro jistotu uvedl i přesný rok narození a okrsek ve východním Tibetu.

V souladu se staletými zvyky a obyčejí převzali po jeho úmrtí duchovní záležitosti do svých rukou čtyři udržovatelé řádu. V době mezi jednotlivými inkarnacemi byli pověřeni – podobně jako prozatímní regent v případě dalajlámy – kompetencemi zesnulého hodnostáře. Za určitou dobu po jeho smrti otevřeli obálku s odkazy, jež jim karmapa zanechal, a přečetli závěť Buddhova znovuvtělení na Zemi. Poté se džamgan kontrul rinpoche, hodnostně nejvyšší „udržovatel řádu“, vydal ve svém voze na východ, aby tam našel stopu karmapova znovuzrození. Daleko se však nedostal. Na vozovce se nečekaně objevilo hejno ptáků, kněz se jim pokusil vyhnout, ztratil přitom kontrolu nad vozidlem a přímo na místě tragické nehody zemřel.

NAROZEN V ROCE VOLA

Pátrání po novém karmapovi bylo v důsledku tohoto neštěstí o mnoho měsíců opožděno.

Podívejme se nyní krátce jinam. 25. července 1985 se ženě jednoho prostého nomáda na náhorní plošině ve východním Tibetu narodil syn jménem Urgyen Thinley Dordže. První roky svého života vyrůstal ve stanu, ale velmi brzy se vyrovnal s tvrdým životem v této oblasti. Dlouhé ledové zimy v této nehostinné krajině nijak přežití neusnadňovaly. Většinou neměli nic než žlukle chutnající máslový čaj, který nomádkým pastýřům poskytoval sílu, teplo a zároveň sloužil jako léčebný prostředek.

V tomto mezidobí došlo mezi „udržovateli řádu“ (tulkus) šestnáctého gyalwy karmapy k vášnivému sporu. Jeden ze tří pozůstalých kněží zničehonic přestal uznávat pravost zanechaného dopisu s odkazy na znovuzrození karmapy. Poslední dva zástupci karmapy se však nevzdávali a vydali se hledat svého znovuzrozeného mistra. K pátrání použili – plně v souladu s moderní dobou – univerzálně vybavený džíp s náhonem na všechna čtyři kola, ale podobně jako jejich předkové vystupovali při své pátrací akci inkognito.

Kulisu této neobvyklé akce tvořila strhující přírodní scenérie „střechy světa“. Oba kněží byli nezvratně přesvědčeni o úspěšném završení své mise. Každý

tibetský buddhista projevuje totiž svůj nejvyšší obdiv duchu, jenž svou moc nad smrtí demonstruje tím, že se cílevědomě vrací vždy do jiného těla.

PEKING UZNÁVÁ KARMAPU!

Vyhlídka na to, že se jim nakonec podaří narazit na karmapovu novou inkarnaci, plně ospravedlnila zdlouhavou a nezřídka životu nebezpečnou expedici.

A nejen to: poprvé můžeme vidět v kině člověka, žijícího ve dvou pozemských existencích! O složitém a časově velmi náročném hledání a úspěšném nalezení nového gyalwy karmapy vypráví německý dokumentarista Clemens Kuby ve svém filmovém eposu *Living Buddha*. Přitom nám s podivuhodnou naléhavostí a jasností zprostředkovává pocit, že „u toho“ opravdu jsme. I velmi kritičtí jedinci po zhlédnutí tohoto mistrovského díla zmlkli. Film se tak důsledně přidržuje reality, až to samo začíná působit neuvěřitelným dojmem. Režisér pracoval na tomto filmu celých sedm let, ale odvedená práce se v daném případě více než vyplatila.

Filmař Clemens Kuby popsal i jeden malý „experiment“ s pozoruhodným výsledkem: „V jednom stanu postavili televizor vedle videorekordéru. Vše bylo samozřejmě poháněné agregátem na nouzový proud, protože v Tsurphu ještě nebyla zavedena elektřina. Měl jsem s sebou svůj videofilm ‚Tsurphu – Home of the Karmapa‘. Je na něm zachycen úryvek se šestnáctým karmapou, pocházející z filmu ‚Lions Roar‘. Ještě mě napadlo, jak se asi bude tvářit, až se na obrazovce zničehonic potká se svou předchozí inkarnací? Oba týmy kameramanů jsem nenápadně rozestavil do správných pozic a upozornil jsem je, že můžeme začít natáčet – ať se děje vůle boží! Pak jsem beze slova vložil kazetu do přehrávače.

V okamžiku, kdy se na obrazovce ukázal šestnáctý karmapa, reagoval malý Urgyen Thinley Dordže jako zelektrizovaný. Napjatě se předklonil a doslova se pohroužil do sledování obřadu, který tu probíhal před jeho očima. Bylo naprosto jasné, že si sice uvědomuje zapnuté kamery, ale přesto se choval zcela spontánně. Zamával na nás a jeho gesto bylo jednoznačné: ‚Támhle, podívejte se! Karmapa! O to nám teď jde!‘ A kdykoli jsem tuto scénu na stříhačském stole opakoval, pokaždé jsem si odnášel stejný dojem. Dojem strhujícího, nevýslovného a dokonale probuzeného lidského poznání a uvědomění.“

27. září 1992 – novému karmapovi bylo mezitím sedm let – byl v klášteře Tsurphu uveden na trůn. Poslední pochybnosti o jeho totožnosti byly rozptýleny, protože dokonce i čtrnáctý dalajláma ho oficiálně uznal jako pravou a nezpochybnitelnou reinkarnaci. O nejpikantnější pointu se však postarala vysoká politika: Peking vyslal na oslavy velmi významného ministra s celým štábem funkcionářů. Ústřední čínská vláda tak rovněž oficiálně uznala karmapu, čímž

„legalizovala“ i jeho uznání dalajlámou. Politické důsledky jsou velmi dalekosáhlé: Číňané nepřímo uznali – po jeho pětatřiceti letech v exilu – i autoritu čtrnáctého dalajlámy a také tradici vědomé a uvědomované reinkarnace, kterou přestali trestně stíhat jako pověru!

Buddha žije v Tibetu. Roku 1998 mu bylo třináct let a nazývá se „17. gyalwa karmapa“. Podle proroctví se ještě čtyřikrát vrátí na naši planetu. V rámci bezmála devítisetleté nepřetržité reinkarnační posloupnosti je mu celkově předpovězeno jedenadvacet návratů. Potom se podle osudu jeho pozemská cesta naplní.

ZÁZRAKY SAÍ BÁBY

V roce 1926 narozeného Sathjanarajanu Rádžúa, jenž označuje sám sebe za reinkarnovaného zesnulého hinduistického světce (zemřel v roce 1918) Saí Bábu, předchází opravdu mimořádná pověst: dokáže doslova „odnikud“ materializovat nejrůznějších předměty a potraviny, léčit nemocné, a dokonce i křísit mrtvé k novému životu. Je to podvodník a šarlatán? Co se ve skutečnosti skrývá za činy tohoto indického mystika? Jeho příběh se točí kolem zázraků – a samozřejmě kolem znovuzrození.

Malý podsaditý muž s kudrnatými černými vlasy, oblečený do zářivě rudého hávu, stojí s úsměvem před velkým zástupem lidí. Vztahuje ruku, obrací ji dlaní dolů a začíná jí kruhovitě pohybovat. Když dlaň otočí směrem vzhůru, leží na ní zlatý řetízek. Dav je nadšený: Sathjá Saí Bába opět vykonal jeden ze svých zázraků. Řetízek, který se právě podařilo zhmotnit, je totiž jedním z více než deseti tisíců předmětů, které k němu neustále přicházejí „odnikud“. Bez použití jakýchkoli iluzionistických triků a postupů nechává záhadným a nevysvětlitelným způsobem vzniknout zlatým prstenům, perlám, knihám, svatým obrazům a potravinám.

Tyto zázraky se odehrávají tak nepochopitelně, že provokují skeptiky na celém světě, lépe řečeno je nevýslovně vyvádějí z míry a matou. Nesčetní důvěryhodní očití svědkové, mezi nimi i promovaní vědci a profesoři z nejrůznějších univerzit a výzkumných společností – bez nejmenšího váhání potvrdili objektivní existenci těchto fenoménů.

Sathjanarajana Rádžú, jenž přišel na tento svět 23. listopadu 1926, byl už od svého narození zcela mimořádný člověk. Očití svědkové uvedli, že v rodném domě Sathji Saí Báby v Puttaparthí (sto osmdesát kilometrů severně od Bangalauru) se onoho dne rozezněly hudební nástroje, jako by na ně hrály něčí neviditelné ruce. Pod novorozencem byla údajně nalezena kobra – tento smrtelně jedovatý plaz je v indické tradici pokládán za božský symbol.

Dítě později ohromilo své rodiče houževnatým a tvrdohlavým odmítáním masitých pokrmů. Zato téměř dennodenně přivádělo do domu žebráky, kteří v kuchyni vždy dostali něco k snědku. Ve škole chlapec fascinoval spolužáky další neuvěřitelnou schopností: z prázdných kapes dokázal vykouzlit, tedy zhmotnit, různé laskominy, tužky nebo hračky.

Přes tyto nepochybně ojedinělé vlohy se rodiče nevzdávali naděje, že by jejich syn mohl dosáhnout odpovídajícího vzdělání a později pracovat jako vládní úředník. Dospívající jinoch však prožil další podivuhodné události.

JAKO PROMĚNĚNÝ...

Chlapec právě seděl s několika přáteli, když tu zničehonic vyskočil a začal si usilovně třít prsty na pravé noze. Všichni přítomní se už vážně začali obávat, že Sathjanarajanu bodnul škorpión. Nic takového se však nestalo a také se neobjevil žádný příznak, který je v daném případě běžný, například vysoká horečka. Zdálo se, že je všechno zase v pořádku...

Téhož dne večer upadl do hlubokého bezvědomí. Rodiče a přátelé se už obávali nejhoršího. Když však po nekonečně dlouhých hodinách tísnivého čekání a nadějí následujícího dne zase otevřel oči, byl jako proměněný. Neúnavně zpíval a recitoval úryvky z prastarých posvátných sanskrtských textů, které až bizarním způsobem přesahovaly jeho tehdejší vědomostní úroveň. Zneklidnění rodiče se radili s mnoha různými lékaři. Ti však jenom předepisovali léky, které se úspěšně mýjely jakýmkoli účinkem. Nic nepomáhalo a Sathjanarajana opakoval pořád dokola jako modlitební mlýnek své staré sanskrtské texty. Ustaraní rodiče brzy uvěřili, že jejich syna posedl zlý démon, a požádali o duchovní pomoc. Byl zahájen proces vymítání ďábla, avšak ani tato – mimochodem nikoli zcela bezpečná procedura – nebyla účinná. Za nějakou dobu – otec byl zrovna v práci – Satjanarajana svolal zbytek rodiny, několik sousedů a přátele. Před jejich očima pokynul rukou a doslova odnikud materializoval různé květiny a laskominy.

DUCH, BŮH NEBO BLÁZEN?

Sathjanarajanovo představení přirozeně nezůstalo otcí utajeno. Proto si pozval syna k sobě. „To už trochu přeháníš, koukej s tím skončit! Za koho se to vlastně pokládáš? Jsi duch, bůh, nebo jenom politováníhodný blázen?“ křičel rozčilením a hněvem bez sebe.

Chlapec však zůstal naprosto klidný a odpověděl: „Jsem Saí Bába. Přišel jsem, abych vás zbavil starostí. Udržujte své domy v pořádku a čistotě!“

S touto neočekávanou odpovědí si nikdo nevěděl rady. Obchodnická rodina Rádžúů, jež se počítala k místním starousedlíkům, nikoho jménem Saí Bába neznala. Proto byli dotázáni sousedé, přátelé a nakonec i další místní obyvatelé –

a někteří skutečně slyšeli o osobě tohoto jména. Jednalo se o legendami opředeného světce, jenž – uctíván úplně stejně hinduisty i muslimy – vykonal mnoho zázraků a vyléčil četné nemocné. Zmíněný Saí Bába žil v Širdy, malém městě asi stopadesát kilometrů na východ od Bombaje. Tam také roku 1918 zemřel, přičemž svým příznivcům prorokoval, že se zanedlouho znovu narodí.

To by tedy znamenalo, že se tento slib o osm let později naplnil narozením Sathjanarajany Rádžúa.

Od chlapce byly samozřejmě neustále vyžadovány nové a nové důkazy pravosti jeho „nové totožnosti“. „Přines mi ty jasmínové květy,“ požádal Sathjanarajana jednoho kritika a potom je jediným vzmachem hodil do vzduchu. Jednotlivé květy dopadly na zem tak, že vytvořily čitelný nápis Saí Bába. Tento svatý muž žádal všechny, kteří upřednostňují vlastní zkoumání a střízlivý rozum před jakýmkoli druhem zaslepené víry, aby se k němu dostavili a kriticky ho vyzkoušeli.

Během doby se opakovaně setkával s některými příznivci zesnulého Saí Báby ze Širdy. Pokaždé to bylo opravdové shledání a nynější Saí Bába všechny své někdejší soupeřníky bez výjimky poznal. Jakmile mu byly podány fotografie, dokázal okamžitě uvést jména všech osob, které byly na snímcích zachyceny. Při pohledu na jednu fotografii poznamenal, že se pravděpodobně jedná o strýce onoho muže, který mu tento snímek předal: „Je to starší bratr tvého otce, můj věrný příznivec ze Širdy.“

Mnoha jeho soupeřníkům je vlastně zcela lhostejné, je-li Srí Sathja Saí Bába skutečně reinkarnací Saí Báby, jenž zesnul v roce 1918, či nikoli. Nesčetné zázraky, které dosud naprosto pravidelně vykonává, jsou pro ně více než dostatečným důkazem jeho mimořádných schopností. S oblibou často opakuje zázrak se spontánní materializací vibhuti, takzvaného „posvátného popela“. Zdá se, že ho Sathja Saí Bába odebírá přímo „ze vzduchu“ a pak ho sype do dlaní svých fascinovaných obdivovatelů. Nebo nechává pršet tento „svatý popel“ z převrácené a prokazatelně prázdné urny, do níž předtím pouze vsunul svou ruku. Tato záhadná substance už vyléčila mnoho nemocí a utrpení.

Jsou to však právě materializace předmětů, které u skeptiků vyvolávají stále silnější pochybnosti. Podle jejich názoru i mnohem méně zruční kouzelníci na tržišti dokáží zdánlivě zhmotňovat předměty jakoby „odnikud“. Zázraky Sathji Saí Báby jsou však občas zcela jiného formátu. Tu a tam nabízí kolemstojícím, aby vyslovili svá přání – a pak jim žádané předměty „vyčaruje“ přímo ze vzduchu, respektive ze svých „skladů“, jak žertovně říká oné neviditelné dimenzi, z níž se mu všechny předměty objevují.

Amerického spisovatele Howarda Murpheta („Sai Baba – Man of Miracles“) se jednou zeptal na jeho rok narození a mávnutím ruky mu podal minci,

vyraženou právě v tomto roce. Jistě netřeba zdůrazňovat, že mince se zjevila „odnikud“. Stačilo, aby Sáthja Saí Bába kroužil dlaní otočenou směrem k zemi. Přitom si mumlal: „Přijde to, hned to přijde... a tady to máme!“ Uchopil Murpheta za ruku a nechal mu do dlaně dopadnout něco těžkého a zlatého. Při pozornějším pohledu spisovatel zjistil, že je to pravá desetidolarová mince, vyražená přesně v rok jeho narození.

Dr. Karlis Osis, člen American Society for Psychical Research, dvakrát cestoval do Indie, aby sledoval a dokumentoval zázraky Saí Báby: „Už pětadvacet let se aktivně věnuji výzkumu obdobných fenoménů, ale nikde jsem neobjevil úkazy, které by tak jasně a jednoznačně poukazovaly na existenci spirituální reality jako každodenní zázraky Srí Sathji Saí Báby.“

NEBOŽTÍK ZNOVU OŽÍVÁ

Tomuto záhadami obestřenému muži se přičítají i lékařsky neověřitelná „vzkříšení“ nebožtíků. Doslova na hranicích toho, čemu obvykle říkáme „zdravý lidský rozum“, se pohybuje příběh V. Rádhakrišny, tehdy asi šedesátiletého majitele továrny. Tento příběh totiž nelze z lékařského hlediska vysvětlit!

Zmíněný Rádhakrišna vyhledal roku 1953 Saí Bábu v Puttaparthí s neskryvanou nadějí, že bude vyléčen ze žaludečních vředů, které ho opravdu velmi bolestně trýznily. Po příjezdu mu byla přidělena místnost, v níž očekával návštěvu Saí Báby.

Když se hostitel potom objevil, pořád se smál a viditelně se neměl k léčení. Rádhakrišna na to reagoval poznámkou, že by raději zemřel, než aby dále takhle trpěl. Saí Bába odešel z místnosti, aniž by muži sliboval jakékoli naděje na uzdravení.

Rádhakrišnovi se dařilo stále hůře a hůře a nakonec upadl do hlubokého komatu. Když se to Saí Bába dověděl, uklidňoval ženu nemocného muže: „Nedělej si starosti, všechno dopadne dobře!“ Když se však pacientův stav ani následujícího dne viditelně nezlepšoval, přivolal Rádhakrišnův švagr na pomoc ošetřovatele. Ten ovšem vyjádřil přesvědčení, že pacient prožívá svou poslední hodinku. Za hodinu Rádhakrišna pocítil strašlivý chlad a potom už jenom potichu chropěl.

Na úsvitu třetího dne se zdálo být vše ztraceno. Jeho pokožka začala tmavnout, na dotek byla ledová a ve vzduchu se vznášel citelný zápach rozkladu. Pacient nevykazoval žádné znaky života. Všichni zoufalé rodině radili, aby se jaksepatří postarala o mrtvolu a co nejdříve zahájila přípravy na potřebný obřad. Rádhakrišnova žena vyřídila tuto smutnou zprávu Saí Bábovi, ale ten ji znovu uklidňoval: „Neposlouchej je a ničeho se neboj, jsem tu ještě já.“

Saí Bába potom vešel do místnosti, kde ležel nebožtík, a požádal truchlící rodinu, aby ho s ním nechala o samotě. Sáthja Saí Bába pobyl s nebožtíkem „mezi čtyřma očima“ poměrně dlouho. Pak otevřel dveře a pozval truchlící dovnitř. Pozůstali zažili vskutku neuvěřitelný šok: domnělý nebožtík byl při plném vědomí a na svou rodinu se spokojeně usmíval. Následujícího dne klidně vstal z lůžka a po jeho žaludečních vředech nebylo ani stopy!

Sám Saí Bába označuje své paranormální schopnosti jako naprosto podružnou záležitost: „Zázraky jako takové,“ tvrdí, „nemají vlastně žádnou hodnotu, ale zkušenost se zázrakem dokáže lidmi otrást a probudit je z jejich blouznivého pocitu sebeuspokojení.“ Jeho nejnaléhavějším úkolem je prý totiž zprostředkovávat lidem své spirituální učení, které osvobodí celé lidstvo od násilí a nenávisti a povede ke klidu, míru, soucitu a dosažení vyššího stupně vědomí.

Sáthja Saí Bába popisuje naznačený cíl takto: „Poskytnu ti to, co si přeješ, aby sis mohl přát to, co ti mám dle svého poslání opravdu dát. Podstatou je zabránit nukleárnímu holocaustu.“

V této souvislosti se na závěr naskýtá otázka, jestli obě inkarnace – Saí Bába ze Širdy a Srí Sáthja Saí Bába – postačují k tomu, aby mohlo být takto vysokého cíle dosaženo. Saí Bába ovšem už oznámil, že v jedenadvacátém století se znovuzrodí jako Préma Saí, aby mohl své poslání na Zemi úspěšně dovršit.

Musíme tedy vyčkat. Možná že se za několik let staneme svědky této opakované reinkarnace. Někteří z nás by pak mohli dospět k přímo senzační zkušenosti, že zažili téhož člověka ve dvou po sobě následujících životech...

8. Vypálená znamení. Rány z dřívějšího života?

„Pojď, udělejme něco dobrého a zemřeme přitom jednou z milionů smrtí, kterou jsme už zemřeli a ještě zemřeme. Vypadá to, jako bychom z jedné místnosti přecházeli do druhé.“

HEINRICH KLEIST (1777–1811)

Profesor dr. Ian Stevenson už působí mnoho let jako ředitel parapsychologického oddělení na lékařské fakultě při univerzitě v americkém státě Virginia. V současnosti je pokládán za nejpovolanější kapacitu v oblasti výzkumu reinkarnace. Jeho spektakulární kniha *Twenty Cases Suggestive of Reincarnation* („Dvacet vzorových případů znovuzrození“) se stala základním a průkopnickým dílem pro další experimenty a bádání v této „šedé zóně“ mezi medicínou a psychologií.

Profesor jednoho dne dostal leteckou poštou dopis, který mu byl adresován z dalekého Benaresu (Indie) a jehož senzační obsah učence přímo elektrizoval. V dopisu bylo uvedeno, že byl zavražděn jeden chlapec. O šest měsíců později se v jedné rodině narodil chlapec s nanejvýš pozoruhodným „mateřským znaménkem“. Toto zvláštní znaménko mělo tvar křivky, dlouhé asi dva anglické palce (kolem pěti centimetrů), a nacházelo se navlas přesně na stejném místě na krku, kde vrah svého času oddělil hlavu zavražděného dítěte od trupu.

Jakmile dítě začalo mluvit, oznámilo, jak a kdo ho v předchozí pozemské existenci připravil o život. Popsalo nejen do nejmenších podrobností hrůzný čin, ale dokonce poznalo na ulici i vrahy, jež však soud pro nedostatek důkazů musel propustit na svobodu. Dítě s patrným rozrušením při pohledu na tyto muže vykřiklo: „Vy jste mě tehdy zavraždili!“

Všechny příznaky tohoto případu svědčily na první pohled o tom, že tu jde skutečně o znovuzrození, že tedy duše zesnulého se v novém těle vrátila na Zemi. Úvodem citovaný dopis profesoru Stevensonovi nepocházel od žádného amatéra. Jeho odesílatelem nebyl nikdo menší než B. L. Atreja, profesor filozofie na univerzitě v Benaresu a učenec s mezinárodním renomé.

DRAMA ZAČÍNÁ

Stevenson se spontánně rozhodl, že poletí do Indie, aby se tam věnoval dalším výzkumům přímo na místě. V doprovodu dvou vědců odjel do provinčního městečka Kannaudž, nacházejícího se ve státě Uttar Praděš, kde došlo k vraždě chlapce jménem Munna Prasad, jež byla popsána v dopise. Stevenson vyslechl četné svědky a prohlédl si celou řadu dokumentů. Před jeho očima se začalo rýsovat neuvěřitelné drama, jehož neblahý počátek lze datovat 19. lednem 1951.

Už od časného ráno tohoto dne se Jágešvár Prasad, otec šestiletého Munny, nemohl zbavit tísnivého pocitu hrozícího osudového nebezpečí. Kolem poledne vstoupil do jeho malého kadeřnictví další zákazník. Jágešvár Prasad znenadání pocítil nevysvětlitelně nutkavou potřebu právě teď se podívat na svého syna. Omluvil se na několik minut čekajícímu zákazníkovi a vyšel před dům. Ještě před čtvrthodinou si Munna hrál na kraji silnice. Poledním sluncem zalitá ulice teď však byla liduprázdná a po šestiletém chlapci nebylo nikde ani vidu ani slechu.

Holič Prasad zneklidněl a zcela zapomněl na čekajícího zákazníka. Vběhl do bytu, kde jeho žena vařila v kuchyni. Avšak ani zde nikde jejich ratolest neviděl.

Neodbytně ho začal pronásledovat tísnivý pocit. Společně se svou ženou oběhl sousedy a přátele a vyptával se všech příbuzných a známých. Ať se obrátil na kohokoli, nikdo jeho chlapce neviděl. Nakonec narazil na jednoho pouličního prodavače. Ten si vzpomněl, že viděl malého chlapce, na něhož se hodil popis zoufalých rodičů, jak se dvěma muži odchází k řece. Chlapec přitom působil na prodavače uvolněným a spokojeným dojmem. Všichni tři spolu žertovali a hlasitě se smáli, a tak prodavač nemohl tušit, že tu něco není v pořádku. Rodiče Munny Prasada seběhli k řece, ale ani zde nenašli po svém synovi žádnou stopu.

Kolem osmnácté hodiny téhož dne, tedy 19. ledna 1951, odcházela jedna žena od řeky a pomalu se blížila k místnímu chrámu. Po tom, co znenadání spatřila, by se jí krve v žilách nedořezal. Přímo před ní ležela na žlutém písku odříznutá hlava malého chlapce a o několik kroků dále bylo pohozené jeho malé zohavené tělo. Za několik minut bylo jasné, že hlava a tělo patří pohřešovanému Munnovi Prasadovi. Otcova neblahá předtucha se naplnila, chlapec byl strašlivým způsobem zavražděn.

Na první pohled nebyl patrný žádný motiv tohoto hrůzného a odsouzeníhodného činu. Kdo, pro všechno na světě, by chtěl Jágešváru Prasadovi, chudému, ale čestnému a spravedlivému holiči, způsobit tak nevýslovně hluboké utrpení? Existoval ovšem popis obou mužů, který poskytl pozorný pouliční prodavač. Proto nebylo nijak obtížné identifikovat a zatknout pachatele tohoto krvavého činu. Jeden z nich byl úzce spřízněn s rodinou Prasadových, jmenoval se Chaturi a příležitostně dokonce pracoval v

Jágešvárově kadeřnictví. Druhý se jmenoval Javahar a pracoval v prádelně. Z obou podezřelých měl přinejmenším Chaturi teoreticky motiv pro vraždu, protože po smrti malého Munny přicházel v úvahu jako nejbližší Prasadův dědic.

OSVOBOZEN PRO NEDOSTATEK DŮKAZŮ

Chaturi se posléze dokonce přiznal. Společně s Javaharem, jehož zlákala vidina velkorysé spoluúčasti, odvedli nic netušící nevinné dítě k řece. Tam se pak oba na chlapce vrhli a břitvou mu uřízli hlavu. Hned následujícího rána však Chaturi své doznání odvolal. Nenadálou změnu svého postoje zdůvodňoval tím, že byl k němu údajně donucen.

Podezřelí měli štěstí, že Kannaudž je malý provinční zapadákov a několik místních policistů bylo svými úkoly (už tehdy) beznadějně přetíženo. Nebyly tak zajištěny žádné stopy, nikdo nesejmul ani otisky prstů a soudu tudíž nemohly být předloženy žádné nevyvratitelné důkazy a fakta. A tak se stalo, že podezřelý bylo nutné propustit na svobodu, i když o jejich vině nikdo zřejmě ani omylem nezapochoyboval. Pro nedostatek důkazů...

Červenec 1951. Od zákeřné vraždy Munny Prasada uplynulo půl roku. V domě Bábú Ráma panovala velká radost, protože se narodil dlouho a toužebně očekávaný pokračovatel rodu. Bábú Rám a jeho rodina rovněž bydleli v provinčním městečku Kannaudž, ale v jiné městské čtvrti. Mezi touto rodinou a Prasadovými neexistovaly žádné kontakty. Syn Bábúa Rámy byl pokřtěn jménem Ráví Šánkar. Novorozenec byl zdravý a silný, nápadné bylo jen neobvyklé mateřské znamínko na krku ve tvaru podivně klikaté čáry, dlouhé asi pět centimetrů a široké tři milimetry. Vypadala téměř jako jizva po řezu nožem. Rodiče ovšem v tomto ohledu nic nenapadlo – dokud malý Ráví Šánkar nedosáhl věku tří let. Tu zničehonic začal vyprávět prapodivné věci.

„Jmenuji se Munna a už jsem tu jednou žil. Byl jsem zavražděn, zabili mě dva muži. Nožem mi uřízli hlavu. Stalo se to dole u řeky, nedaleko místního chrámu.“

SETKÁNÍ SE DVĚMA VRAHY

Ačkoli myšlenka znovuzrození není pro Indy ničím neobvyklým, nechtěli rodiče tříletého chlapce o jeho dobrodružství ani slyšet. Došlo to dokonce tak daleko, že otec Bábú Rám pohrozil malému Ráví Šánkarovi pořádným výpraskem, jestli konečně nepřestane se svou strašidelnou historkou. Hrozba zapůsobila a chlapec o tom skutečně na určitou dobu přestal mluvit. Jednoho dne ho však matka vzala s sebou na velkou náboženskou slavnost. Stovky věřících hinduistů se tísnily před místním chrámem u řeky. Malý Ráví náhle rozčileně zatahal matku za rukáv.

„Vidíš ty dva muže? To jsou oni, kteří mě tehdy u řeky zabili!“ Oni dva muži samozřejmě nebyl nikdo jiný než Chaturi a Javahar.

Matka se rozhodla, že otci neřekne ani slovo o tomto setkání, jež chlapce nesmírně rozrušilo. Podle jedné staré indické lidové pověry se totiž tvrdí, že děti, které si vzpomínají na svůj dřívější život, zemrou v útlém věku. To byl také pravý důvod toho, proč otec Bábú Rám reagoval na synovo vyprávění tak razantně a nesmlouvavě. O realitě znovuzrození žádný věřící hinduista nediskutuje, protože už celá tisíciletí je to neodmyslitelná součást jeho náboženství. V našich zeměpisných šířkách byl vývoj této ideje výrazně odlišný: v šestém století po Kristu byla myšlenka putování duší dekretem vykázána z křesťanské věrouky. Došlo k tomu na Pátém ekumenickém koncilu, který se konal roku 553 v Konstantinopoli.

Stále zřetelněji se však množily příznaky toho, že Ráví Šánkar ví mnohé o životě Munny Prasada. Naléhavě vyžadoval, aby mu byly vráceny „jeho“ hračky: dětská pistolka, míček na gumové šňůře, dřevěný slon a malé pouzdro na knihy.

V tak malém městě, jakým byl Kannaudž, se nedalo dlouho zabránit tomu, aby se podivné chování malého Rávího nerozkřiklo. Uslyšel o něm i holič Jágešvár Prasad a chtěl se osobně přesvědčit o tom, co je na tomto záhadném příběhu pravdy.

SHLEDÁNÍ V PŘÍŠTÍM ŽIVOTĚ

Když se Prasad dostavil na návštěvu, Ráví Šánkar nebyl doma. Holič se tedy posadil na práh u dveří a čekal. Najednou se chlapec objevil přímo před ním. „Pojď ke mně, mé dítě,“ vyzval ho Prasad a chtěl chlapce obejmout. Ráví však mlčel a viditelně se topil v rozpacích. Ledy se pozvolna prolomily. Ráví vyšplhal Jágešvárovi na klín a dvakrát ho dokonce nazval svým „otcem“. Potom vyprávěl, že chodil do školy v Chipatti, a dodal: „Moje břidlicová tabulka byla ve velké skříni v předsíni.“

„Je tam dosud, synu,“ odpověděl viditelně dojatý Jágešvár Prasad. Chlapec si náhle povšiml holičových náramkových hodin a vzrušeně zvolal: „Ale to jsou přece moje hodinky! Vždyť jsi mi je daroval!“ Jágešvár opravdu koupil tyto hodinky v Bombaji jako dárek pro svého syna Munnou k zahájení školní docházky. Věnoval mu také prsten. Ráví Šánkar přesně věděl, že prsten je uložen v jeho zásuvce.

Prasad už o ničem nepochyboval. Ráví Šánkar nebyl ve své předcházející pozemské existenci nikým jiným, než jeho zákeřně zavražděným synem Munnou. A nápadné mateřské znaménko na krku mohla být jedině jizva po říznutí nožem. Byl to právě onen řez, kterým vrahové oddělili hlavu své malé

oběti od těla. Na základě nám dosud neznámých procesů přešel chlapcův duch do nového života a zviditelnil se ve fyzické jevové formě této nové existence.

VÝZKUMY V INDII...

Profesor dr. Ian Stevenson prozkoumal během svého několikátýdenního pobytu v Indii všechny stopy případu Rávího Šánkara alias Munny Prasada. Pečlivě a svědomitě ověřil šestadvacet konkrétních údajů a potvrdil jejich absolutní správnost. Po zevrubných rešerších dospěl nakonec k jedinému nezvratnému závěru. Vyjádřil své bezvýhradné přesvědčení o tom, že neexistuje žádné „přirozené“ vysvětlení pro znalosti o životě zavražděného Munny Prasada, jimiž disponuje malý syn Bábú Rámy.

Skutečně se v určitém okamžiku reinkarovala Munnova duše do těla Rávího Šánkara, narozeného šest měsíců po Munnově zavraždění? Vklouzla do těla tohoto nenarozeného chlapce? To je závěr, který připouští vzrušující perspektivy i s ohledem na proces lidského vývoje během prvních devíti měsíců po početí.

Odkdy začíná vědomí, doslova „vědomá existence“ člověka, v jakém okamžiku dochází k oduševnění lidského plodu? A pomocí jakých záhadných procesů k tomu dochází? Lze tu zaznamenat nějaké zákonitosti, nebo dochází k těmto přechodům plynule a v podstatě automaticky? To je ovšem velká voda na mlýny všech, kteří se účastní nekonečných diskuzí, odkdy je potrat vraždou již vědomě myslícího a cítícího člověka. Je to želízko v ohni, jež se pokoušejí kout především zástupci velkých náboženských společenství, a proto si na své prapory napsali příslušná hesla. Budeme-li se trvale zabývat všemi myslitelnými důsledky, pak už žádná teorie, i kdyby se nám zdála sebezpřehnanější, není zásadně nemožná!

Vraťme se však na tomto místě ještě jednou k případu malého Rávího Šánkara z indického provinčního městečka Kannaudž. Profesor Stevenson pokládal – a pokládá – tento případ za tak důkladně prozkoumaný a doložený, že ho předložil skeptickému čtenářstvu k diskuzi jako jeden z nejvěrohodnějších a nejprokázanějších případů ve svém výše zmíněném standardním díle *Twenty Cases Suggestive for Reincarnation*.

V průběhu dalších let pozvolna vybledly i ve vědomí Rávího Šánkara vzpomínky na předchozí existenci v podobě holičského synka Munny Prasada – přesně jako naše dlouhodobá paměť je ve vztahu k časově vzdáleným událostem stále slabší a méně spolehlivá. Ráví Šankar měl ostatně během celého dětství téměř panický strach z nožů a jiných ostrých předmětů. Tato fobie rovněž s přibývajícimi lety vymizela. Nezaváhal se však nápadného mateřského znaménka na krku: byla to ona jizva, která mu zůstala jako upomínka zavraždění v předchozí pozemské existenci.

Pokud skutečně – a přiznejme si, že už o tom žádné pochybnosti neexistují – musíme počítat s čímsi jako s putováním nesmrtelné duše, astrálního těla nebo ať už nezničitelnou část naší osobnosti nazveme jakkoli, pokud toto netělesné vědomí v určitém okamžiku znovu „vklouzne“ do těla právě počatého člověka, proč by vlastně i nové tělo nemělo být poznamenáno zkušenostmi své duše v předchozím životě? Proč by se strašlivé trauma násilného smrtelného poranění nemohlo v následujícím životě projevit v podobě mateřských znamének nebo jizev? Mind over matter – duch ovládá hmotu. Není zapotřebí žádné zvláštní fantazie k tomu, abychom si to dokázali představit – a indicií v podobě dalších zevrubně rešeršovaných případů, svědčících o tom, že to právě uvedeným způsobem nepochybně probíhá, existuje víc než dost!

... A U ALJAŠSKÝCH INDIÁNŮ

Profesor Stevenson si byl během svých dlouholetých výzkumů stále jistější, že obzvlášť nápadná „mateřská znaménka“ a „jaterní skvrny“ se nejen nedědí, nýbrž že je třeba je pokládat za neklamné znamení reinkarnace. Prozkoumal nejméně dvě stě podobných znamének a objevil je na těle příslušných osob na místech, „kde je v jejich dřívějším životě, na který si podle všeho mohou ještě vzpomenout, smrtelně zranily kulky nebo bodné zbraně“. Podle Stevensona jsou tato znaménka obvykle zřetelně větší než běžné jaterní skvrny nebo mateřská znaménka. Nezřídka se podobají jizvám zhojených ran.

Při hledání lidí, kteří by mu mohli poskytnout indicie o dřívější existenci, se profesor Stevenson dostal i k některým indiánským kmenům na jihovýchodě Aljašky. Ačkoli už jsou dávno pokřesťanstělé a vystavené nanejvýš pochybným „požehnáním“ naší moderní civilizace, stále přežívá jejich prastará víra, že mrtví se jednoho dne znovuzrodí. Nedílnou součástí jejich víry je i to, že mateřská znaménka jsou jizvy ran, které člověk utrpěl v dřívějším životě.

Stevenson narazil na indiána jménem Derek Pitnov, jenž měl pod pupíkem dva a půl centimetru dlouhé a dva centimetry široké mateřské znaménko. Jeden předek tohoto muže, náčelník Chahni-Koo z kmene Wrangellových indiánů, byl při mírové slavnosti napaden svým protivníkem, indiánem kmene Sitků Jak-Vanem, který ho bodl oštěpem do podbřišku. Došlo k tomu v roce 1852, Derek Pitnov se narodil roku 1918.

Po celý život Pitnov pociťoval panický strach z nožů a jiných bodných zbraní. Když musel během druhé světové války nastoupit vojenskou službu u americké armády, nejdnou riskoval vězení a další disciplinární opatření kvůli nesplnění rozkazu. Tvrdohlavě totiž odmítal účastnit se výcviku boje muže proti muži s nasazeným bajonetem. Byla vzpomínka na dřívější smrt tak silná, že Pitnov šel raději „za katr“?

Tlingitský indián Charles Porter, jehož profesor rovněž zkoumal, měl mateřské znaménko na pravém boku pod posledním žebrem. Bylo centimetr široké a tři centimetry dlouhé.

Jako dítě neustále a houževnatě opakoval, že v dřívějším životě ho usmrtilo nepřátelské kopí. Uváděl své dřívější jméno, jméno svého nepřítele na život a na smrt i místo tragické srážky.

Zevrubné vyšetřování vedlo k následujícím výsledkům: strýc jeho matky se skutečně takto jmenoval, a navíc zemřel popsáním způsobem. Stalo se to dlouho předtím, než se Charles Porter narodil.

WILLIAM GEORGE PŘEDPOVĚDĚL SVÉ ZNOVUZROZENÍ

Při svém zkoumání tlingitských indiánů, jejichž vlastní jsou jihovýchodní končiny Aljašky, narazil profesor Stevenson na jeden pozoruhodný případ, v němž podstatnou úlohu hrála předpověď znovu zrození.

Indián William George, jenž se živil rybolovem, jednoho dne sdělil synovi a snaše: „Jestli na těch recích o znovuzrození něco je, vrátím se a stanu se vaším synem.“ Dodal ještě, že bude jednoduché ho poznat, protože bude mít na těle stejná mateřská znaménka jako v tomto životě.

V srpnu 1949 William George během jednoho rybolovu beze stopy zmizel. Když bylo neúspěšné pátrání po něm zastaveno, byl oficiálně prohlášen za mrtvého. Zanedlouho jeho snacha otěhotněla a porodila syna. Dítě bylo po svém dědečkovi pojmenováno William George. Vykazovalo na tělíčku pigmentální znaky, které se nápadně podobaly znaménkům jeho dědečka.

Když chlapec vyrostl, pozorovali na něm rodiče určité charakteristické rysy, které je podle Stevensonových slov „utvrdily v jejich přesvědčení, že se starý William George vrátil“. Dítě například trochu kulhalo – stejně jako jeho zesnulý dědeček. Obdobně jako starší William George si i mladší neustále dělal starosti a varoval své nejbližší před nejrůznějšími nebezpečími. Projevoval podivuhodné znalosti rybolovu a člunů a udivoval naprosto přesnými vědomostmi o lidech a místech – všechno nesmírně přesahovalo to, co se mohl „běžným“ způsobem dovědět!

William George předal krátce před svou smrtí synovi, tedy otci mladého Williama, zlaté hodinky. Malý chlapec jednoho dne tyto hodinky spatřil, spontánně je uchopil a prohlásil: „To jsou moje hodinky!“ Za žádnou cenu nemínil toto drahocenné dědictví vydat. Matka ho musela dlouho přemlouvat, než byl ochoten předmět zase vrátit. Ještě jako jinoch se William George jun. velmi upínal na tyto hodinky. Jinošství se stalo rozhodujícím obdobím, v němž – jak zaznamenal Stevenson – „v podstatě zcela rezignoval na svou dosavadní identifikaci s dědečkem“.

ZASAŽEN DEVÍTI VÝSTŘELY

V brazilském městě Araraquara, vzdáleném přibližně tři sta kilometrů od Sao Paula, žije právnička, která si přesně vzpomíná na to, jak ve své předchozí existenci přišla o život. Celé se to prý odehrálo během druhé světové války ve Vichy (Francie). Zastřelil ji voják, jemuž otevřela dveře. Žena měla dvě mateřská znamínka, jedno na levé straně hrudníku, druhé na zádech – přesně na místech, kudy proletěla tělem kulka směřující na ženino srdce.

Neuvěřitelné? Pochybovači byli bezradní a skeptikům vyrazily dech výsledky, které jednomu mezinárodnímu parapsychologickému kongresu ve Spojených státech amerických předložil turecký lékař dr. Rezat Bayer: popisy a obrazy od pacientů, kteří ze svých dřívějších existencí vykazovali tělesně viditelné stopy poranění a operačních zákroků. Jmenovaný instanbulský lékař systematicky ověřil více než sto padesát takových případů, u nichž nápadná mateřské znaménka připouštěla jediný závěr – že se totiž jedná o jizvy po smrtelných poraněních z někdejšího života!

Nejneuvěřitelnější z těchto případů se váže k chlapci jménem Ahmed, pocházejícímu z malé vesničky na jihu Turecka.

Jednoho dne byl do ordinace dr. Bayera přiveden chlapec jménem Ahmed. Při vyšetření lékař zjistil na chlapcově krku, hrudi a pažích devět různých, dokonale kulatých mateřských znamének, která vypadala jako stopy po kulkách z pistole. Rodiče potvrdili, že chlapec se už narodil s těmito znaménky, takže se nemohla objevit později.

Dr. Bayer zahájil zevrubné šetření. Především rozeslal všem policejním ředitelstvím v Turecku oběžník, v němž naléhavě žádal o informaci, jestli v příslušné oblasti nebyla v uplynulých desetiletích spáchána nějaká spektakulární vražda, při níž by oběť byla usmrcena devíti výstřely.

Plynuly měsíce. Odevšad byla doručena pouze záporná stanoviska a některá z oslovených ředitelství měla zřejmě na práci důležitější věci, než odpovídat na prosebný dopis. Dr. Bayer se nakonec rozhodl, že tento případ odloží jako nevyřešený ad acta.

Když už pozbýval sebemenší naděje, dostal dopis z Adany, provinčního hlavního města na jihovýchodě Anatólie, nedaleko od hranic se Sýrií. Tamější policejní komisariát mu popsal už patnáct let starý případ vraždy. Muž jménem Mustafa byl tehdy žárlivým sokem přímo na náměstí zastřelen devíti výstřely. Tento zločin tehdy vzbudil značnou pozornost.

Dr. Bayer se okamžitě rozjel do Adany, kde dokonce obdržel povolení k exhumaci mrtvého těla zavražděného Mustafy. Na základě kostních poranění lékař prokázal, že lokalizace smrtelných výstřelů naprosto přesně odpovídá poloze mateřských znamének malého Ahmeda!

Dr. Bayer jako vyvrcholení svého šetření dopravil chlapce do Adany a představil ho rodině zavražděného Mustafy – aniž chlapci předem vysvětloval, jaký význam má ve skutečnosti tato návštěva. Mezi mnoha přítomnými osobami Ahmed okamžitě rozpoznal starou Mustafaovu matku, která v jeho dřívější existenci musela tudíž být jeho vlastní matkou. Ahmed beze slova přistoupil ke staré ženě, políbil jí ruce a rozplakal se. Tato dojemná scéna se opakovala i tehdy, když se setkal se syny muže, jenž byl před patnácti lety zavražděn.

HADÍ UŠTKNUTÍ

Další případ, který uvedený istanbulský lékař popsal, se týká chlapce se dvěma malými „mateřskými znaménky“ na vnitřní straně pravého palce. Tvar a pozice těchto zvláštních znamének připomínaly stopy, které po sobě zanechává uštknutí jedovatým hadem.

Pacient pocházel z Antakye, malého městečka přímo na turecko-syrských hranicích, jižně od Iskenderunského zálivu. Zevrubné rešerše zdravotnické dokumentace tamějších nemocnic přivedly dr. Bayera na stopu muže jménem Kašamnaš, jenž zemřel před dvaceti lety, a to na smrtelné následky hadího uštknutí!

Smrtelně nebezpečný plaz ho uštknul do pravého palce...

Velmi podobný případ se odehrál v jedné drúzské vesnici v Izraeli. Jednoho rolníka při práci na poli uštkl jedovatý had. Zranění, které bylo na jeho pravici zřetelně viditelné, vedlo přes veškeré lékařské snahy po týdnu bolestného utrpení k smrti. Téhož dne se narodilo dítě, na jehož pravé ruce bylo možné zřetelně rozpoznat stopy hadích zubů. Když chlapec začal mluvit, představil se jako rolník, který zemřel v důsledku hadího uštknutí. Vdově vyprávěl podrobnosti, které mohla znát pouze ona a její tragicky zahynuvší muž.

Výše zmíněný dr. Bayer, který důkladně prozkoumal a doložil více než sto padesát případů, pokládá přenos poranění na těla novorozenců z fyziologického hlediska za nemožný. Vysvětlení hledá a nachází v reinkarnaci: pouze ti lidé, kteří zemřeli násilnou smrtí nebo za strašlivých okolností, si „zachraňují“ – alespoň podle poznatků dr. Bayera – vzpomínkové příznaky této smrti ve svém následujícím životě. Člověk, který zemře za dramatických okolností, ukládá ve své psychice příslušné vzpomínky a přenáší je do nového těla.

Ve všech výše zmíněných případech v této kapitole šlo výhradně o znaménka z domnělé předchozí existence, která se projevovala tělesně. Není však stejně tak pravděpodobné, že se dramatický konec dřívějšího života manifestuje nejen ve specificky fyzických jizvách, nýbrž že zanechává i „jizvy na duši“? Například v podobě nevysvětlitelných sklonů, temných obav a předtuch, neuróz a mánií, jimiž dotyční lidé musí trpět v nynějším životě...

Nemohu se zbavit podezření, že naše psychiatrie léčí nesčetné pacienty s obdobnými symptomy naprosto „konvenčně“, tedy uklidňujícími prostředky a psychofarmaky, aniž by alespoň v náznaku dokázala rozpoznat pravý důvod té či oné duševní poruchy! Pacientka z následujícího případu toho zůstala bohudíky ušetřena.

SMRT V ÚVOZU

„Manické polykání“ – těmito nanejvýš nepříjemnými a často i bolestnými potížemi trpěla pracovnice reklamní agentury Beate S. (jméno bylo pozměněno – pozn. aut.), jak se jí zdálo, už odjakživa. Protože ženě proti obtížnému nutkavému polykání, jež lékaři označovali jako „pocit zvětšené strumy“, nic nepomáhalo, souhlasila tato nervově zcela vyčerpaná pacientky s terapií na základě regresní hypnózy.

Reinkarnační terapeut ji v hypnotickém stavu zavedl do její minulosti, daleko za okamžik zrození do nynější pozemské existence. Při jedné z terapeutických seancí se viděla jako dvanáctiletá dívka, která navštívila svého dědečka na jeho horské pastvině nad Luzernem. Beate – případně i její předcházející existence – se tam velmi dobře vyznala, protože i v tomto životě pocházela z malé vesnice u Vierwaldstätterského jezera.

Byl krásný jarní den a dvanáctiletá dívka se připravila na sestup do údolí. Chtěla jako vždy projít úvozem, což bylo nejkratší spojení mezi horskou pastvinou jejího dědečka a rodnou vesnicí. Dědeček ji však varoval, aby tentokrát zvolila delší trasu lesem. Poměrně intenzivní sluneční svit totiž hrozil uvolněním lavin. Děda ji ještě jednou varoval, že v tomto ročním období je úvoz nebezpečný a že delší cesta lesem je méně srázná a mnohem bezpečnější. Dvanáctiletá dívka si však jeho starostlivá upozornění nejspíš nijak zvlášť nebrala k srdci. Beate S. se totiž během zmíněné regresní terapie znenadání ocitla v nanejvýš nebezpečné a dramatické situaci. Hromadily se nad ní gigantické masy sněhu a štěrku, ona se z nich všemi silami pokoušela vyhrabat a přitom zoufale křičela o pomoc.

Beate S. tak podruhé prožila svou někdejší smrt: tísnivě realisticky cítila, jak zvracela, zoufale lapala po vzduchu a nakonec se v bolestném utrpení zadusila.

Když ji terapeut znovu vrátil do přítomnosti, byla zcela vyčerpaná a zbrocená potem, ale trauma s nutkavým polykáním zmizelo. Beate S. poznala, co se ve skutečnosti skrývalo za manickým „pocitem zvětšené strumy“ – nebylo to nic jiného než někdejší smrt zadušením!

Jsem si dokonale vědom toho, že metoda hypnotické regrese není zcela nesporná. Kritikové budou namítat, že hypnotizovaný člověk – více či méně vědomě – dospívá přesně k tomu, co od něho hypnotizér očekává, nebo si v

tomto stavu vzpomíná na zkušenosti, které jsou hluboko zasuté v jeho podvědomí (což se opisuje výše zmíněným pojmem kryptomnézie). Je to však pravda i v tomto speciálním případě, který byl poznamenán záhadným a pro všechny zúčastněné překvapujícím obratem?

ZÁHADNÉ SETKÁNÍ V LEDU

Zanedlouho po prožité hypnotické regresi Beate S. vystoupila na horskou pastvinu, kterou znala už z dřívějších výletů. Vždycky tady nahoře ráda pobývala, nikdy však nepřemýšlela o tom, co ji vlastně k této oblasti přitahuje. Při sestupu procházela úvozem, který jí připadal podivně známý – znala ho totiž z regresní terapie!

V polovině sestupu si žena na jedné horské louce povšimla záchranné helikoptéry švýcarské horské služby, která právě přistála. Dva záchranáři se opatrně skláněli nad hlubokou skalní rozsedlinou, do níž spouštěli dalšího specialistu na laně. Zřejmě se stalo nějaké neštěstí.

„Tady se už bohužel nedá nic dělat,“ prohodil jeden záchranář k ženě, která se blížila k místu tragické nehody s mrazením v zádech. Beate S. se váhavě podívala do hlubiny a zachvátil ji nepopsatelný strach. Na dně hluboké skalní rozsedliny ležely lidské kosti, vytvářející kostru, která byla ještě napůl uvězněná v tajícím ledu.

„Určitě je to nějaké dítě, které sešlo z cesty nebo ho strhla lavina,“ poznamenal zdravotník. „Už se nikdy nedovíme, jak dlouho tam to ubohé děcko leží.“

Možná že se na to stačilo jenom zeptat mladé ženy, která se ve stejnou chvíli otřeseně odvrátila...

9. „Velký starý muž reinkarnačních výzkumů“. Rozhovor s profesorem dr. Ianem Stevensonem

„Za všechno, co konáme, nač myslíme, čím trpíme a co poznáváme, jsme sami odpovědní, ať už v tomto životě nebo v nějaké jiné existenci. Vesmír je spravedlivý. Vrací krok za krokem vše, co do něho bylo vloženo.“

RAINER HOLBE, TELEVIZNÍ MODERÁTOR

Jestliže se – jako v této knize – popisují okolnosti zřejmých znovuzrození, pak jsou konkrétní příklady alfou a omegou takové práce. Ten či onen případ nesporně odhaluje velmi překvapivé detaily, ale v zájmu co nejdůvěhodnější dokumentace je třeba pokročit dále, takříkajíc k pramenům. Co je tedy třeba udělat, abychom se co nejvíce přiblížili k pravdě? Obrátit se přímo na dotyčné osoby (jak se stalo v kapitole o někdejším „zázračném dítěti“ Charlottě Goltzové) nebo na zkušené a mezinárodně renomované kapacity.

Jedním z těch, kteří celý svůj život zasvětili zkoumání tohoto fascinujícího reinkarnačního fenoménu, je americký profesor dr. Ian Stevenson. Ať už šlo o Jasbira Singha Tyagiho, Ráviho Šánkara nebo Šántí Déví, dr. Stevenson přicestoval přímo na „místo činu“ a s vědeckou akribií tam prozkoumal všechny dotyčné osoby a situace, v nichž se konkrétně nalézaly. Nevynechal žádný detail, i kdyby se na první pohled jevil jako naprosto zanedbatelný. A tímto obdivuhodným způsobem pracuje více než čtyřicet let!

Existuje-li tedy vůbec někdo, koho je v této oblasti možné označit za kompetentního člověka, disponujícího absolutně nejpodrobnějšími a nejdůkladnějšími znalostmi tohoto fenoménu, pak je to nad veškerou pochybnost dr. Stevenson.

V listopadu 1994 jsem s pomocí amerického vyslanectví ve Frankfurtu zjistil jeho adresu. (Na tomto místě bych chtěl ještě jednou srdečně poděkovat panu Wildovi, bez jehož nebyrokratické pomoci by nebylo možné navázat potřebný kontakt tak rychle.) V dopise profesoru dr. Stevensonovi jsem popsal své myšlenky a plány ohledně realizace této knihy a poprosil jsem ho o písemné informace, týkající se jeho nejnovějších badatelských výsledků.

Přiznám se, že jsem známku na tento dopis lepil s pramalou nadějí. Pro většinu Američanů je Německo příliš malá země, a navíc nesmírně vzdálená – a stěží se bude někdo z nich zajímat o to, co se tu děje. Avšak za pouhé dva týdny jsem měl odpověď ve schránce. „Velký starý muž reinkarnačního bádání“ mi osobně zdvořile poděkoval za projevený zájem. Tímto způsobem samozřejmě nechtěl předávat informace o své práci, ale sdělil mi, že počátkem roku 1995 bude v Německu, takže budeme mít příležitost se setkat a vyměnit si zkušenosti.

SETKÁNÍ V MNICHOVĚ

To bylo velmi nadějně a pro mě to byla šance dovědět se něco nového – třeba i o starých případech. Vyměnili jsme si ještě několik dopisů a několikrát si zatelefonovali – a nakonec jsme si domluvili schůzku na 30. ledna 1995 v Mnichově.

Proslavenou modrobílou oblohu nad Bavorskem nebylo bohužel možné na uvítanou nabídnout a bílá sněhová nadílka ke konci ledna roztála. Tento pozoruhodný den byl prostě neuvěřitelně šedý a sychravý, a ani déšť na sebe nenechal dlouho čekat.

Dr. Stevenson přesně na minutu vešel do hotelové haly a spěchal nám – tedy mému příteli Raineru Tautenhahnovi, jenž mě při některých výzkumech velmi účinně podporoval, a mně – v ústrety. Profesor je vysoký štíhlý muž a působí spíše jako Angličan než jako typický Američan. Po přivítání jsme se pokusili najít nějaké vhodné místo pro naše rozhovory. Hotelová restaurace byla bohužel zavřená, ale dr. Stevenson znal malou tureckou hospůdku hned naproti. Když jsme si objednali víno a turecké mokka, soustředil se slavný vědec na kameru a diktafon, které jsme si vzali s sebou. Poprosil nás, abychom si rozhovor nenahrávali, a pokud si chceme pořídit nějaké fotografie, pak jedině pod podmínkou, že nebudou zveřejněny.

Proč byl tento muž tak ostýchavý? Způsobila to bohužel poměrně častá praxe, že magnetofonové nahrávky dávají po sestříhání úplně jiný smysl než původní výpověď. Politikové jsou při seminářích rétoriky neustále vyzýváni, aby neklesali s hlasem na konci věty, čímž se stříh v podstatě znemožní. Ani na výpovědní hodnotu fotografie už nelze při dnešních technických možnostech spoléhat.

Dnes osmasedmdesátiletý zkušený muž s tímto zažil nepochybně mnohé negativní zkušenosti. Zpočátku vystupoval spíše zdrženlivě a jeho informace byly velmi kusé. Avšak během rozhovoru dr. Stevenson „roztál“, a když jsme pak začali rozebírat téma do nejmenších podrobností, viditelně se mu rozzářily oči.

OBDIVUHODNÉ ŽIVOTNÍ DÍLO

Dr. Ian Stevenson zasvětil svůj život bádání. Je doktorem medicíny a jako všeobecný lékař má také malou ordinaci v americkém státě Virginia. Možná že je to právě každodenní styk s pacienty, který mnohé lékaře přivádí k ohromujícímu fenoménu zřejmých reinkarnací – vybavuje se mi příklad tureckého lékaře dr. Rezata Bayera, o němž jsem hovořil v předcházející kapitole. Každopádně zásluhou zkoumání procesů souvisejících se smrtí a navíc i různých extrémních stavů vědomí vyneslo dr. Stevensonovi dodatečně profesorskou stolicí na lékařské fakultě při univerzitě ve Virginii. Mimochodem – narodil se roku 1919, třebaže jeho věk byste mu rozhodně nehádali!

Přirozeně mě zajímalo, jaký postoj má v současnosti nejširší americká veřejnost k tématu znovuzrození. Když byl dr. Stevenson mladý, bylo možné zaznamenat o toto téma celosvětový zájem. A jak to vypadá dnes, krátce před přelomem tisíciletí, tedy v době, kdy „civilizovanému“ světu hrozí, že se doslova zadusí pod rozkvětem ezoteriky? „Prosím, nesmějte se,“ upozornil dr. Stevenson, „ale téma reinkarnace a možného návratu duše do jiného těla už pro většinu Američanů není zajímavé ani patřičně vzrušující. Lze pozorovat odstrašující nedostatek respektu ze smrti a ze všeho, co s ní bývá uváděno do souvislosti. Existuje sice jistá fascinace, ale většinou jen tehdy, je-li smrt spojena s nějakým záhadným zločinem.“

Zřetelně to dokládá v době našeho rozhovoru vysoce aktuální případ O. J. Simpsona. A pokud jde o akademický zájem o profesorovo badatelské zaměření, dověděli jsme se následující: „V USA momentálně najdete jednoho nebo dva vědce, kteří se věnují tomuto tématu a zamýšlejí v něm dále bádát. Jinak jsem na daném poli poměrně osamoceny.“

KDE JE DEFINITIVNÍ DŮKAZ?

Cítil jsem nutkavou potřebu položit otázku, kterou jsem sám sobě neustále kladl během celé práce na této knize – a kdo by mi ji mohl zodpovědět lépe než světově proslulý vědec, jenž právě seděl naproti mně? Chtěl jsem se tedy od něho dovědět, existuje-li už cosi jako definitivní důkaz fenoménu znovuzrození. Dr. Stevenson zavrtěl hlavou a pokusil se mi uspokojivě odpovědět:

„Při veškeré své činnosti jsem dosud neobjevil žádný univerzální ‚vzorec‘, žádnou obecně platnou výpověď. Stále jsme odkázáni na to, jaké informace dostaneme od dotyčných lidí. A zde pak začíná akribická práce, pátrání po včerejších i současných faktech. Přísné a co nejobjektivnější ověření hodnověrnosti všech svědectví pak přispívá k potvrzení pravděpodobnosti, že se v daném případě nejedná o fantazii, duševní poruchu, psychózu nebo něco

podobného, nýbrž že tu s pravděpodobností hraničící s jítotou máme co činit s reinkarnací, tedy opětovným vtělením části lidského vědomí do nového těla.

Neexistuje nic, z čeho by bylo možné s definitivní jistotou odvodit, že tato či ona osoba se reinkarovala či nikoli. Rovněž nelze při porodu prostě a jednoduše prohlásit, že jde o znovuzrozenou duši. Nejintenzivnější vzpomínku na předchozí život mají nepochybně děti, protože jejich duch není dosud přesycen novými zkušenostmi v nynější existenci. Tyto vzpomínky se pak většinou ztrácejí někdy mezi pátým a sedmým rokem života. Ale první roky života jsou pro děti vesměs strašlivým obdobím. Neustále jsou mezi svými existencemi strhávány sem a tam. Často si nejsou přesně vědomy toho, kam vlastně mají orientovat pocit své opravdové sounáležitosti. Existují různé vztahově důležité osoby – aktuální i ty z předcházejícího života – a děti nechtějí postrádat ani jedny, ani druhé. Časem se to sice většinou srovná, ale v podvědomí si nesou tuto zkušenost celý život.“

„AŽ NADORAZ“

Při veškeré vědecké obezřetnosti však existují případy, které stojí na hranici klinicky ověřeného důkazu. Říkávám, že v takových případech jdeme s důkazním řízením „až nadoraz“. V této souvislosti si vzpomínám na tureckého chlapce Ahmeda s jeho devíti charakteristickými mateřskými znaménky (viz kap. 8). Při pitvě oběti vraždy z minulých let byla dostatečně průkazně konstatována shoda Ahmedových „mateřských znamének“ se střelnými poraněními exhumované mrtvoly z Adany.

Během naší diskuze profesor Stevenson malými doušky upíjel bílé víno a zmínil v této souvislosti zkušenosti, k nimž musel ve svém mládí dospět Heinrich Schliemann, když stanul před hrobem svého bratra. O této velké záhadě Heinricha Schliemanna jsem se zmínil na jiném místě v této knize. Dr. Stevenson nezmínil tento případ v souvislosti s reinkarnací, nýbrž tím chtěl dokumentovat zkušenost sem a tam zmítané existence. Zmíněná zkušenost provázela Schliemanna po celý život. Nikoli náhodou už v mládí prohlásil, že později objeví Tróju.

Všichni víme, že ji později skutečně našel!

Čas profesora Stevensona byl onoho pošmourného zimního dne bohužel omezený, protože byl na příští den ohlášen na univerzitě ve Freiburgu. Na tamější univerzitě totiž existuje jediná univerzitní katedra parapsychologie v Německu.

NÁVRAT ŠÁNTÍ DÉVÍ

Proto jsem si ještě pospíšil s tím, abych od něho dostal další informace o „klasických“ případech, které čtenář dosud nezná. A při této příležitosti mi byly prezentovány hned dva „žhavé“ případy, na nichž profesor právě pracuje.

O dvou nejpozoruhodnějších případech – oba se odehrály v Indii – jsem se v této knize už zmínil. V jednom šlo o chlapce Rávího Šankara, jenž se podle všeho stal ve svém předchozím životě jako Munna Prasad obětí zákeřného zločinu. Na místě, kde mu vrazi břitvou prořízli hrdlo, měl Ráví Šankar pozoruhodné znaménko ve tvaru klikaté čáry.

Profesor Stevenson mi o tomto nápadném znamení prozradil, že mezitím putovalo: zpočátku bylo sice umístěno přesně na Rávího hrdle, ale nyní se už nachází pod bradou! Následující fascinující myšlenka – ale je opravdu tak nepředstavitelně přehnaná? – by se mohla chápat jako pokus o vysvětlení: putuje znamení smrtelného zranění Rávího Šankara z minulého života proto, aby opsalo cestu vražedného nástroje kolem Munnova hrdla? Od poznatku, že existují viditelné tělesné „vzpomínky“ na minulá zranění, která v dřívější existenci vedla ke smrti, je k této záhadné změně pouhý krůček!

Další informace se týká „klasiky“ všech reinkarnačních případů. Od profesora jsem se dověděl, že Šántí Déví před několika lety, roku 1991, ukončila svou pozemskou existenci. Vrátil se znovu? Budeme ji moci brzy zažít v nové existenční formě?

Možná že už někde na světě vyrůstá malé dítě, které se náhle rozpomene na svou dřívější existenci v podobě Šántí Déví...

A to bylo všechno. Už jsem zavřel svůj zápisník, v němž jsem si heslovitě zaznamenával poznámky slavného amerického badatele, když tu se Stevenson ještě jednou zamyslel a potom tento zpočátku na slovo skoupý lékař překvapivě prohlásil: „Chtěl bych vám ještě stručně něco říci o dvou případech, na nichž právě pracuji.“

V jedné odlehlé indické vesnici žije žena, která ovládá pouze dialekt mharátí – každopádně ve svém „normálním stavu“. Občas však upadne do stavu vytržení a potom zcela zapomíná na svou mateřtinu a hovoří plynne bengálsky. Rodiče, přátelé a příbuzní jsou pro ni najednou naprosto cizí lidé; v tomto stavu nepoznává žádný technický přístroj, příznačný pro současnost, v níž se jinak běžně pohybuje. Zdá se, že v tranzu „žije“ v době kolem roku 1825 a nezná telefon ani elektřinu a nic jí neříká ani tak jednoduchý spotřební předmět jako tužka.

„BENEDIKT“

V druhém případě jde o mladou Francouzku a její zvláštní zážitek déjà vu. Tato žena měla už roku 1986 stále stejný sen, v němž se viděla jako muž jménem Benedikt, který se procházel na hřbitově. Stále se vracející sen se jí vryl hluboko do vědomí a nemohla na něj zapomenout.

O osm let později, roku 1994, cestovala poprvé ve svém životě po Spojených státech amerických. Její cesta vedla i do státu Rhode Island. Zde se zašla projít na jeden hřbitov. Jako přitahována magickou silou přistoupila k jednomu starému náhrobku. Teprve když stála přímo před ním, povšimla si ke svému nevyslovnému ohromení, že je to hrob z jejích snů. Na náhrobku bylo vytesané jméno Benedikt.

Tento případ podle všeho ležel profesorovi dr. Ianu Stevensonovi obzvlášť na srdci. Jeho ověřovací aktivity už běžely na plné obrátky. Oznámil mi, že hned po své návštěvě parapsychologické fakulty univerzity ve Freiburgu stráví ještě několik dní ve Francii, aby se tam mohl věnovat dalším rešeršům.

Tím se naše cesty rozdělily. Nezbývá mi než mu popřát, aby se mu jako průkopníkovi bádání nad jednou z nejvíce fascinujících záhad lidstva podařilo konečně najít definitivní důkaz toho, že naše duše se po smrti znovuzrozuje v jiném těle.

A aby se mu to povedlo pokud možno ještě v tomto životě – jako dr. Ianu Stevensonovi!

10. Hledání původu veškerého bytí. Myšlenkové experimenty v „pokusné laboratoři zvané hlava“

„Všechno, co mě věda naučila a ještě naučí, mě posiluje ve víře v posmrtnou existenci.“

WERNHER VON BRAUN (1912–1977)

Podívejme se nyní nazpět: vše, co dosud bylo řečeno o putování duší a reinkarnacích, mělo často co do činění s náboženským vyznáním, etikou a morálkou. S představami, které je třeba uskutečnit ještě v tomto životě, abychom v následující existenční rovině ospravedlnili svůj život jako celek.

Na tomto místě lze doplnit ještě jednu ideu, tentokrát filozofickou: velký spisovatel Thomas Mann seděl v květnu 1939 před skupinou studentů Princetonské univerzity ve Spojených státech a musel odpovídat na celou řadu otázek o svých spisovatelských motivech a pohnutkách. A Thomas Mann nikdy nikomu nezůstal dlužen odpověď. Jako člověku, který vždy používal mnoho slov, aby ze svých výpovědí odstranil sebemenší náznak pochybnosti, mu tentokrát trvala odpověď půl hodiny, než se mu zdálo, že se mu konečně podařilo postihnout podstatu problému.

„Člověk sám o sobě je nejspíš také něco jako hledač grálu. Grál, dovolíte-li, je idea člověka, koncepce budoucí humanity, prostoupené nejhlubším poznáním života, nemoci a smrti. Grál je tajemství, ale to je humanita rovněž. Neboť člověk sám je záhada a veškerá humanita spočívá na úctě před tajemstvím člověka a všeobjímající silou lásky.“

Na tomto tvrzení se nemusí měnit ani čárka. Nelze ho nijak otáčet či formulovat jinak a je dokonce třeba zakázat jakékoli další slovo, které by se v dané souvislosti pokoušelo něco vykládat či vysvětlovat. V tomto výroku jsou obsaženy téměř všechny náboženské systémy a s klidným svědomím se na něj může odvolat celá řada filozofů. S filozofiemi se to má tak, že každá sama o sobě se v rámci knih nebo přednášek pokouší vysvětlit celý svět. A filozofové mají většinou – velmi úctyhodnou – vlastnost, že jsou humanisty. Ani Thomas

Mann tu není žádnou výjimkou. Můžeme si ale dovolit v naší převratné době ještě poslouchat humanisty? Vždyť se přece všichni zabývají pouze lidskostí a božím úradkem.

Není teď konečně načase povolat vědce, kteří neúnavně bádají, aby přírodě vyrvali její poslední tajemství? My už přece dnes nejsme jenom lidé...

Budeme-li věřit bestsellerům a nejaktuálnějším tématům minulých let, jde především o pochopení globální orientace. Člověk a zvíře, deštný prales a ozónové díry, genová technologie a šíření vln v galaktickém prostoru s ohledem na časovou orientaci podle Hawkinga, znovuzrození ve vodní nádrži před přelomem tisíciletí... To stačí! Ne, takhle se rozhodně dále nedostaneme, chceme-li se přiblížit ke zdroji veškerého bytí, smyslu života i smyslu toho, co je „potom“ a „opět“. Projděme si to raději ještě jednou a začněme u starých osvědčených myslitelů.

POHLED Z JESKYNĚ

Platon pochopil situaci, v níž se my, lidé, nacházíme vůči vnějšímu světu, už ve čtvrtém století před naším letopočtem. Napsal, že lidé se podobají zajatcům, přikovaným v jeskyni zády ke stěně. Ze všeho, co se odehrává před touto jeskyní, vidí pouze stíny, vrhané vchodem na protilehlou stěnu. Lidé pokládají tyto stíny za realitu. Podle Platona tedy neexistuje žádná objektivně platná pravda – přinejmenším ji dosud nedokážeme rozpoznat. To ovšem rovněž znamená, že neexistuje ani žádná náboženská pravda, nýbrž pouze náboženská víra. A všechny magické praktiky, jejichž smyslem je navázání kontaktu s kosmickým nadvědomím jako zdrojem všech poznatků, postrádají jakýkoli smysl. Je však možné se pomocí logického myšlení pokusit přiblížit se k vchodu do jeskyně – třeba se někdy povede vrhnout pohled i ven. Tolik Platon.

Aristoteles definoval hranice mezi logikou a magií, přírodními vědami, metafyzikou a náboženstvím a oddělil tělo od ducha. Duše přitom podle něho patří k tělu a obě složky jsou smrtelné. Nesmrtelný je jenom duch, jenž lidem propůjčil schopnost myslet a poznávat. Tento duch však pochází z transcendentální oblasti, jakéhosi metasvěta, přístupného pouze bohům a navždy zapovězeného lidem.

U takto rozštěpeného vědomí to zůstalo dodnes. Pravda byla rozdělena na náboženskou pravdu teologů a na takzvaný „kritický rozum“ vědy. Náboženství a věda odpovídají pouze na takové otázky, pro které se cítí být kompetentní. Jedni hledají smysl života, dělí svět na „dobro“ a „zlo“ a bojují s problémem smrtelnosti i věčného života na onom světě. Jiní hledají látku, jež je podstatou našeho světa – mikrokosmu i makrokosmu. Pokoušejí se vysvětlit celé

univerzum pouze na jeho vlastním základě, tedy pomocí objevených přírodních zákonů – bez bohů a onoho světa.

Epochu středověku, nacházející se mezi antikou a moderní dobou a poznamenanou vítězným tažením křesťanské církve, můžeme při hledání onoho světa a při pátrání po Bohu nebo původu veškerého bytí pominout. Můžeme dnes vůbec ještě očekávat uspokojivější odpovědi, nebo jsme koneckonců stále ještě na úrovni pánů Platona a Aristotela?

POKUSY S FYZIKOU

V pravém slova smyslu nejžhavější téma fyziky je nejspíš teorie velkého třesku. Podstatným faktorem je přitom evoluce kosmu, s jejíž pomocí astrofyzikové popisují i vývoj hmoty. Vychází se tedy z prvotního třesku, kdy veškerá hmota a energie byla koncentrována v jediné žhavé kouli; vesmír se následně „rozvíjel“ podle zákonů, které v současnosti známe.

Z „předem“ nediferencované masy vznikl po prvotním třesku bezpočet částic a energií. Všechno expandovalo, množství fenoménů se zvětšovalo, z plynu bez jakékoli struktury se zhoustnutím vytvořily hvězdy, jež se posléze spojily do galaxií. Ty zase vytvořily Mléčné dráhy, které se pravděpodobně spojují ve strukturách ještě vyššího řádu.

Otázka zní takto: jak se mohou z tak jednoduchých základů stát tak složité útvary? Jak může z mrtvé hmoty vzniknout živé vědomí?

Můžeme se zeptat i jinak: existovaly příslušné přírodní zákony od samého počátku, nebo se vytvořily během vývoje vesmíru? Někteří badatelé spekulovali, že už rané elementární částice byly vzájemně „domluvené“, jaké zákony budou platit – podobně jako raní lidé, kteří se spojovali do rodin, klanů a rodů a přitom vytvářeli zákony sociálního života. Je vesmír živý – a jsme my sami integrovanou součástí takové „bytosti“?

Možná že prvotní třesk nebyl ničím jiným než počátkem zrození univerza, jež předtím prožívalo svou smrt ve formě kontrakce na malou kouli neuvěřitelně zhuštěné hmoty?

„BOD OMEGA“

Francouz Pierre Teilhard de Chardin žil v období 1881 až 1955, působil jako jezuitský kněz a jako vědec rozvíjel právě tuto myšlenku. Všechny jeho práce vycházejí z následující otázky: „Je-li veškerá hmota mrtvá, odkud potom pochází vědomí?“ Hledal tudíž „duši“ hmoty. Teilhard de Chardin předpokládal, že se na světě – případně ani v kosmu – nemůže nic stát, aniž by to v zárodku neexistovalo od samého počátku. Platí to údajně i pro život a vědomí. Na počátku však existovala pouze „mrtvá“ hmota, a proto do ní – v nějaké formě –

muselo být vloženo jakési vědomí. „Asi to tak bylo,“ řekne si křesťan a začne se věnovat všednějším tématům.

Nyní se však Teilhardova úvaha dostává k podstatě problému – k závěru navýsost filozofické povahy. Podle něho lze za vývoj pokládat nepřetržitou snahu vědomí po zdokonalení, která kulminuje v bodě omega. Můžeme si to představit přibližně takto: něco je zabalené do velké koule a pozvolna se to odvíjí. Pak si „kosmický duch“ uvědomí sebe sama. Hmota je překonána a všechny duše se identifikují jako součást božského principu. Cíl vývoje univerza je dosažen, kruh se uzavřel. Je to ovšem daleká cesta. Bude tohoto cíle dosaženo v následujících generacích? Chtěli bychom mít odpověď po ruce už nyní, zvláště když všechny tyto ideje jsou vlastně velmi staré. Které náboženství popíralo ve své mystické variantě požadavek rozšiřování vědomí? Předejme však slovo ještě jednou fyzikům.

NEKLIDNÉ VĚDOMÍ

Americký fyzik Peter Russel vysvětlil ve své knize *Probouzející se Země* „magické“ číslo. Postihuje údajně evoluci celého kosmu a jeho hodnota je 10^{10} , tedy deset miliard. Russel tvrdí: „Jestliže se k sobě přiblíží deset miliard jednotlivých částic a mohou mezi sebou navázat dostatečná spojení, vznikne nová struktura. Evoluční skok od mrtvé hmoty k živé, od života k vědomí, od vědomí k božskému principu.“

Russel uvádí konkrétní příklady. Nejjednodušší jednobuněčný organismus sestává ze čtyři krát deseti miliard atomů. Zde tedy nacházíme skok k životu. Lidský mozek zase obsahuje asi deset miliard nervových buněk – skok k vědomí. To jsou fakta.

Nyní však začíná spekulace. Vezměme si explozivně narůstající počet obyvatelstva na Zemi. Přes veškeré snahy se „jako na potvoru“ nedaří redukovat nárůst počtu individuí na této planetě. Teď laskavě ponecháme stranou všechny morální aspekty! V dohledné době – příslušné odhady hovoří o roce 2050 – se přibližujeme k „magickému“ číslu deset miliard. Povstane pak globální „nadvědomí“?

Russel zachází ještě dál: vyjdeme-li z propočtů o naší galaxii – ty ovšem samy o sobě mohou být jenom spekulativní –, existuje asi deset miliard obyvatelných planet. Spojí se jednoho dne a vytvoří univerzální vědomí? A počet galaxií ve vesmíru se rovněž odhaduje na přibližně deset miliard. Probudí se tedy jednoho krásného dne supervědomí, definitivní bráhma, ráj, nirvána?

Tolik tedy ke spekulacím, které výrazně přesahují naši představivost. A vzápětí následuje nanejvýš lidská otázka: „Jaké výhody bychom z toho měli, kdyby to tak opravdu bylo?“ Znamenalo by to, že nic na tomto světě není

nesmyslné nebo náhodné. Všechno směřuje k určitému cíli a každá bytost obdařená vědomím by mohla přispět k tomu, aby bylo tohoto cíle dosaženo. Je to tedy potvrzení toho, že jsme nežili marně, případně že jsme se nadarmo neznovuzrodili. Není snad důvodem to, že by nás univerzum bez imanentní inteligence, bez ducha za hmotou – řikejme mu pro jednoduchost klidně Bůh – jaksi neuspokojovalo?

NOVÉ SKUTEČNOSTI VE STARÝCH KNIHÁCH

Ne, nemíním se příliš vzdalovat od tématu této knihy, jímž je reinkarnace, znovuzrození a smysl naší existence Zde a Nyní – a především Potom. Pozoruji jen různé možnosti z hlediska Platonovy jeskyně. Proč tedy potom tolik vědy? Copak neexistují i nanejvýš zavrženíhodné vědní obory – například genová technologie, která si klidně experimentuje s životem, aniž by ho v nejmenším uctívala, jak se domnívají její kritikové? Původně jsme přece chtěli najít za hmotou inteligenci a dospět k definitivnímu univerzálnímu vysvětlení všeho.

Než se tedy pomocí dalších příkladů pokusím přiblížit k inteligenci stojící za veškerým bytím, chtěl bych se zde zmínit o jednom dobrodružném příběhu, jenž připouští nejrůznější úvahy. Začíná v jedné z nejstarších knih našeho kulturního regionu – v bibli. V První knize Mojžišově, kapitola pět, se dočítáme: „Toto je výčet rodopisu Adamova... Ve věku sto třiceti let zplodil Adam syna ke své podobě, podle svého obrazu, a dal mu jméno Šét. Po zplození Seta žil Adam ještě osm set let a zplodil syny a dcery. Všech dnů Adamova života bylo devět set třicet let, a umřel.“

Avšak i jiní lidé dosáhli příslovečného „biblického“ stáří. Klidně si otevřete bibli a sami si přečtěte. Zde jenom několik údajů: Adamův syn Šét žil celkem devět set dvanáct let. Tajuplný Henoch to dotáhl na tři sta šedesát pět let, než byl unesen, což ovšem neodpovídá naší představě o pozemské smrti. Mám dojem, že tu máme co činit s něčím, co v současnosti označujeme jako „abductions“, tedy únosy pozemšťanů domnělými mimozemskými inteligencemi. Henochův syn Metuzalém žil neuvěřitelných devět set šedesát devět let – potom přece jen zemřel.

Budeme-li věřit těmto biblickým podáním, pak se většina našich prapředků dožila více než pěti set let. Dokážeme si něco takového vůbec představit? Probíhal proces stárnutí jinak, než jsme dnes zvyklí? Nebo byli lidé i tehdy napojeni na biologické hodiny života a museli prožívat časový úsek od stého roku života s přirozenými důsledky stáří? Chceme žít a stárnout, ale jak stárnout? Není to nakonec vykoupení, dospějeme-li na konec pozemské pouti – a dostaneme tak šanci se neustále vracet do života?

Nejnovější výzkumy začínají právě v tomto bodě.

BOŽÍ ROZHODNUTÍ NEBOLI ŽIVOT ČERVA

Celým Starým zákonem se jako červená nit táhne myšlenka, že Bůh nespouštěl výsledek svého stvoření z očí; přemýšlel i o věku lidí, stvořených podle jeho obrazu. V První knize Mojžíšově se dále uvádí: „Když se lidé počali na zemi množit... Hospodin však řekl: ‚Můj duch se nebude člověkem věčně zaneprazdňovat. Vždyť je jen tělo. Ať je jeho dnů sto dvacet let.‘“

Zde tedy bible hovoří o tom, že Bůh stanovil hranici lidského stáří – tedy dobu, kterou máme strávit na této planetě v tomto těle, abychom vůbec mohli žít jako lidé.

Na tomto místě bych vás chtěl uvést na teoretickou mezihvězdnou cestu.

Mnoho biologů si lámalo hlavu nad tím, jak asi bude vypadat další evoluce inteligentního druhu. Přitom je napadlo, že nejrozvinutější formy života – které možná někde ve vesmíru existují odedávna – už nebudou vázány na hmotu a chemické vazby. Budeme-li tuto myšlenku dále sledovat, pak je nanejvýš smysl, ba nutnost znovuzrození v novém těle naprosto srozumitelná. Nezničitelné vědomí má prostě možnost používat nové tělo jako „dopravní prostředek“, dokud zásluhou pokračující evoluce životní formy už není na zestárlý „vehikl“ odkázáno. V tomto bodě se setkávají moderní hypotézy přírodních věd s prastarými náboženskými a filozofickými stanovisky, zvláště pak z asijského kulturního kruhu. Porozhlédněme se nyní po současné genové technologické laboratoři.

Stavební kámen života byl objeven už dávno. Veškerý organický život na této planetě spočívá na jediném základě – bílkovinných molekulách. Tyto molekuly pro každého živého tvora vytvářejí svazek jednotlivých informací, zcela jedinečný jako otisk prstu. Biologové nazývají tento základní stavební kámen života dezoxyribonukleová kyselina (DNK). Dva svazky do sebe zapadají jako zdrhovadlo a předávají dědičnou informaci. Vědci v genové laboratoři se nyní pokoušejí tyto informace rozluštit a pochopit jejich tajemství. A vývoj v této oblasti skutečně pokračuje – i s ohledem na naše „biblické“ příběhy. Při složité struktuře lidského DNK je stále ještě obtížné jednoznačně a exaktně přiřadit jednotlivé informace. Jednoduchý moučný červ přitom již skýtá přehledné výsledky.

DNK moučného červa je pro naše genové badatele vybudována dostatečně jednoduše, aby ji mohli exaktně analyzovat. Během těchto výzkumů vznikla dosud neznámá struktura, kterou si vědci nedokázali vysvětlit. Mikroskopy byly nastaveny s ještě větší rozlišovací schopností a počítače „nakrmeny“ všemi možnými i nemožnými údaji, jen aby se odhalila záhada oné „podřízené dědičné struktury“ moučného červa. Červ však bohužel ukončil svou pozemskou existenci, protože tento druh nežije obvykle déle než sto dní.

Jeho dědičná substance však vědcům odhalila něco neuvěřitelného. Podle výsledků tam totiž měly být zabudovány „hodiny života“. To jsou ony hodiny, jejichž všechny biochemické a biomechanické funkce říkají, kdy je třeba to či ono udělat. Jsou to funkční hodiny i pro naše orgány. Nad jedním problémem si lékaři dlouho lámali hlavu: játra, ledviny nebo i srdce byly – z organického hlediska – schopny plnit své příslušné úkoly mnohem déle, než to dovolovaly „běžné“ životní hodiny. Při složité „operaci“ byly červovi tyto komponenty DNK odstraněny. I když je to mnohem nákladnější, představme si tuto operaci pro jednoduchost jako vyoperování slepého střeva. Po tomto odborném zásahu byl moučný červ znovu propuštěn do svého „přirozeného“ laboratorního prostředí a byl sledován jeho další vývoj – vlastně o vývoji jako takovém už nemohlo být řeči.

Sto dní uplynulo bez významnějších změn. Vypadalo to, že proces stárnutí prostě a jednoduše přestal fungovat. Tento moučný červ žil asi desetkrát déle, než je obvykle souzeno jeho soukmenovcům. Nenarazili tu vědci na věčnou studnici mládí, elixír života, po němž lidstvo už odpradáвна tak horečnatě touží? Dokážeme zanedlouho uskutečnit prastarý lidský sen a dosáhneme několikasetletého věku? Jsou všechna tajemství dlouhověkosti ukrytá ve struktuře DNK?

NA ŽIVOT A NA SMRT

Znát tajemství je jedna věc, ale důsledně ho využívat v praxi je něco úplně jiného. Odpradáвна jsme na této planetě konfrontováni s výsledky Stvoření a nestačíme se divit, jak je všechno dobře zařízeno. Při vzpomínce na výše uvedeného moučného červa se samozřejmě naskýtá i následující otázka: Co můžeme těmito experimenty způsobit? Kvůli odpovědi bych vás zase poprosil, abyste opustili laboratoř a odebrali se se mnou do Kanady.

Stojíme na březích divoké řeky s křišťálově průzračnou vodou, která teče přes četné skalní výběžky k oceánu. Na její dlouhé cestě se nachází i několik malých zálivů, kde proud není tak silný. Tu a tam z vody vyskočí ryba a pokouší se překonat útes. Je to boj na život a na smrt, protože ryba si nemůže jinak počínat – má to v sobě totiž geneticky naprogramováno. Takto se chovají lososi. Ať se losos narodí v jakékoli části řeky, v době lososího tření, tedy kladení vajíček, nikdy se nebude pokoušet o nic jiného, než se zase vrátit na toto místo a postarat se o potomstvo. Jakmile období tření pomine – samičky tedy nakladly vajíčka a samečci se postarali o jejich oplodnění –, čas na životních hodinách „rodičů“ se naplnil a oni umírají.

Kdyby tomu tak nebylo, lososí populace by se v této řece natolik rozmnožila, že by dříve či později narušila biologickou rovnováhu. Řeka by už nebyla

ekologicky vyvážená a lososi by nenacházeli dostatek potravy. Zmíněným nedobrovolným vyprcháním času na životních hodinách lososů je však zaručeno, že nový život bude mít prostor i potravu.

Zvládne to planeta Země, když najednou osm až deset miliard lidí dostane příležitost dožít se pěti set i více let? A co lidé, pro které bude tato příležitost spíše utrpením? I většina stávajících politických a náboženských systémů na této planetě umožňuje jen málokterým lidem, aby se rozvíjeli přesně dle svých představ. Je mi naprosto jasné, že pro některé lidi je pravděpodobně vykoupením, mohou-li v této existenční rovině ukončit svou cestu a moci pokračovat „jinde“.

Kdo nám přisoudil tento „přírodní zákon“? Byli to „bohové“, ony vysoce rozvinuté bytosti z hlubin kosmu, které naši planetu možná už odedávna navštěvují? Nebo to byla bytost, jíž z nedostatku přesnějšího označení a oproti výše připomenutým tvorům, kteří nás v evoluci jen trochu „popostrčili“, říkáme Bůh?

Projevuje se tento univerzální Bůh i v nás, můžeme se sami sobě stát Bohem?

„BIG BANG“

„Na počátku byla Země pustá a prázdná.“ Tak stojí psáno. Ale nebylo tu přece jen aspoň něco? Chtěl bych vám na tomto místě nabídnout další myšlenkový experiment, který by nám mohl přiblížit to, co dosud pokládáme za nepostižitelné a nepochopitelné. Tuto ideu rozvinul už asi před dvaceti lety u svého psacího stolu švýcarský autor bestsellerů Erich von Däniken. Zcela výjimečně nepůjde o antické architektonické památky a artefakty, které nacházíme v příkrém rozporu s naším tradičním chápáním světa a jeho postupného vývoje. Däniken je myslitel se širokým mezivědním záběrem a díky této pozoruhodné vlastnosti vytvořil v daném kontextu neuvěřitelně podnětný scénář.

Pokusme se představit si následující skutečnosti: počítač má sto miliard myšlenkových jednotek (bitů). Předpokládejme dále, že tento počítač umí myslet a vyznačuje se tedy osobním vědomím. Toto vědomí je fixováno na miliardy rozvodných míst a bylo by nevyhnutelně zničeno, kdyby byl počítač kupříkladu vyhozen do povětří. Náš hypotetický computer má však nejvyšší možnou inteligenci a razantní kombinační schopnost – neexistuje nic, co by nevěděl.

Přes vědomí a vševědoucnost není náš myslící počítač šťastný, přes svou dokonalou formu nemůže jedno vymyslet, vypočítat ani vykombinovat: zkušenost. Ale právě tu chce shromažďovat! Není mu však známa žádná rovnocenná či jenom obdobná konkurence, od níž by mohl čerpat zkušenosti, a

proto se rozhodne k neslýchanému kroku: rozhodne se, že sto miliard bitů své centrální paměti vyšle formou exploze na průzkum, ačkoli je si dobře vědom toho, že tím definitivně přijde o své osobní vědomí... pokud ovšem ve své nepřekonatelné prozřetelnosti dávno předem nenaprogramoval budoucnost po vlastním zničení, tedy po oné chvíli masového odeslání bitů do prostoru. Big Bang – velký třesk takřikajíc jako božsky zamýšlený akt stvoření!

Než byly bity katapultovány na svou velkou průzkumnou výpravu, naprogramoval do nich prozřetelný počítač magnetické impulzy s příkazem, aby se opět shromáždily na místě X v časovém okamžiku Y.

Až tato hodina udeří, miliardy bitů se zase poslušně vrátí – co si kdo počne proti dokonalému programu? – do složité mašinérie se svým „osobním vědomím“ a donesou nahromaděnou zkušenost až „do domu“.

Od okamžiku exploze do chvíle návratu žádný z bitů „nevěděl“, že je mikroskopickou částičkou vyššího vědomí a že se s ním zase jednou spojí. K tomuto poznatku chyběl počítačovým myšlenkovým jednotkám nezbytný přehled. Kdyby si jednotlivý bit se svou omezenou rozvazovací schopností položil otázku: „Co je smyslem a účelem tohoto divokého přesunu?“ nebo „Kdo mě stvořil?“, nedostalo by se mu žádné odpovědi. A tak se mohutné putování stalo počátkem a koncem aktu, jenž můžeme pokládat za svého druhu stvoření vědomí, zmnoženého o faktor zkušenosti.

Toto srovnání zní tak trochu jako science fiction, ale ve skutečnosti jde jenom o teoretický model, který nám umožňuje vypátrat konkrétní fenomén; zároveň jde však o model, který se podivuhodně blíží k pravdě. A přesto jsme dosud nedokázali prokázat za hmotou existenci ducha, intelligence – či Boha. Jakým směrem bychom se vlastně nyní měli vydat? Kde je světlo na konci tunelu?

Správně – světlo! Ono světlo, které je obecně považováno za motor života. Světlo je život, bez něho by život ve stávající formě nebyl vůbec myslitelný. Jakmile začnou pošmourné dny, toužíme po slunečním svitu. A lidé, kteří prožili něco jako zkušenost z oblasti mezi životem a smrtí – „opravdu“ mrtví určitě nebyli, to už by se nevrátili –, vždy popisují světlo, k němuž byli přímo magicky přitahováni. Bílé, občas i namodralé světlo, v němž – jak alespoň věří – spatřili dokonce i tvář Boha.

HMOTA JE STRNULÝ VLNOVÝ POHYB

Světlo je z fyzikální hlediska vlna. A následující příběh o světelném paprsku, jenž je zároveň vlnou, začíná u zelenožlutě třpytivých ručiček svítících hodin, které dříve byly velmi rozšířeny. Ručičky obsahovaly vrstvu radia a mírné záření bylo způsobováno radioaktivitou. Přesněji řečeno jednou formou radioaktivity, kterou fyzikové nazývají rozpad typu alfa. Skutečnost, že vůbec existuje takový

rozpad ve formě uvolňování elektronů, kroužících kolem atomového jádra, byla objevena už na počátku dvacátého století.

Badatelé si brzy uvědomili, že se zde jedná o nanejvýš zvláštní procesy v subatomární oblasti. Byli tak postaveni před následující otázku: „Když z radia vychází částice, proč se tam zase nemůže vrátit?“ Byly vyvinuty a rozpracovány četné teorie. Slavní vědci jako Niels Bohr, Ernest Ruthford a další spekulovali nad mnoha teoretickými modely – a přesto tuto záhadu nevyřešili. Teprve jeden mladý Francouz ukázal pomocí odvážné a nanejvýš spekulativní myšlenky cestu vpřed.

Louis de Broglie prohlásil: „Všichni si jsou jisti, že elektrony jsou hmotné částice, něco jako malé kuličky. Ale možná že se elektrony někdy mohou chovat jako vlny.“ Nezůstalo jen při této myšlence. Byl vytvořen pojem hmotná vlna, a to na tomto matematickém základě: čím větší impuls, tím kratší jsou jeho vlny. Vzápětí se vynořila další otázka: existuje tato vlnová podstata hmoty jen v oblasti nejmenších částic? Nebo je snad nakonec veškerá hmota s to se po určitou dobu projevovat jako vlna?

To vše bylo objeveno v době, kdy věci, které byly včera pokládány za zcela nemožné, byly následujícího dne uznány za zcela rozumné a objektivně existující. Fyzikové dosud měli dokonale jasno v tom, že těleso nemůže být zároveň vlnou.

Níže položená otázka motivovala veškeré další badatelské snahy a aktivity. Jsou takové „hmotné vlny“ obsaženy i v člověku? Dnes lze bez jakéhokoli omezení říci, že k částicím v univerzu patří i vlny. Důvodem, proč je nemůžeme vnímat, je vlnová délka. Sluneční svit můžeme vidět, protože jeho záření leží ve vlnové oblasti, jež je pro nás viditelná. Oproti tomu ultrafialové paprsky, které nás při pobytu na slunci opalují, mají vyšší impulsy, tedy kratší vlnovou délku, a svými smysly je nejsme schopni vnímat. Dovolte mi pohlédnout si s několika čísly, aby výše uvedená tvrzení bylo možné co nejnázorněji přiblížit. Vlna elektronu, protékajícího v podobě proudu kuchyňským robotem, je dlouhá asi milióntinu milimetru. Jedna bakterie má vlnu, jejíž délka je menší než průměr atomového jádra – tento průměr pro zajímavost odpovídá asi jedné miliardtině milimetru. Fotbalový míč, který hráč odkopne, má vlnovou délku 10^{-32} centimetrů. Pokud bychom toto číslo chtěli napsat, vypadalo by takto: 0,00000000000000000000000000000001 cm.

U ještě větších objektů budou tyto hodnoty mnohem menší. Pro praktické účely lze na jejich vlnové hodnoty zapomenout. A přesto je nutné odpovědět na další otázky.

POHYB JE KLID

Filozof Zenon z Kitia (přibl. 336–264 př. n. l.) nastolil následující úvahu: střelec ze svého luku vystřelí šíp. Ten sviští směrem vpřed. Avšak trasa, kterou prolétá, se skládá z nesčetných malých dílčích tras bodovitého charakteru. Nachází se náš šíp v takovém bodě vždy v klidovém stavu? Dnes můžeme tuto myšlenku snadno realizovat vysokorychlostními záběry s minimální dobou clony. Ale právě na tomto základě Zenon usoudil, že pohyb je klid. Nebo se snad letící šíp nachází v jednom a tomtéž okamžiku na více místech? Je letící šíp tam, kde je – nebo i tam, kde už není? Einsteinovou zásluhou víme, že pohyb není absolutní, nýbrž relativní veličinou, závislou na stanovišti pozorovatele. Vzpomínáte si ještě na můj příklad s Platonovou jeskyní, v níž jsme všichni připoutáni?

Starořeční filozofové svými teoretickými modely chtěli zobrazit to, co dnes vyjadřujeme těmito slovy: My, lidé, dokážeme svými smysly postihnout jen malý výřez reality – a s nejvyšší pravděpodobností není tato „prožívaná realita“ ani omylem objektivní „otisk“ našeho světa.

Film v kině vnímáme jako film proto, že během jedné sekundy proběhne před našima očima čtyřadvacet jednotlivých obrazů. Naším smyslovým orgánům připadá průběh pohybu jako zcela přirozený. Od padesáti obrazů za sekundu je film rozostřený. Už nedokážeme jednotlivé signály dešifrovat – to se však týká jen nás samotných! To neznamená, že všichni živí tvorové musí vše vnímat naprosto stejně a tutéž (pro nás) objektivní realitu postihovat pomocí téže frekvence.

Jsou elektromagnetické vlny opravdu světlé nebo horké, červené nebo modré? Jedná se přece o stejné záření, ale s různými vlnovými délkami. Rozdíl tří set milióntin milimetru znamená pro naše oko barevný rozdíl mezi červenou a modrou.

Mimochodem k té modři: jakou barvu má naše obloha? My ji vidíme modrou, pro včelu je však růžovočervená, barvoslepý člověk ji vidí šedou. Ve skutečnosti pro nás obloha září modře jen proto, že naše oči absorbují zcela určitou vlnovou délku spektra. Proti tomu včela – a pochopitelně i barvoslepý člověk – absorbuje jinou vlnovou délku. Kdo vidí oblohu „správně“? My? Včela? Barvoslepý jedinec? Nebo snad kdosi úplně jiný?

V žádném případě tedy nemůžeme hovořit o zobrazení „reálného“ světa. My jsme pouze schopni vnímat velmi malou část kosmického energetického spektra. Možná že existují zcela odlišné formy a druhy života, vzdálené našim schopnostem vnímání jen zlomky vlnových délek. Tato teorie vícerozměrných světů, existujících souběžně v našem univerzu, už neplatí mezi renomovanými fyziky za vědecky neúnosnou science fiction.

MÍSTA, KTERÁ NEEXISTUJÍ

Zaměříme se naposledy na velký třesk, nejpravděpodobnější způsob vzniku univerza. Teprve v tomto okamžiku vznikl čas a prostor, příčina a následek. Předtím však – podle jedné z četných a vzájemně značně odlišných teorií o velkém třesku – nebylo nic – nečasová, mimoprostorová a nehmotná Nicota.

Je zajímavé, že tato Nicota už dnes existuje jako objektivní fakt v oblasti subatomární fyziky. Projevuje se v současném posunu informací nebo impulzů z jednoho místa na druhé, a to s nulovou hmotou. Co to znamená? Tím je zřejmě prokázána existence takzvaných „neexistujících míst“. V tomto nadčasovém a mimoprostorovém rozměru neplatí nám známé přírodní zákony, platné pro hmotu a energii. Neexistují tu například žádné časové bariéry. Teoreticky se na těchto rozhraních času a prostoru, jež chápeme jako přítomnost, mohou vynořit informace z minulosti nebo budoucnosti. Lidé, jež stanuli na prahu smrti, popisovali „zrychlený film“ – panoramatický pohled na svůj celý dosavadní život.

Jsou tím odhalena tajemství reinkarnačního zázraku? Dověděli jsme se, že znovuzrození lidé zažívají jistý přenos osobnosti, a přitom informují o spoustě ohromujících podrobností, které by vlastně vůbec neměli vědět. A není to náhodou tak, že mnozí lidé mají ve svém podvědomí antény na příjem informací z minulosti a budoucnosti, které se objevují v podobě elektronů z „neexistujících míst“ mimo čas a prostor? Jsou pro ně duchovní identity takříkajíc všude kolem nich?

To by znamenalo, že člověk – a tím se dostáváme k pravěkým mágům a kněžím – má přece jen k dispozici kontakt s oním světem, přinejmenším s objektivní dimenzí, kterou staří mistři bráhmanských a buddhistických tajných učení už před mnoha tisíciletími postulovali jako „prázdno“. I v I Ging (Tai i Gin Hua Cung Dži), prastaré knize čínského tajného učení, se uvádí:

„Buddha řekl: „Přípevníš-li srdce k jedinému bodu, nebude pro tebe nic nemožné.““

JSME ČÁSTÍ VYŠŠÍHO VĚDOMÍ?

Před dávnými dobami se šamani a kněží ve stavu vytržení napojovali na kosmické energie a navazovali spojení s transcendentálním vědomím. V současnosti se vracíme k minulým existencím nejčastěji v hypnotickém stavu, například během regresních hypnóz. Možná že my všichni jsme nepatrnou součástí transcendentálního vědomí srovnatelného s nesčetnými bity z brilantního teoretického modelu Ericha von Dänikena, pocházejícími z počítače, jenž je po vlastní destrukci vyslal do prostoru.

Budeme-li tedy tajuplným mechanismem reinkarnace znovu povoláni do života na tento svět, pak se to možná stane i z následujícího důvodu: jako část inteligence, jež proniká celým naším univerzem, musí i naše duše shromažďovat zkušenosti – v tomto stejně jako v minulých i budoucích životech. Nezřídka je s tím dokonce spojena „výměna rolí“ – a většinou zase se stejnými souputníky, kteří nám potom připadají podivně důvěrně známí.

Ze všeho, co zde bylo řečeno, lze dospět k docela nadějnému závěru: všechno má svůj konec, nikoli však naše existence!

Slovníček pojmů

- *Abductions* (také blízká setkání 4. druhu, únosy, případně zážitky CE-4). Oproti pouhým setkáním se v daném případě jedná o dokonale realizované dislokace prostřednictvím zřejmě mimozemských inteligentních bytostí. Ty jsou zpravidla popisovány jako šediví humanoidi malého vzrůstu, nepřesahujícího 1,20 až 1,50 metru. Podobné únosy prožívají většinou jednotlivci, podle poměrně vzácných zpráv však do domněle mimozemských létajících objektů bylo zavlčeno i více osob najednou. Příznačné pro všechna tato únosová traumata jsou lékařské experimenty, jejichž středobodem je zřejmě umělé oplodnění, jež by mohlo vést k vytvoření hybridu nebo smíšené pozemsko-mimozemské rasy. Popisované únosy jsou celosvětovým úkazem a jsou už klinicky vyšetřovány.
- *Agrippa z Nettesheimu (Heinrich Cornelius)*. A. z N. se narodil 14. září 1486 v majetném a rytířském rodě v Nettesheimu. Agrippa se zpočátku věnoval právu a naučil se nejméně osm jazyků. Už roku 1507 založil v Paříži „Sodalitium“, evropskou společnost provozující duchovní vědy. Několikrát pobýval v Anglii, pak se vrátil do Německa a po smrti své první ženy přesídlil do Ženevy. Tam působil jako lékař, ale neustále se vracel na sever. V Antverpách získal pověst zázračného léčitele. Kvůli svým idejím se tento učenec často dostával do sporu s klérem. V Antverpách také vyšlo první vydání jeho největšího a nejznámějšího díla „De Occulta Philosophia“. V tomto díle je vyložena platonsko-křesťanská teozofie. V umění ovládnout síly vyššího světa a jejich pomocí ovládat nižší tkví podle „De Occulta Philosophia“ magie neboli nejvznešenější filozofie a nejdokonalejší moudrost. — Agrippa z Nettesheimu zemřel roku 1535 v Grenoblu a byl pohřben v tamějším dominikánském kostele.
- *Akaša, kronika Akaša*. Tento pojem zpřesnil zakladatel antropozofie dr. Rudolf Steiner (1861–1925). Pochází z indického slova akaca a znamená „prostor“ a současně i to, co ho vyplňuje – „éter“. Základní myšlenka kroniky Akaša je následující: každé dění na Zemi se „vryje“ do tohoto éteru a myšlenky v něm kolují navěky. Podle zákona o zachování energie nemůže žádná energie přijít

vniveč. — V posledních letech se staly v Indii velmi populárními takzvané „knihovny palmových listů“, jejichž písemné záznamy o lidech, kteří kdykoli překročí jejich práh, údajně vznikly „napojením“ na kroniku Akaša. A už v sedmdesátých letech se prý jednomu benediktinskému knězi ve spolupráci se skupinou fyziků podařilo zkonstruovat přístroj zvaný „chronovizor“. Tento technický zázrak, jenž je podle posledních údajů uložen ve Vatikánu, se podobá běžnému videorekordéru, ale je údajně schopen obrazově i zvukově reprodukovat jakékoli události z minulosti i budoucnosti, uložené v kronice Akaša.

- *Astrální exkurze.* Odpoutávání jemnohmotného astrálního těla od jeho fyzického protějšku a jeho více či méně vědomé odesílání na určité místo. Ačkoli už byly provedeny četné laboratorní pokusy, jejichž výsledek lze nejlépe vysvětlit astrálními exkurzemi, jsou oficiálně ještě stále pokládány za sporný fenomén. Nepochybně jsou ovšem pokusy různých tajných služeb na Východě i Západě, které se snaží astrální exkurze využívat naprosto cílevědomě pro špionážní účely.
- *Astrální tělo.* Tím je míněno tělo z nehmotné substance, které vlastní kromě svého fyzického těla všechny živé bytosti. Dokud je hmotné tělo při životě, vyplňuje jeho astrální protějšek stejný prostor; po smrti astrální tělo pokračuje v samostatné existenci. Často se vyjadřuje názor, že astrálního těla je zapotřebí k tomu, aby se fyzické tělo udrželo při životě.
- *Aura.* Tento pojem označuje pole, které obklopuje všechny živé tvory. Mnozí senzitivní jedinci jsou schopni auru vnímat. Velmi rozšířený je názor, že barva, tvar a další vlastnosti aury umožňují usuzovat o fyzickém a psychickém stavu člověka a jeho charakterových vlastnostech. Aura se většinou vykládá jako více či méně zřetelný obal astrálního těla. Fyzikálně není prokazatelná, ačkoli za tímto účelem byly provedeny různé pokusy (Kirlianovy fotografie aj.).
- *Čakry.* Místa na lidském těle, která jsou významná z hlediska spojení s astrálním tělem a údajně fungují jako paranormální silová centra. Existuje jich údajně mnoho, avšak jen sedm z nich je pokládáno za významné. Jedna čakra se nachází mimo hmotné tělo, a to nad čelem. Souvislost s nervovými centry a akupunkturními místy není dosud jasná.
- *Deoxyribonukleová kyselina (DNK).* DNK je nosná substance všech genetických informací. Kyselina fosforová, cukr a přidružené báze kyseliny fosforové vytvářejí společně strukturu, která se podobá provazovému žebříku, stočenému do dvojité spirály. Obě „nosná lana“ žebříku jsou vybudována střídavě z fosfátových skupin a molekul cukru. „Příčle“ oproti tomu sestávají z

organických bází a spojují vždy protilehlé molekuly cukru. Posloupnost čtyř různých druhů bází (adenin, cytosin, guanin a thymin), které mají tendenci se sdružovat vždy po dvou, zprostředkovává genetický kód. V něm jsou uloženy všechny informace o stavbě a vývoji dotyčného živého tvora.

- *Exorcismus*. To je (dodnes praktikované a katolickou církví tolerované) náboženské konání, při němž je člověk, údajně posedlý d'áblem, osvobozován od nečisté síly. V posledních letech vzbudilo značnou pozornost několik exorcismů se smrtelnými důsledky pro „očisťovaného“, takže postoj katolické církve už není tak jednoznačný jako dříve. Nejnevinnější variantou je nejspíš křest, protože podle křesťanské představy každý nepokřtěný člověk je tak či onak posedlý d'áblem.
- *Ezoterika*. Tento pojem je shrnujícím označením pro všechny mimonáboženské teorie a zkušenosti, překonávající fyzikální obraz světa i znalosti vědecké parapsychologie. V podstatě se jedná o tradiční myšlenkový odkaz, podporovaný intuicí, astrálními zážitky a spiritistickými informacemi. Ezoterika vyplňuje oblast mezi exaktní vědou na jedné straně a spiritualistickou filozofií na druhé straně. Slovo „ezoterika“ původně znamenalo tajné učení, to znamená vědění přístupné jen vyvoleným jedincům.
- *Gilgameš*. Raně historický sumerský král Uruku, jenž žil kolem roku 2600 př. n. l. Po roce 2000 př. n. l. byl Gilgameš oslaven v cyklu sumerských eposů. V podobě mytologické postavy se objevuje jako bojovník proti všem možným nebeským monstrům. Byl proti němu například vypuštěn nebeský býk, protože urážlivým způsobem odmítl milostné návrhy urucké bohyně Innanny. Po boku mu stál služebník a přítel Enkidu, polodivoch, jenž přišel ze stepi, kde původně žil s divokými zvířaty. Doprovázel Gilgameše při jeho tažení proti Chumbabovi, démonickému vládci cedrového lesa v Libanonu, ale podle mýtu „Enkidu a podsvětí“ zde našel svou smrt. I Gilgamešova smrt byla vylíčena ve zvláštní skladbě, jež se dochovala jen v neúplné formě. — Hlavní problém sumerských eposů – smrt a marné hledání věčného života – je středobodem i akademického literárního zpracování Gilgamešových osudů, které se tematicky sice opírá o sumerské předchůdce, ale básnicky je ztvárněno zcela svébytně. Počátkem prvního předkřesťanského tisíciletí byla na dvanácti hliněných tabulkách vytvořena ninivská verze, zahrnující v jasné a přehledně členěné kompozici epos o Gilgamešovi a původně samostatnou pověst o potopě světa.
- *Grál*. Pojem „grál“ vychází ze středověké legendy o Parsifalovi a označuje mytický předmět různého významu. Je popisován jako nádoba, jež dle přání produkuje jídlo a pití, ale také – u Wolframa von Eschenbach – jako „tajuplný

kámen, který sestoupil z hvězd“. Nové výzkumy, zabývající se tímto aspektem, upozornili na podstatnou podobnost s archou úmluvy starých Izraelitů. Tato archa, respektive její obsah, byl na základě přesných popisů ve starožidovské Kabbale britskými přírodovědci a lingvisty Georgem Sassoonem a Rodneyem Dalem identifikována jako vyspělý technický přístroj, v němž se ozařováním jedné kultury řas vyráběla potravina s názvem mana. Mimosemská technologie?

- *Hypnóza*. Charakteristická změna vědomí v důsledku cizí nebo vlastní sugesce. Existence hypnózy je naprosto nezvratný fakt. Ačkoli dosud neexistuje žádné fyziologické vysvětlení, nepřirazuje se k paranormálním fenoménům, protože nelze konstatovat žádné nepochybné porušení fyzikálních zákonů. Variantou, jež je pokládána rovněž za experimentálně dobře ověřenou, je takzvaná dálková hypnóza, kdy navození hypnotického stavu a realizace dalších sugescí hypnotizérem neprobíhá přímo, nýbrž zřejmě na základě přenosu myšlenek (telepatie).
- *Chaos*. Už v biblické knize Genesis se dočítáme: „Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůň byla tma.“ Západoevropská kultura setrvala u tohoto pojetí. I moderní kosmologie, počínaje Kantem a Laplaccem až ke Kuiperovi a von Weizsäckerovi, vychází z neméně pustého a temného chaosu. Teprve během miliard let dokázala gravitace organizovat hmotu do podoby uspořádaných slunečních systémů. Vzdělá-li v takto pojatém kosmologickém modelu neustále význam zákona a uspořádanosti, pak musel na počátku panovat maximální chaos. — To také podle všeho potvrzují úvahy, obsahující jeden z nejzákladnějších zákonů tohoto světa, podle něhož všechny události v tomto kosmu souvisejí s časovou osou. Je to zákon entropie, druhý hlavní zákon termodynamiky. Podle tohoto zákona veškerá hmota musí nakonec přejít od stavu uspořádanosti k neuspořádanosti a jakékoli nastolení uspořádanosti v rámci určitého systému musí být vykoupeno vyprodukováním většího stupně neuspořádanosti. Dosud podle všeho žádné pozorování ani pokus neodporovaly uvedenému zákonu entropie. Ani životní procesy, které se trvale snaží o navození uspořádaného stavu, nejsou v daném ohledu žádnou výjimkou. Svět – tak zní poslední důsledek tohoto druhého zákona – musí nakonec zaniknout v chaosu.
- *I Ging* (T'ai I Gin Hua Dzun Džin). „Kniha proměn“ obsahuje mnoho mystických řečí a zdánlivě zmatených idejí symbolické povahy. Konfucius uvádí, že mu už bylo sedmdesát let, když začal studovat I Ging. Učení, obsažená v této knize, jsou údajně stará pět tisíc let. Je to dílo s fascinující jedinečností a někteří současní nejvýznamnější myslitelé se stále hlouběji noří

do obsahu tohoto spisu, jak dokládají i jejich vlastní knihy. — I Ging spočívá na 64 hexagramech, to znamená na 64 znacích ze šesti linií, případně na šestistupňových komplexech čar z plných a dělených čar. Tyto hexagramy odhalují to, co má kniha říci. Výsledky každého hexagramového textu shrnují tazateli podvědomý stav psychiky i vnější životní okolnosti. Kromě toho hexagramy uvádějí i výsledek, který lze v budoucnosti očekávat. Čínští mystikové, kteří kdysi vytvořili I Ging, byli skutečnými mistry předvědecké psychologie a intuitivně poznali zákony vesmíru. — Nejrozšířenější metodou, jak se dotazovat díla I Ging, je hození tří mincí. Z kombinace čísla a obrazu vznikají vzory, které lze najít i v 64 hexagramech.

- *Kasty*. Speciální forma – především v Indii – označování stavovského uspořádání společnosti. Příslušnost ke kastě je určována narozením. Kasty se rozlišují převážně podle hospodářské činnosti svých členů, ale i náboženské představy zapovídají vztahy mezi příslušníky různých kast. Nejnižší indickou kastou jsou páriové („nedotknutelní“), nejvyšší oproti tomu bráhmani (kněží). De iure bylo dělení společnosti na kasty zrušeno indickou ústavou v roce 1948, de facto však zůstává stále v platnosti.
- *Kirlianova fotografie*. Při tomto postupu se mezi dvěma elektrodami vytvářejí elektrická vysokofrekvenční pole s oscilací až 200 000 výbojů za sekundu. Jakmile je do tohoto pole umístěna živá hmota, vznikají paprskové výboje, jež se podobají koruně z jiskřivých bodů a záblesků. Například čerstvě utržený list je obklopen zářícím věncem z paprsků, který pohasíná v souvislosti s tím, jak list vadne. — Rus Semjon Davidovič Kirlian a jeho žena při svých experimentech na univerzitě v Alma Atě dokonce předvedli, že tato „aura“ reaguje svým zabarvením a jeho intenzitou na zdravotní stav a náladu. V případě Kirlianovy fotografie byl zjištěn dokonce svého druhu „přízračný efekt“: odtrhnete-li od čerstvého listu kousek, zůstává aura chybějící části na určitou dobu zachována – jako přízrak. Tentýž efekt se projevil i u amputovaných končetin.
- *Koncily*. V římskokatolické církvi biskupské shromáždění za účelem řízení církevních záležitostí, obzvláště pak nejdůležitějších otázek věrouky. Všeobecný neboli ekumenický koncil svolává papež a také mu předsedá. Osm prvních ekumenických koncilů se konalo na byzantském Východě, a to před odštěpením takzvané východní církve. Další koncily se konaly na Západě, avšak jen dva ve Vatikánu.
- *Kryptomnézie*. Skeptikové stejně jako protivníci teorie reinkarnace odvozují vzpomínky na domnělý dřívější život od kryptomnézie. Tímto pojmem se

rozumí domněnka, že všechny stávající informace – tedy i takové, které v žádném případě nelze uspokojivě vysvětlit „přirozeným“ způsobem – byly získány v současném životě, ale posléze opět zapomenuty. Jsou však uloženy v podvědomí a kupříkladu pomocí hypnózy je lze zase vyvolat. Toto vysvětlení však nezřídka působí ještě vykonstruovanějším dojmem než samotná úvaha o znovuzrození – obzvláště v případech, kdy dotyčná osoba znenadání disponuje jazykovými znalostmi nebo dovednostmi, které ve své současné existenci prokazatelně nezískala. — Příznačný je v daném případě příběh Dolores Jayové z jedné malé vesnice v Ohio, která se rozpomínala na svou dřívější existenci v Německu v devatenáctém století. V hypnóze hovořila naprosto srozumitelnou němčinou a byla dokonce schopna odpovídat na německy položené otázky. Tato okolnost přesvědčila i profesora dr. Iana Stevenzona. Pomocí kryptomnézie nelze tento případ vůbec vysvětlit, protože respondentka ve svém současném životě vůbec nepřišla do styku s němčinou.

- *Magnetofonové hlasy, paranormální.* V roce 1959 Švéd Friedrich Jürgenson při pokusech s magnetofonem objevil, že při opakovaném přehrávání pásku jsou slyšet detaily, které při nahrávání nevnímal, například vyslovená slova, ba dokonce celé věty. V tomto ohledu existuje celá řada hypotéz, sahajících od „psychokinetické magnetizace“ pásku až ke skutečnému kontaktu s jinými existenčními rovinami – s říší mrtvých. — Rozsáhlým pokusům v této oblasti se například věnoval rodilý Lotyš Konstantin Raudive. Ten už dospěl ke vzrušujícímu fenoménu, že záhadné hlasy dokázaly smysluplně odpovídat na položené otázky. Jednou z ohromujících reakcí byla výzva „Kup si značku Uher“ na otázku po lepším magnetofonovém přístroji pro tyto experimenty. Tento hlasový dokument je od té doby uložen v archivu stejnojmenné mnichovské firmy.
- *Neurózy.* Poruchy duševní rovnováhy, například podmíněné konfliktem mezi pudovým životem a morálkou, potížemi při zařazování do určité hierarchie, náboženskými vlivy nebo jinými příčinami. Počátek neurózy se většinou projevuje během konfliktní situace podvědomým „útekem do nemoci“. Sklon k neurózám může být vrozený nebo získaný v dětství. Velmi časté jsou neurózy, zastírající fyzické utrpení (poranění po nehodě nebo nemoc). Všeobecně se rozlišují neurózy psychického a organického původu. Léčení neuróz probíhá v rámci psychoterapie.
- *Okultismus* (z lat. occultum = skryté, tajné). Označení pro většinou nekritické zaobírání se jevy přírodní i psychické povahy, které nelze dosud známými přírodními zákony vysvětlit. Častými okultistickými aktivitami je například vyvolávání duchů, posunování stolu a magie.

- *Paralelní (souběžné) světy*. Moderní fyzika uznává kromě čtyř rozměrů v našem prostoročasovém kontinuu, tedy výšky, šířky, délky a času, existenci dalších dimenzí v univerzu. Složitě teoretické modely implikují existenci pěti, šesti, sedmi nebo ještě více (= x) dimenzí, které údajně existují souběžně s naším čtyřrozměrným prostorem. Nevysvětlitelné fenomény i parapsychologické úkazy jsou často vysvětlovány předpokládanou koexistencí jiných existenčních rovin.
- *Psychokineze*. Tímto pojmem se rozumí schopnost člověka ovlivňovat ryze psychickou cestou hmotné předměty, to znamená vyvolávat pohybové procesy. Psychokinezi (zkratka PK) se dosud nepodařilo fyzikálně uspokojivě vysvětlit. A ačkoli je její existence prokázána četnými laboratorními pokusy, tradiční přírodověda ji stále houževnatě popírá.
- *Rosettská deska*. Arabsky se Rosette vlastně nazývá Rašid; jde o název egyptského přístavního města v západní části nilské delty, zvané Rašidovo rameno. Roku 1799 byla u Rašidu nalezena kamenná deska s trojjazyčným nápisem, která egyptologům poskytla rozhodující pomoc při luštění starých nápisů na stavebních památkách a papyrových svitcích. Egyptské obrázkové písmo sahá až do první dynastie. Později se vyvinulo v hieratické a démotické písmo. Na Rosettské desce byl tentýž nápis vedle egyptského obrázkového písma i v krétském a chetitském jazyce. — Zakladatelem vlastní egyptologie v dnešním smyslu je Francouz Jean-François Champollion (1790–1832). Krátce před smrtí se mu pomocí desky podařilo rozluštit hieroglyfy.
- *Sanskrt* (z ind. samskrta = upraveno). Prastarý jazyk klasické literatury árijských Indů, jehož původ se ztrácí v neprůhledné mlze dějin. Učenec Panini sepsal gramatiku tohoto jazyka poprvé v 5. století př. n. l. V současnosti ovládají sanskrt – podobně jako latinu a řečtinu – jen specializovaní odborníci.
- *Spiritismus*. Učení o styku s duchy, vycházející z víry, že duchové zesnulých mohou za určitých podmínek navázat kontakt s živými lidmi. V běžném „lidovém“ chápání se jako spiritismus označují všechny aktivity, podnikané za účelem navázání přímého kontaktu s duchovními bytostmi. Poněkud kritičtější varianta spiritismu zastává teorii, že existují duchové, kteří jsou nezbytní k vysvětlení různých paranormálních fenoménů.
- *Šamani*. Šamani jsou medicinmani a spiristická média, působící ve stavu extáze. Najdeme je jako představitele různých přírodních náboženství především v severní Asii. V souvislosti s jejich činností se velmi často hovoří o paranormálních fenoménech.

- *Trauma*. Tento pojem se používá ve dvou rozmanitých významech. — 1. Násilné působení na tělo, které má za důsledek poranění. — 2. Duševní otřes, zapříčiněný většinou v dětství, který škodlivě působí na vývoj osobnosti a za jistých okolností může vyvolat neurózu.
- *Vize*. Vize se zpravidla definuje jako optická halucinace. Tento pojem se používá především v těch případech, když se zdůrazňuje možnost paranormální percepce. Vize nezřídka obsahují informace o průběhu událostí, k nimž dojde teprve v budoucnu.
- *Výměnná reinkarnace*. Znovuvtělení zesnulého jedince do těla jiné, už narozené, případně dospívající osoby – tedy nikoli do těla dosud nenarozeného člověka. Přitom se dosavadní osobnost dotyčného člověka z jeho těla trvale vypuzuje. Případy tohoto druhu jsou nanejvýš vzácné (odhlédneme-li od případů takzvané posedlosti); nejznámější případ zkoumal roku 1954 v Indii profesor dr. Ian Stevenson. Týká se smrti bráhmána Sobhy Rama, k níž údajně došlo na základě vraždy. Sobha Ram se inkarnoval do těla tříapůlletého chlapce Jاسبira (viz kap. 5). Nepodařilo se ovšem vysvětlit, co se stalo s původním Jاسبirem.
- *Zážitek na prahu života a smrti*. Druh astrální exkurze, který je charakteristický pro kritické situace, jež mohou sahát až k přechodné klinické smrti. Četní svědkové, které se podařilo znovu oživit, popisují v podstatě shodné záhrobní scénáře. Na počátku je dlouhý pád jakýmsi tunelem, na jehož konci svítí jasné světlo. V této oblasti onoho světa se dokonce setkávají se zesnulými přáteli a příbuznými. Návrat do těla na tomto světě je zásadně pociťován jako nepříjemný zážitek. Dotyčné osoby nezřídka přesně popisují oživovací opatření během své klinické smrti. Průkopnickou práci v oblasti zkoumání prožitků na prahu života a smrti odvedl americký lékař dr. Raymond A. Moody, který na toto téma napsal několik knih.

Poděkování

Existuje celá řada lidí, bez jejichž pomoci a účinné podpory by tato kniha určitě nevznikla. Je mou mimořádně milou povinností jim na tomto místě co nejsrdečněji poděkovat.

Na prvním místě svému lucemburskému příteli Raineru Holbemu, z jehož dlouholetých zkušeností jsem směl pro svou knihu vydatně čerpat. Během dlouhých a zasvěcených rozhovorů na malebných březích říčky Vilaine mi přiblížil mnoho myšlenek, které zde byly tvůrčím způsobem uplatněny a rozvedeny.

Mnohokrát děkuji i Raineru Tautenhahnovi, jenž mě ze všech sil podporoval a přispěl důkladnými rešeršemi nesmírně zajímavého materiálu. Už v době, kdy jsem psal svou knihu „Bílá pyramida“, velmi dobře věděl, že i můj den má jenom čtyřadvacet hodin.

Děkuji Mikovi Schmitzerovi, „zuřivému reportérovi“, jenž ve svých novinách dokázal svým čtenářům zprostředkovat nejedno neobvyklé téma a nezřídka přitom musel překonávat vcelku tradiční odpor. V jeho případě cítím, že jsem opravdu v dobrých rukou, kdykoli kterékoli ze svých témat objevím uvedené palcovými titulky.

Srdečně děkuji sdružení Sathja Sai v Dietzenbachu za promptní pomoc a laskavé svolení ke zveřejnění fotografie Srí Sathji Sai Báby.

Totéž v neposlední řadě platí i o největším koryfeji bádání na poli reinkarnace, panu profesorovi dr. Ianu Stevensonovi. Děkuji mu za cenné informace, které mi poskytl během našeho rozhovoru v Mnichově.

Garching/Alz
Hartwig Hausdorf

Seznam použité literatury

- Adler, G., Wiedersehen nach dem Tode?, Frankfurt n. M. 1977
- Bubner, Rüdiger, Antike Themen und ihre modernen Verwendung, Frankfurt n. M. 1992
- Berlitz, Charles, Die Welt des Unbegreiflichen, Mnichov 1990
- Buttlar, Johannes von, Reisen in die Ewigkeit. Der Mensch überwindet Zeit und Raum, Frankfurt n. M. 1976
- Cerminara, Gina, Erregende Zeugnisse von Karma und Wiedergeburt, Mnichov 1983
- Däniken, Erich von, Erscheinungen, Düsseldorf 1974
- Davies, Paul, Der Mensch ist eine Welle, Hamburk 1987
- Delacour, Jean-B., Stimmen aus dem Jenseits, Mnichov 1973
- Delacour, Jean-B., Vom ewigen Leben, Düsseldorf 1974
- Dethlefsen, Thorwald, Das Erlebnis der Wiedergeburt, Mnichov 1976
- Gossler, Marcus, Lexikon Grenzwissenschaften, Landsberg 1988
- Gröper, Klaus, Jenseits, Hamburk 1983
- Grof, S., Topographie des Unbewußten, Stuttgart 1978
- Hausdorf, Hartwig, Die weiße Pyramide, Mnichov 1994
- Hausdorf, Hartwig, Wenn die Götter Gott spielen, Mnichov 1997
- Hausdorf, Hartwig a Krassa, Peter: Satelliten der Gotter, Mnichov 1995
- Herberts, Gottfried, Begegnungen mit Ausserirdischen, Frankfurt n. M. 1977
- Holbe, Rainer, Unglaubliche Geschichten, Mnichov 1985
- Holbe, Rainer, Neue unglaubliche Geschichten, Mnichov 1987
- Holbe, Rainer, Bilder aus dem Reich der Toten, Mnichov 1987
- Holbe, Rainer, Phantastische Phänomene, Mnichov 1993

- Holbe, Rainer, Neue Phantastische Phänomene. Erinnerungen an Atlantis, Mnichov 1994
- Keller, W., Was gestern noch als Wunder galt, Curych 1973
- Kuby, Clemens, Living Buddha, Mnichov 1994
- Mack, John E., Entführt von Ausserirdischen, Essen 1995
- Michell, J. a Rickard, R. J. M., Die Welt steckt voller Wunder, Düsseldorf 1979
- Moody, Dr. Raymond A., Leben nach dem Tod. Hamburk 1977
- Moody, Dr. Raymond A., Das Licht von Drüben, Hamburk 1989
- Nettesheim, Agrippa von, De Occulta Philosophia, Kolín n. R. 1533
- Niederland, W., Trauma und Kreativität, Frankfurt n. M. 1989
- Ostrander, Sheila a Schroeder, Lynn, PSI, Mnichov 1971
- Bez autora, Die Welt des Unerklärlichen, Rastatt/Baden 1994
- Bez autora, Phänomene, Erlangen 1993
- Bez autora, Weltalmanach des Übersinnlichen, Mnichov 1987
- Ranke-Graves, R. von, Griechische Mythologie, Hamburk 1955
- Resch, A. (ed.), Fortleben nach dem Tode, Innsbruck 1980
- Rétyi, Andreas von, Wir sind nicht allein!, Mnichov 1993
- Ripota, Peter, Lebewesen Weltall, Hamburk 1989
- Rýzl, Milan, Parapsychologie. Tatsachen und Ausblicke, Ženeva 1970
- Rýzl, Milan, Der Tod und was danach kommt, Ženeva 1981
- Schoeps, Hans-Joachim, Religionen, Gütersloh, bez vřočení
- Sharamon, Shalila a Baginski, Bobo J., Das Chakra-Handbuch, Aitrang 1988
- Stemman, Roy, Die Welt der Seelen und Geister, Frankfurt n. M a Berlín 1979
- Stevenson, Dr. Ian, Twenty Cases Suggestive of Reincarnation, New York 1966
- Stevenson, Dr. Ian: Cases of Reincarnation Type, Vol. 1, Virginia 1975
- Stevenson, Dr. Ian, Reinkarnation, Freiburg i. Br. 1976
- Stevenson, Dr. Ian, Near Death Experiences in India, Virginia 1986
- Trungpa/Fremantle, Das Totenbuch der Tibeter, Mnichov 1976

- Vandenberg, Philipp, Der Fluch der Faraonen, Mnichov 1973
- Bei Wiedergeburt Geld zurück, převzato z: „Passauer Neue Presse 30. září 1996
- Es gibt ein Leben nach dem Tod: Mensch kehrt 84 Mal zurück, převzato z: „Passauer Woche“ z 22. června 1994
- Esotera, Freiburg i Br.
- Die heilige Schrift, evangelicko-luteránské vydání Württemberského biblického institutu Stuttgart, bez vřočení
- Parapsychology Review, New York
- Sathya Sai Vereinigung e. V.: Sathya Sai Baba. Sein Leben und Wirken, Bonn, bez vřočení